

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Nisan 2025 Sayı: 129

Fiyatı: 20 TL

Gezi Direnişi'nden 12 yıl sonra yeni bir halk hareketi ile karşı karşıyayız. İlk haftası ağırlıklı olarak gençlik eylemleri ve Saraçhane buluşmaları şeklinde geçen direniş, ivmesi düşmekle birlikte devam ediyor.

Direnişin ilk gününden itibaren, meselenin sadece İmamoğlu'nun diplomasının iptali ve gözaltına alınması olmadığı anlaşıldı. Sonraki günlerde Özgür Özel de bu gerçeği teyit etti.

Özel'in teslim etmek zorunda kaldığı bir diğer gerçek ise şuydu; 19 Mart sabahı İstanbul Üniversitesi'nde öğrenciler polis barikatlarını aşarak tepkisini ortaya koymasaydı, Saraçhane'de ilk gece yüzbinler toplanamazdı.

CHP'nin birkaç kitle toplantısı, ardından "çadır nöbeti" gibi geri biçimlerle sürdüreceği protestosu, tüm ülkeyi saran bir patlamaya dönüşünce, her akşam yasaklara-engellere rağmen yüzbinler Saraçhane'ye aktı ve büyük bir halk hareketi halini aldı. Kitlelerin öfkesi CHP'yi de sürükledi; halkçı-sol söylemleri arttı, Erdoğan'ın istifasını net biçimde dillendirdiler. O güne dek kitlelere sokaktan uzak durmayı ve yasal sınırlar içinde kalmayı telkin eden CHP kurmayları, "sokaklara çağıracağız tabi" diyerek meydan okumaya başladı.

Tabi ki, bir yandan da sel gibi akan bu kitleyi, özellikle gençleri nasıl dizginleyeceklerini düşünüyorlardı. Çünkü bu kitlenin talepleri CHP'yi aşıyordu. Onu yeniden yasal sınırlara çekme görevi de CHP'ye düşüyordu. Saraçhane'nin ardından Maltepe mitingi bunun ilk adımı oldu. "İmamoğlu'na özgürlük" ve "erken seçim" talebiyle imza kampanyası başlatmaları ve bundan sonraki mücadeleyi bu iki taleple yürüteceklerini söylemeleri, CHP'nin "yol haritası"nı ve menzilini ortaya koydu.

Sayfa 2'de sürüyor

Direnişin gücüyle 1 MAYIS'TA TAKSİM'E!

AKP-MHP yönetimi ise, yasakların-engellerin kar etmediği noktada, baskı ve şiddetini arttırdı. Eylemcilere vahşice saldırdı, binlerce kişiyi gözaltına aldı, yüzlercesini tutukladı. Öyle ki, cezaevlerinde yer kalmadığı için, bazı tutukluları yeniden Emniyet'e getirmek zorunda kaldılar. Gözaltındakilere fiziki ve psikolojik işkence yapıldığı ortaya çıktı.

Direnişin ateşini söndürmenin bir diğer yolu da "bayram tatili"ni 9 güne çıkarmak oldu. Özellikle üniversiteleri kapalı tutarak, gençliğin yılların birikimiyle artık kabına sığmayan eylemlerini durdurmayı hedeflediler.

CHP'nin tansiyonu düşürme çabaları, AKP-MHP yönetiminin baskı-şiddet politikalarıyla direniş sönümlenecek mi, yoksa yeniden harlanacak ve önündeki engelleri aşarak ilerleyecek mi, bunun yanıtı tatil sonrası belli olacak.

Bu noktada belirleyici olan, işçi sınıfının "üretimden gelen gücü"nü ortaya koyması, küçük üreticisinden esnafına tüm emekçi kesimlerin kendi alanlarından daha güçlü eylemlere başlamasıdır. Buna Kürt hareketini de eklemek gerekir. Özellikle Kürt illerindeki atıl bekleyiş son bulmazsa, bir kez daha halk hareketi Kürt halkından gereken desteği görmemiş olacaktır.

Gezi'den sonraki bu büyük halk hareketinin en önemli zaafı, yine önderlikte düğümleniyor. Komünist ve devrimci önderlikten yoksunluk, direnişin programı, talepleri gibi içeriğine dönük zayıflıkları da beraberinde getiriyor. Buna karşın devrimci birikim ve geleneklerin kitleler üzerindeki etki gücü, böyle anlarda kendini ortaya çıkıyor. İmamoğlu'nun kendi kampanyasına mal etmeye çalıştığı "Kurtuluş yok tek başına" sloganından çalınan marşlara kadar bu etkiyi görmek mümkün. "Kurtuluş sokakta, seçimde değil" sloganının kitlede kabul görmesi de önemli bir gelişme.

Elbette bunlarla avunacak değiliz. Eylemlerde Kemalist slogan ve simgelerin baskın olduğu aşık. Direnişe devrimci bir ivme kazandırmanın tek yolu, komünist ve devrimcilerin bulundukları her yerde birleşik ve örgütlü biçimde eylemlere katılmasıdır. Üzerinde birleşilen taleplerin yazıldığı ortak pankart ve dövizlerle katılmak da mümkündür. "İmamoğlu'na özgürlük"le sınırlandırılmasına karşılık "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük" sloganını yükseltmekle başlanabilir. Hasta tutsaklar başta olmak üzere politik tutsakların serbest bırakılması, direnişin en önemli talebi olmalıdır. Buna acil ekonomik-demokratik birkaç talep daha eklenebilir.

Önemli olan, birleşik örgütlü bir katılıma karar

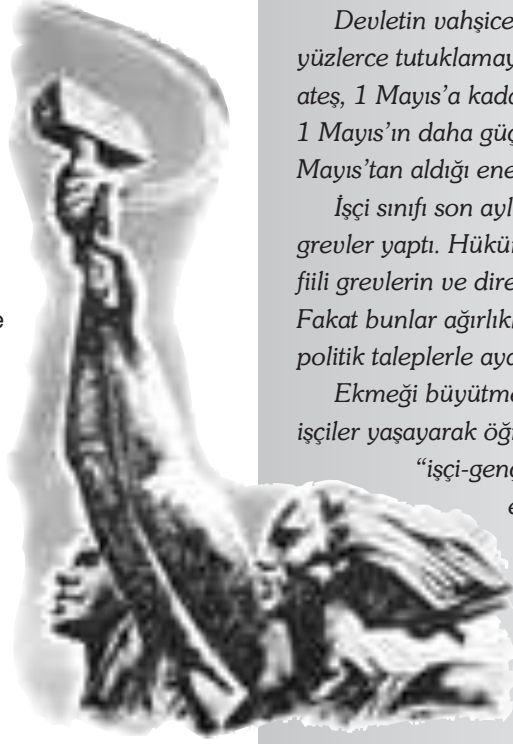
vermektir. Bu yönde devrimci-demokrat kurumlar çok şey yazıp söylemekte, fakat pratikte neredeyse hiç bir adım atılmamaktadır. Direnişin İmamoğlu ile sınırlı olmadığı, CHP'yi aştığı, içine girmek ve dönüştürmek gerektiği konusunda bir hemfikirlik varsa, ikircikli duruşlara son verip gereği yapılmalıdır. Aksi halde "biz şunu söyledik", "doğru tespitler yaptık" "iyi bir program çıkardık" diyerek kendimizi avutmaya devam ederiz.

Önümüz 1 Mayıs! 2025 1 Mayıs'na direnişin gücüyle giriyoruz. 1 Mayıs'a kadar geçen süreyi ilmek ilmek örmekle karşı karşıyayız. Direnişi her alanda büyütmek, 1 Mayıs'a en güçlü şekilde hazırlanmak anlamına gelmektedir.

Saraçhane'de ve gençlik eylemlerinde, kitlelerin Taksim talebi gür bir şekilde ifade edildi. Bu tazyik karşısında Özgür Özel bile, Taksim'in 1 Mayıs'la özdeşleştiğini ve 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkılacağını söylemek zorunda kaldı. Böyle bir ortamda 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama talebini net bir biçimde bugünden ilan etmemek, yine zamana yaymak çok geri bir tutumdur.

Diğer yandan 1 Mayıs kutlamasını DİSK'in inisiyatifine bırakmak kabul edilemez. DİSK'in geçen yıl CHP ile birlikte Saraçhane'de kitleyi polisle başbaşa bırakıp çekip gittiği unutulmamalıdır. Direniş boyunca DİSK'in pratiği de ortadadır. İlk günden itibaren yükselen "genel grev genel direniş" talebine ancak bir hafta sonra, 28 Mart'ta "genel eylem" kararı ile yanıt verebildiler. "Bayram tatili"ne girmeden önceki son işgününde birkaç yerde basın açıklaması yaptılar. Oysa DİSK başkanı, örgütlü oldukları işyerlerinde "bir günlük iş durdurma" yapacaklarını açıklamıştı, ama böyle olmadığı görüldü. Basın açıklamaları bile son derece zayıf geçti.

1 Mayıslar artık DİSK'in tekelinden çıkarılmalıdır. 1 Mayıs, sarı-uzlaşmacı sendikaların değil, komünist ve devrimci kurumların önderlik etmesi gereken bir gündür. Enternasyonaldir, mücadele günüdür. Onun ruhuna, tarihsel anlamına uygun şekilde 1 Mayıs'a hazırlanmalı ve 2025 1 Mayıs'ında Taksim başta olmak üzere tüm meydanlar zaptedilmelidir.

Okurlara...

Merhaba,

Mart ayı direniş ayıdır. 8 Mart'tan Newroz'a, Sefaköy'den Kızıldere'ye takvimin neredeyse bütün yaprakları direnişlerle doludur. Onun için her Mart, 1 Mayıs'a uzanan direniş köprüsüdür.

Bu yıl, her zamankinin farklı olarak bir halk hareketini de yaşadık, yaşıyoruz... Direniş günlerine 19 Mart da eklendi. Biriken öfke patladı ve başta öğrenci gençlik olmak üzere tüm halk sokaklara döküldü.

Devletin vahşice saldırılarına, binlerce gözaltı, yüzlerce tutuklamaya rağmen direniş ateşi sönmedi. Bu ateş, 1 Mayıs'a kadar yanmaya devam edecektir. Hem 1 Mayıs'ın daha güçlü geçmesini sağlayacak, hem de 1 Mayıs'tan aldığı enerjiyle daha da büyüyecektir.

İşçi sınıfı son aylarda birçok sektörde direnişe geçti, grevler yaptı. Hükümetin yasaklarına rağmen yapılan fiili grevlerin ve direnişlerin çoğu kazanımla sonuçlandı. Fakat bunlar ağırlıklı olarak ekonomik taleplerdi. Şimdi politik taleplerle ayağa kalkma, şalter indirme zamanı...

Ekmeği büyütmenin, adalet ve özgürlükten geçtiğini işçiler yaşayarak öğreniyor. Meydanlardan yükselen "işçi-gençlik ele ele genel grev", "sokağa, eyleme, genel grev" sloganlarına da yanıtız kalmaz.

1 Mayıs'a giden süreçte "genel grev" işçi sınıfının bu direnişe verdiği güçlü bir destek olacaktır. Sınıfın gücünü burjuvaziye ve onun devletine bir kez daha gösterecek, ağır çalışma ve yaşam koşullarının iyileşmesinin de yolunu açacaktır.

Genel grev, genel direnişle 1 Mayıs'a...

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimizin sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

129. Sayıda

3	"Gezi'ye benziyor" mu
4	Darbelere, kayyumlara son
5	Faşizme karşı direniş: Hava dönüyor
6	Genel grev genel direniş
7	Durmak ölüm demektir: Sokağa eyleme...
8	Gençlik eylemlerinde devrimcilerin yeri üzerine
9	Boykot
	Cihan Alptekin anması
10	Kitleler Maltepe mitingine aktı
11	Özgür Özel'den emperyalistlere güvence
12	Saraçhane günlüğü
15	"Grev okulu"nda eğitildik
17	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
18	Suriye'de Alevi katliamı ve direniş
19	HTŞ-SGD anlaşması ne anlatıyor
20	Öcalan'ın mesajı ve UKKTH ilkesi
23	Gazi Direnişi'nin 30. yıldönümü etkinlikleri

Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Çağdaş Büyükbaş

Adres: Mecidiyeköy mah. Ayfer sk. No: 10/5 Asım Bey Ap. Şişli/İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, proleterdevrimcidurus2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028, Yayınevi sertifika no: 48918

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın, Sayı:129, Nisan 2025, 20 TL(KDV %0)

Hemen her kesim bugünkü halk hareketini bir biçimde kıyaslıyor Gezi Direnişi'yle. Gezi, Türkiye toplumsal mücadele tarihinin en büyük halk ayaklanmasıydı, "kerteriz" alınması yanlış değil elbette. Ajitasyon konuşmalarında paralellikler kurulması, o günkü coşkun bugüne taşınma çabası da öyle... Keza bugün yaklaşık iki haftayı geride bırakan bir direnişe katılanların "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" gibi doğrudan Gezi'ye malolmuş sloganları atması, "Gezi'nin çocukları büyüdü" vb. Gezi'ye atıflar yapan dövizler taşımaları büyük bir olumluluktur; toplumsal mücadelede bir devamlılık ilişkisinin ifadesidir.

Ancak hareketi anlamak ve yön çizmek için, daha detaylı bir bakış ve de-

çekilmek zorunda kalması, Ankara Güvenpark'taki kitlenin ODTÜ'ye yürüyüp polis barikatını aşması da öyle. İBB'ye ve CHP'ye kayyum atama planları yapan AKP'nin bu planlarını geri çekmek zorunda kalması, kayyumun sadece Şişli ile sınırlı kalması da büyük kazanımdır. "Karanlığın en koyu anında", milyonlarca insanın ortak eylem içinde birleşmesi ve kendi gücüne güven duymaya başlaması da bir kazanımdır. Ancak bu kadar eyleme rağmen İmamoğlu'nun tutuklanması önlenememiş, Şişli'ye kayyum atanmış, İmamoğlu'nun diploma iptali geri çekilememiş, yüzlerce öğrenci tutuklanmıştır. Bu durum, "kazanım" konusunu belirsizleştirmiştir.

Gezi Direnişi sırasında, direnişe katılan her bir kişi, "zafer" duygusunu

önderliğinde yürütülmüştür. Üstelik devrimci yapılar Taksim Dayanışması'nın bileşenidirler ve her toplantısına katılmakta, her tartışmasında yer almaktadırlar. Devletin açık faşist saldırılarına karşı çok iyi mücadele eden devrimciler, Taksim Dayanışması'nın geriye çeken, eylemi zayıflatan, kararlılığı düşüren liberal yanlarına karşı mücadelede zayıf kalmışlardır. Bu nedenle eylemin gidişatı, devrimcilerin zorladığı, ancak dönüştüremediği Taksim Dayanışması'nın liberal bakış açısından kurtulamamıştır.

Bugünkü direnişte ise, önderlik düzeyi bir adım daha geriye gitmiştir. Fiili önderlik, çoğu örgütsüz öğrenci gençliktedir; ideolojik önderlik ise CHP gibi doğrudan düzen partisi olan bir yapının elindedir. ODTÜ ve İzmir'deki çatışmalarda devrimciler de yer almaktadır. Ancak baskın olan örgütsüz bir grup gençtir. İstanbul'da ise, 1 Mayıs'ta yaşanan Saraçhane direnişinin yarattığı heyecan ile Bozdoğan Kemerine giden, oradaki polisle çatışan çeşitli kesimler olmuştur. Ancak kitlenin ezici çoğunluğunun meydandaki kitle gösterisine dahil olduğu, Bozdoğan Kemerindeki çatışmanın ise çok dar bir sınırı aşamaya-çağı, daha ilk günden görüldü. ODTÜ gibi birkaç noktada kıran kırana bir direniş yürütüldü elbette. Fakat hareketin asıl merkezi olan İstanbul'da, çoğu örgütsüz ya da reformist örgütlerden gençlerin, düzenin meşruluk sınırlarını aşmayan bir direnişi sözkonusuydu. Bu gerçek kendisini en somut haliyle, Mecidiyeköy-Cevahir önündeki eylemin, son dakikada, "fazla polis yığınağı var" gerekçesiyle iptal edilmesinde gösterdi.

Direnişin içinde, kitlenin militanlığının CHP'yi de "militanlaştırdığı", "sola çektiği" açıktır. Özgür Özel de, CHP de, İmamoğlu tutuklanmadan önceki durumlarına göre daha aktif, kitle ile bağları daha güçlü, direnen gençliğe karşı sorumluluk duygusu daha yüksektir. Ancak elbette bu, "düzen muhalefeti"nin izin verdiği ölçüdedir. Aynı Özgür Özel, Saraçhane'de direniş sürerken, "Biz NATO'ya karşı değiliz" diye ABD'ye güvence vermekle meşguldür.

Üçüncüsü, eylemin içinde devrimcilerin konumlanması genel olarak Gezi Direnişi'ne kıyasla çok geridedir. Gezi'de hareketin önderliğini ele alma ufku olmayan, hareketin önemini ve dinamiklerini de fazla kavramayan; ama devrimci reflekslerle direniş cephesini omuzlayan bir devrimci katılım sözkonusuydu. **Gezi'den bu yana geçen 12 yıl içinde devrimci hareketlerde**

"Gezi'ye benziyor" mu?

ğerlendirme, benzeyen ve benzemeyen yönlerin daha kapsamlı bir tahlili gerekiyor. Çünkü iki hareket önemli benzerlikler gösterirken, büyük ve belirleyici farklar da sözkonusudur.

Birincisi, hareketin başarılarının düzeyidir. Gezi Direnişi, daha ilk anda büyük, somut ve çok açık bir zafer kazanmıştı. Kitle Taksim'e girdiği anda burada bir "özgürlük alanı" kurmuş, devleti bu alanın ve barikatların dışına atmıştı. Adeta bir "kurtarılmış bölge"ydi Taksim ve çevresi. 15 gün boyunca sağlıktan temizliğe, yemekten direnişe kadar tüm yaşamın direnişçiler tarafından örgütlenildiği bir "komün" oluşmuştu. Ve direnişe katılan her kesim, bu açık-somut zaferin gururunu, coşkusunu, motivasyonunu yaşıyordu.

Bugünkü direnişte ise kazanımlar konusu, kitlenin bilincinde muğlaktır. Aslında önemli kazanımlar sözkonusudur. Mesela devletin "eylem yasağı"na rağmen yüzbinlerce kişinin sokaklara, eylem alanlarına ve Saraçhane'ye akması, devletin yasaklarını yerle bir eden, son derece önemli bir kazanımdır. Keza İstanbul'da barikatların yarıla yarıla yürüyüşlerin devam etmesi, devletin geri

hep içinde taşıdı. Hatta 15 Haziran günü devletin saldırısı ile parktan çıkartıldıktan sonra bile, eylemler bir anda bitmediği, haftalık çatışmalardan forumlara kadar uzanan geniş bir eylem süreci aylarca devam ettiği için, bu "zafer" duygusu uzun zaman ciddi bir yara almadı. Zaten Gezi Parkı'nın ve Atatürk Kültür Merkezi'nin yıkımını durdurmuş olmak gibi ortada "somut kazanım"lar da vardı. **Şimdiki direnişte ise kitleler için "kazanım"ın ne olduğu konusunda muğlaklık duygusu, içten içe hep hissedilir durumda.**

İkincisi, hareketin önderliği konusudur. Gezi Direnişi'nde hareketin fiili önderliği devrimci kadrolardır, ideolojik önderlik ise Taksim Dayanışması'nın liberalizmini aşamamıştır. Başta 31 Mayıs ve 1 Haziran olmak üzere polisle karşı karşıya gelinen her çatışma anında, devrimci kadrolar direnişin en önündedir. 1 Haziran günü Elmadağ yönündeki yüzbinlerce kişi Taksim meydanına girerken ve polisler arkalarına bakmadan kaçarken, en önde devrimci flama ve önlükler vardır. Benzer biçimde 11 Haziran günü devlet Taksim meydanına, 15 Haziran günü Gezi Parkı'na saldırdığında, çatışma yine devrimcilerin

Gezi Direnişi, daha ilk anda büyük, somut ve çok açık bir zafer kazanmıştı. Kitle Taksim'e girdiği anda burada bir "özgürlük alanı" kurmuş, devleti bu alanın ve barikatların dışına atmıştı. Adeta bir "kurtarılmış bölge"ydi Taksim ve çevresi. Ve direnişe katılan her kesim, bu açık-somut zaferin gururunu, coşkusunu, motivasyonunu yaşıyordu. Bugünkü direnişte ise kazanımlar konusu, kitlenin bilincinde muğlaktır.

hem nicel hem nitel zayıflama derinleşti. Bugün devrimciler, direnişin içinde yer aldığı yerlerde bile, ona önderlik edebilmek bir yana etkilemekte de zorlanmaktadır. Bunu en açık haliyle gençlik içinde görüyoruz. İstanbul Maçka Parkı'nda şoven-faşist kesimlerin zorlamasıyla devrimci gençlik örgütlerinin flamlarının indirilmesi ve bu örgütlerin eylem alanını terketmeleri, somut göstergedir. Keza **geçmişte devrimci faaliyetlerin yoğun olduğu emekçi semtlerde kitle gösterilere devrimci örgütler önderlik edememektedir.** Sadece niceliksel zayıflık değil, varolduğu kadarıyla biraraya gelerek harekete önderlik etmek gibi bir çaba da söz konusu değildir. Bunda direnişe dair siyasal bakışta tam bir netlik olmayışının, *“CHP'ye yedeklenme”* endişesinin de rolü vardır; fakat asıl olarak kitle hareketinin içinde yer alarak ona yön verme bakışındaki gerileyiş, kendine güvensizlik, iddia kaybı belirleyicidir. Dolayısıyla devrimci yapılar bu direnişte geri düzeyden ve genel olarak “hoşnutsuz” bir noktadan varolmuşlardır. Böyle bir kitle hareketinin dışında kalamayan, ancak içine de giremeyen bir noktadan...

Bunda bir diğer etken, Türkiye devrimci hareketinin giderek daha fazla Kürt ulusal hareketinin etkisi altına girmesidir. **Gezi'den sonra HDP ve HDK süreçlerinin ardından Kürt hareketinin şu ya da bu düzeyde nüfuz etmediği devrimci-demokrat yapı yok denecek kadar azdır.**

Kürt hareketi Gezi döneminde AKP ile bir “çözüm süreci”nin içindeydi ve bu sürece *“zarar vereceği”* gerekçesiyle direnişin içinde doğru düzgün yer almıyor, hatta ortak açıklamalardan “Hükümet istifa” gibi sloganları çıkartarak eylemi geri çekmeye çalışıyordu. Bugünkü direniş de Kürt hareketinin yine AKP ile bir şeyleri “çözmeye” çalıştığı bir sürece denk gelmiştir.

Kürt hareketi, Gezi Direnişi sırasında açıktan “çözüm sürecine zarar vereceği”ni söyleyerek katılımını sınırlamıştı. Sonrasında İmralı görüşmelerinde bunun yanlışlığı kabul edilmiş, fakat ardından aslında direnişin ne kadar içinde olduklarını, hatta yer yer önderliğini yaptıklarını ileri sürmeye başlamışlardı. **Bugün ise açıkça “sürece zarar veriyor” demiyorlar, daha “mağdur” bir noktadan kendilerini savunuyorlar.** Kimi zaman “ulusalcıların-faşistlerin Kürt karşıtı sloganları”nı gerekçe gösteriyorlar, “linç edilme” ihtimalinden söz ediyorlar. (Oysa eylemcilerin içinde açık faşist kesim son derece sınırlıydı ve devrimcilerin birlikte hareket ettiği koşullarda, Kürtlere dönük ırkçı saldırganlık önlenebilirdi.) Kimi zaman ise *“Demirtaş tutuklandığında onlar ne yaptılar”* diye soruyorlar. (Oysa Demirtaş tutuklandığında, Kürt hareketi de pek bir şey yapmadı.) Sonuç olarak bugün Kürt hareketi, protokol düzeyinde destek açıklamaları yapmakla yetinen, bazen 1 ya da 2 flamayla alanda olan, ama genel olarak uzak duran bir çizgi izliyor. Ve onun bu tutumu, etkisi altında olan devrimci-demokrat yapıların eylemlere katılımını da sembolik ve ikircimli hale getiriyor.

Bu tablo, Gezi'deki devrimci etkinin bugünkü direnişte oluşmasını da önüyor. Devrimci etki azalırken, milliyetçi etki ve söylemler yaygınlaşıyor. Sınıfsal çelişkileri bilmeyen ve bugünkü “temel çelişki”yi “dinci-laik çelişkisi” olarak tanımlayan;

devrimcileri tanımayan ve Atatürk'ün “devrimci” olduğunu zanneden, örgütsüz genç kitleler, “Mustafa Kemal askerleri” olmakta bir mahsur görmüyor. Ya da “Andımız”ın okunması, “bildikleri yerden” geldiği için hemen uyum sağlıyorlar. Bu durum, kendileri faşist olmadığı halde, faşist yönlendirmeye açık hale getiriyor. Gezi Direnişi'nde ise, ulusalcı kesimler direniş içinde yer alsın bile, genel hava “sol”dan esiyordu.

Dördüncüsü, Gezi Direnişi asıl olarak “yaşam alanlarına müdahale” üzerinden gelişen bir patlama noktasıydı. Özellikle Gezi öncesindeki son bir ay içinde, sokakta içki içmekten Emek Sineması'nın kapatılmasına kadar pek çok saldırı peşpeşe gerçekleştirilmiş, en son sıra Gezi Parkı'nın talanına geldiğinde kitle patlamıştı. **Burada ise patlama noktası, gençliğin gelecek güvensizliğinin en üst düzeye çıktığı aşama; İmamoğlu'nun diplomasının iptal edilmesi idi.**

Genç kuşağın büyük bir umutsuzluk yaşadığı bir dönemden geçiyoruz. Eğitim sisteminin çok kötü olduğu, laiklerin pahalı özel okullara mahkum edildiği, eğer soruları çalan tarafta değilsen sınav kazanmanın mucizeye dönüştüğü, okulu bitirdikten sonra iş garantisinin olmadığı, işe girenlerin asgari ücretle çalışabildiği, AKP'li değilsen kamuda görev almanın mümkün olmadığı, genç işsizliğin devasa boyutlara ulaştığı bir dönem... Böyle bir dönemde diploma iptali, bütün badireleri aşarak okulu bitirmenin de anlamsızlaşmasını getirdi. Özellikle **üniversite öğrencilerinin çok kararlı bir biçimde polis bari katlarını yara yara eylemler yapmasında, saatler süren yürüyüşler gerçekleştirmesinde, diploma iptalinin çok büyük bir payı vardır.**

Cesaret bulaşıcıdır... Öğrencilerin Saraçhane'ye kadar uzanan kararlı yürüyüşleri, İmamoğlu'nun tutuklanması üzerine “artık seçim de yok” öfkesini taşıyan geniş kitleleri de cesaretlendirdi; ilk günkü Saraçhane eylemi, bunun üzerine gerçekleşti. Ve korku duvarı aşıldı; kitleler her yerde sokaklara çıktı.

Beşincisi, Gezi Direnişi AKP'ye karşı çok büyük bir meydan okumaydı. “Hükümet istifa” sloganıyla başlayan hedef, kitlenin direnişle kazandığı “iktidar alanı”nı korumaya dönüşmüştü. **Gezi Parkı'na polis saldırısının ardından, İstanbul'un bütün büyük parklarında “forumlar” başladı.** Bir çok yerde o semtle anılan “Dayanışma”lar kuruldu ve kitlelerin eylemleri, park işgalleri devam etti. **Bu direnişte ise CHP'nin müdahalesiyle hedef “erken seçim” olarak netleştirildi.** Gezi Direnişi'nde kitleler, daha

önce hiç yaşamadığı bir özgürlük duygusunu yaşarken, bu direnişte kitleler, daha önce defalarca çözüm olarak sunulan ve her seferinde kaybedilen bir alana, bir seçim sandığının içine sıkıştırıldı.

Bütün bu ayrım noktaları, bugünkü direnişin hem siyasal açıdan hem de fiili olarak Gezi Direnişi'nden daha geride olduğunu gösteriyor. Gezi Direnişi'nin önderliğini yapan Taksim Dayanışması'nın, bugün yaşanan direnişe ilişkin tek bir açıklama bile yapmamış olması, bu gerileyişin en somut göstergelerinden biridir.

Ancak bugün yaşanan direnişin içindeki önemli dinamikleri de dikkate almak gerekiyor.

En başta, bugünkü direniş Gezi'nin birikimleri üzerinden yükseliyor. Ve kitlede güçlenen tatminsizlik duygusu, bu direnişin büyümesinin, güçlenmesinin ya da yeni bir yükselişin önünü açıyor.

İkincisi, öğrencilere-gençlere dönük yaygın gözettiler, ev hapisleri ve tutuklamalar, **aileleri de işin içine katan, direniş cephesini genişleten yeni bir dinamizm oluşturuyor.**

Hepsinden önemlisi, **bugünkü direniş, daha önce hiç görülmemiş bir ekonomik kriz koşullarında yaşanıyor.** Gezi Direnişi gibi bugünkü direniş de siyasal ve sosyal talepler üzerinden yükseliyor. Ancak bugünkü direnişin altyapısında varolan aşırı yoksullaşma ve yoksunlaşma, emekliden gençlere kadar her kesimin ekonomik krizin yükünü, bütün ağırlığı ile omuzlarında taşıyor olması, kitlelerin ruh halini farklılaştırıyor. AKP'den kurtulma isteğini daha güçlü, daha derin hale getiriyor.

Direniş halen sürüyor. Hangi yöne evrileceğini öngörmek ve söylemek için henüz erken olabilir. Ancak kitlelerin öfkesinin doruğa çıktığını, egemen sınıfların bu öfkeyi gördüğünü ve tedirgin olduğunu, özellikle gençliği kaybetmekten, gençliğin öfkesini zaptedememekten korktuklarını söylemek mümkün.

Darbelere, kayyumlara son!

İBB Başkanı Ekrem İmamoğlu ve birçok belediye görevlisinin gözaltına alınması, yeni bir darbe girişimidir. 23 Mart'ta İmamoğlu'nun CHP'nin resmi adayı olmasını engelleme çabasıdır.

Erdoğan yönetimi, bugüne kadar atadığı kayyumlarla, seçimlerde yaptığı hilelerle, gözaltı-tutuklama furysıyla ve AYM kararları dahil kendi yasalarını bile hiçe sayan tutumuyla, seçme-seçilme hakkını defalarca gaspetti; halkın iradesine birçok kez darbe yaptı. İmamoğlu'nun gözaltısı, buna eklenen son halkadır.

Mesele, Erdoğan-İmamoğlu, CHP-AKP çekişmesinin ötesindedir. AKP-MHP blokunun hak gasplarının bir parçası, son raddesidir. Erdoğan yönetimi ile halk arasındaki çelişkinin keskinleşmesinin, halkın yönetime tepkisinin geldiği boyuttur.

Bu duruma sessiz kalmamız düşünülemez. Halkın koyduğu tepkilerin yanında olacağız. Erdoğan yönetiminin bu darbesinin boşa düşmesi, pervasız saldırılarının durdurulması, geriletilmesi bakımından oldukça önemlidir. “Hükümet istifa” sloganlarının artması, kitlelerin bu şekilde yönetilmek istemediğinin göstergesidir.

Başta İstanbul olmak üzere koyulan yasakları tanımadan, engelleri aş aş tepkilerimizi ortaya koymalıyız. Kayyum darbelerine artık son verilmelidir. En başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi kesimler grev ve direnişlerle bu sürece aktif katılmalıdır.

19 Mart 2025 tarihinde sitemizde yayınlandı.

Faşizme karşı direnişin ikinci günü: HAVA DÖNÜYOR

Kitlelerin biriken öfkesi, Erdoğan'ın son saldırısı ile taşıdı. İmamoğlu'nun diplomasının iptal edilmesi ve ardından gözaltına alınması, yüzbinlerce insanın sokaklara döküldüğü, büyük bir direnişe dönüştü.

Saldırının muhatabı CHP idi ve CHP ilk gün akşam saatlerinde Ankara ve İstanbul'da kitleyi eyleme çağırdı. Ancak direnişin sahibi CHP değildi. CHP sadece, öfkesi biriken kitleye adres göstermişti. Çağrısı CHP yapmıştı, ancak direnişin gücünü kitleler belirledi. CHP'nin basitçe bir "kitlenin gazını alma" niyeti, kitlelerin öfkesine çarptı; kimi yerlerde bu öfke CHP'ye de yöneldi.

Mesela Ankara'da 19 Mart günü kitle ile birlikte Güven Park'tan Adalet Bakanlığı'na yürüyüş gerçekleştiren **CHP, Adalet Bakanlığı'nın önünde eylemi bitirmek isteyince, kitlenin yuhalaması ile karşılaştı.**

Aynı gün İstanbul-Saraçhane'de, **Özgür Özel'in konuşması "bugün miting yaptık, Pazar günü de sandıklara bekliyoruz, oy kullanacağız" olarak şekillenmişken; kitlenin ısrarlı sloganları sonucunda "her gün Saraçhane'de olacağız, Vatan'da olacağız, sokakta olacağız" olarak değiştirildi.** Özellikle "Özgür bizi Taksim'e götür" sloganı, Özgür Özel'i en çok zorlayan slogan oldu.

O gün İstanbul Üniversitesi ve ODTÜ öğrencilerinin barikatları yara yara ilerlemesi ise, seyreden herkese büyük moral aşılayan, herkesi coşturan ve ikinci günün eylem düzeyini belirleyen bir unsur oldu.

20 Mart günü, çok güçlü öğrenci eylemleriyle başladı. İstanbul'da Yıldız Teknik Üniversitesi, İstanbul Üniversitesi, İstanbul Teknik Üniversitesi, Mimar Sinan Üniversitesi, Galatasaray Üniversitesi öğrencileri, okulun içinde başladıkları eylemlerini okulun dışına taşıdılar. Mesela GÜ öğrencileri, Ortaköy'den Beşiktaş'a kadar sürdürdüler, bu arada gaz yediler, polis barikatı ile karşılaştılar, barikatı aştılar ve Kabataş'a kadar devam ettiler, Beyazıt'ta İÜ öğrencileri ile buluştular. **Sloganlarla, polise karşı direnişle her biri çok görkemli yürüyüşlerdi.** Bu yürüyüş sırasında "Hükümet istifa", "Tayyip istifa" sloganları ile meydan okuyan, "Diplomasız Erdoğan" sloganıyla küçümseyen, "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz" sloganıyla politikleşen öğrenci kitleleri ile karşı karşıyaydık.

Bu öğrenciler, 2013 yılında Gezi Direnişi yaşanırken ilkokul-ortaokul düzeyindeydiler. Gezi Direnişi'ni aile içindeki büyükleri üzerinden duydular, hayran kaldılar, bu hikayelerle büyüdüler. **Şimdi ise bir "efsane" gibi duydukları Gezi'yi kendileri yeniden yaratmanın coşkusunu yaşıyorlar. Bu coşkuyla, barikatlara yüklene yüklene, engelleri aşı aşı ilerliyorlar.**

20 Mart Saraçhane mitingi, bu öğrenci direnişinin üzerinden başladı. İki güne yayılan kitle öfkesi ve öğrenci militanlığı, Özgür Özel'in konuşmasına da yansdı. "Sokaklardayız, meydanlardayız" vurgularının yüksek olduğu bir konuşma yaptı. Taksim ısrarına karşı, "bir gün oraya da gireceğiz" dedi. Hatta ilk defa "halk Erdoğan'ın istifasını istiyor" cümlesini kurdu. **İlk gün daha pasif bir çizgi izlerken, ikinci gün "İmamoğlu'nu alıncaya kadar..." eylemlerin**

süreceğini ifade etti. Eylem bittikten sonra gaz sıkılan kitlenin belediye binasının içine girmesinin engellenmesi ise büyük tepki çekti.

İmamoğlu'nun gözaltına alınmasından bu yana geçen iki günün tablosunu şöyle özetleyebiliriz:

1-Toplumsal "7'den 70'e" hemen her kesimi bu eylemlere katılmaktadır. Ancak asıl olarak **üniversite öğrencileri öne çıkmış, yılların suskunluğu parçalanmıştır.** İzmir'den Ankara'ya, İstanbul'dan Eskişehir'e üniversiteler eylem halindedir. Okullarda başlayan eylemler, caddelere, meydanlara taşmış, aştığı barikatlar kitlenin katılımını, cesaretini arttırmış, militanlaştırmıştır.

2-Esenyurt'a kayyum atanmasından bu yana CHP'nin tutumu kısa protestolarla yetinmek olarak şekillenmişti. İmamoğlu'nun alınmasına duydukları öfke elbette daha fazla olacaktı. Ancak kitlenin sokağa çıkması, AKP kadar CHP'yi de korkutmaktaydı. Çünkü bu kitle sokağa çıktığında kimsenin kontrol edemeyeceği kadar büyük bir öfke ile yüklenmiş durumda. Bu nedenle **CHP başlangıçta, İmamoğlu'na dönük saldırıya, öncekilerden daha sert, ancak kontrollü bir tepkiyle yetinmeyi hedefliyordu. Kitlenin öfkesi ve gençlerin militanlığı, bu sınırları paramparça etti.** CHP, kitlenin gerisinde kalmaktansa, önüne geçip hızını yavaşlatmayı hedefleyen bir çizgiye geçmek zorunda kaldı.

CHP'nin 24 saat içinde "militanlaşan" tutumunda, asıl belirleyici olan kitle basıncıdır; ancak burjuvazi tarafından CHP'nin önü açılmış da olabilir. Özgür Özel'in 20 Mart mitinginde "Erdoğan" ve "istifa" kelimelerini biraraya getirmiş olması, bu açıdan dikkat çekicidir.

Keza Ankara'da 20 Mart günü Ulus'ta kitlenin "ODTÜ saldırı altında, ODTÜ'ye gidelim" demesi üzerine milletvekillerinin ODTÜ'ye doğru yürüyüşe başlaması, CHP'nin çok ilerisinde bir tutumdur.

Erdoğan'ın halen başta olmasının tek sebebi, zor kullanarak kitleyi kontrol altında tutabiliyor olmasıdır. Şimdi bu kontrolü kaybediyor oluşu, burjuvazi için de ürkütücü bir tablodur. İmamoğlu zaten geleceğin cumhurbaşkanı adayı olarak hazırlanıyordu; bunu biraz erkene çekme ihtimali gündeme gelebilir. Daha yüksek bir ihtimal ise, AKP'nin saldırının düzeyini artırarak eylemleri bastırma çabasına girişmesidir.

3-İlk iki günkü eylemlerde, **devletin saldırılarının daha kontrollü olduğu görülüyor. Gezi Direnişi sırasında aşırı şiddet kullanımı, direnişi büyüten bir etki yaratmıştı.** Bu defa pervasız bir saldırı yerine polis barikatı kurmak ve zaman zaman sınırlı biber gazı kullanımı söz konusu oldu. Bu tutum, direnişi

büyütmek istemediklerini gösteriyordu. Ancak 20 Mart'ta akşam saatlerinden itibaren işler değişti. ODTÜ'nün yürüme kararlılığı, İzmir'de AKP binasına yürünmesi, Saraçhane'de toplanan kitlenin önce Taksim hedefiyle barikatı zorlaması, miting bittikten sonra dağılmayarak parkta kalması, devletin saldırısını pervasızlaştırdı. Gaz ve plastik mermi ile eylemcileri dağıtmaya çalıştılar. Saldırıya rağmen eylemler saatler boyunca devam etti. Bu kararlılık ve militanlık, devlet açısından giderek daha ürkütücü bir hale geldi.

2013 yılında Gezi Ayaklanması, görünürde "iki ağaç için" başlamıştı; gerçekte ise kitlelerde biriken öfkenin patlamasıydı. Şimdi de kitleler ekonomik ve siyasi baskının altında bunalmış durumdalar. Açlık düzeyinde bir ekonomik terör altında hayatta kalma savaşı veren kitleler, en küçük bir itirazda gözaltı-tutuklama saldırısına maruz kalıyorlar. Ülkede "hukuk" ve "adalet" kavramlarının tamamen yerle bir edilmesi, güvensizliği iyice büyüttü.

Son olarak **İmamoğlu'nun diplomasının iptal edilmesi, tüm öğrencileri, öğrenci ailelerini, meslek sahibi orta sınıfı doğrudan etkileyen bir mağduriyet oluşturdu.** Mesela Galatasaray Üniversitesi'nin bu kadar coşkuyla ve militanca eylemlere katılması'nın sebebi, GÜ'de bölüm başkanı bir profesörün de diplomasının İmamoğlu'nun diploması ile birlikte iptal edilmesiydi. **AKP, "kişiyle uğraşmıyoruz, hatayı düzeltiyoruz" imajı oluşturabilmek için, başkalarının da diplomasını iptal etmişti. Bu iptaller bir anda, siyasi görüşünden, mali durumundan, toplumsal statüsünden bağımsız olarak tüm kesimleri, üniversite mezunu herkesi tehdit eden bir saldırı olarak algılandı.** Hemen arkasından gözaltı saldırısı da gelince, CHP'li olsun-olmasın, AKP'den memnun olmayan tüm kesimlerin öfke patlaması gerçekleşti.

Kendiliğinden kitlenin öfke patlaması belli kazanımlar elde edebilir, bu saldırıyı püskürtebilir. Fakat bastırılması ya da CHP'nin uzlaşmayla bitirmesi ihtimali de vardır. Onun için direnişin daha güçlü, daha örgütlü hale gelmesi gerekir. **Sendikaların da harekete geçeceği, emekçi semtlerinin eyleme katılacağı biçimde "Genel Grev Genel Direniş" boyutuna sıçramadan kalıcı başarılar elde etmek mümkün değildir.** Özellikle işçi sınıfının tutumu belirleyici olacaktır.

Gezi Direnişi döneminde de söylediğimiz gibi, Erdoğan yönetiminin halkın gösterileriyle yıkılması, kitlelerin kendi gücüne güven duyması bakımından çok önemlidir. Bundan sonra kurulacak hükümetler de adımlarını ona göre atacaktır.

Kitlelerin bu direnişte de temel sloganı "Hükümet-Tayyip İstifa" olmuştur. Gezi'de "çözüm sürecini baltalar" kaygısıyla bu slogana karşı çıkan **Kürt hareketinin, bu sefer direnişi destekleyen açıklamalar yapması olumludur; fakat henüz aktif bir katılımı olmamıştır.** Kürt illerinin de harekete geçmesi, direnişi güçlendirecektir.

Özcesi Gezi Direnişi'nin eksiklerini aşan bir halk ayaklanması, 22 yıldır çeşitli hilelerle, asıl olarak da baskı ve şiddetle ayakta duran Erdoğan yönetiminin sonunu getirecektir. **Komünist ve devrimciler, CHP'nin kuyruğuna takılmadan, kitlelerde CHP-İmamoğlu umudu yaymadan, bu hareketi daha ileriye çeken bir misyonla direnişe katılmalı, bulunduğu her yerde ona önderlik etmeye çalışmalıdır.**

20 Mart 2025 tarihinde sitemizde yayınlandı.

Saldırıyı durdurmak için: GENEL GREV GENEL DİRENİŞ!

İBB başkanı, ilçe belediye başkanları ve görevlilerin önemli bir kısmı tutuklandı.

İmamoğlu yolsuzluktan tutuklanırken, “kent uzlaşısı” üzerinden “terör” suçlamasından serbest bırakıldı. Şimdi buna sevinilmesi, teselli olunması isteniyor. Bazı CHP’li yetkililer de belediyeye kayyum atanmayacağını söyleyerek gerçekten teselli oluyorlar.

Belki ki, kararı böyle bir ikircim yaratmak için vermişler. Hukuk diye bir şey olmadığı ayan-beyan ortadayken hala hukuk maddeleri ile konuşulması, abesle iştigaldir. Öyle ki, mahkemenin kararları avukatlardan önce basına verilmiş, avukatlar içeriye alınmamıştır. Keza önce “terör” suçundan denetimli serbestlik verilmiş, sonradan değiştirilmiştir. Her yandan dökülen kararlar silsilesi ile karşı karşıyayız.

Elbette bu durum yeni değil. Fakat ana muhalefet partisine ve onun Cumhurbaşkanı adayına yapılması, yeni bir aşamadır. Düzen muhalefetine bile tahammülsüzlüğün son raddesidir.

“Terör” suçlamasından tutuklamayı yapmalarının en önemli nedeni kitle tepkisidir. Belki ki kayyum atama ile bu tepkiyi daha da büyütmekten çekindiler. **Diğer yandan Kürt hareketini de CHP’ye yaklaştırmak istemediler.** Kürt hareketini sözde barışla kendilerine yaklaştırmak planlarını bozacak bir adım atmaktan uzak durdular. Buna karşı önümüzdeki dönemde kayyum atanmayacağını da garantisi yoktur.

Sonuçta tüm tepkilere rağmen tutuklama kararı, bir meydan okumadır. Buna direnişi büyüterek yanıt verilmelidir. Kitlelerin tutuklamaya rağmen sandıklara gitmesi, ilk tepkidir. Fakat yeterli değildir. CHP bugün son toplantı ile direnişi bitirmek isteyebilir. Buna izin verilmemelidir. Pazartesi günü önceden kararlaştırıldığı gibi öğrenciler genel boykotu yaşama geçirmeli, işçiler, emekçiler fabrikalarda, işyerlerinde üretimi durdurmalı, kitleler her yerde sokağa çıkmalıdır.

Bu saldırı genel grev genel direnişle durdurulmalıdır. Komünist ve devrimciler kitlelere bunu telkin etmeli ve bulunduğu yerlerde yaşama geçirmelidir. Sadece merkezi değil yerel düzeyde de birleşik devrimci bir duruş ortaya konulmalıdır.

23 Mart 2025’te sitemizde yayınlandı

Adana’nın Özlediği Tablo: Binler Olup Akan İnsan Seli

CHP Adana İl Başkanlığı’nın, 20 Mart günü saat 20.30’da “millet iradesine sahip çıkıyoruz” sloganı ile yürüyüş çağrısı oldu.

Bir gün önce Adana Emek ve Demokrasi Platformu “Baskılar Tutuklamalar Gözaltılar Bizi Yıldırıamaz” diyerek basın açıklaması yapmıştı. Sonraki saatlerde il binası önünde yapacağı açıklama nedeniyle, bu basın açıklamasına daha az güçlerle katılan CHP, il başkanlığı düzeyinde konuşma yaptı ve baskılara karşı birlik mesajı verdi. Adana CHP il binası önünde ise Emek ve Demokrasi Platformu’nun da katılımıyla binlerce kişi toplandı.

20 Mart mitingi bu güçlerle onbinleri buldu. Polis barikatları yıkıldı ve coşkulu insan seli Adana caddelerini zapt etti. Turgut Özal Bulvarı baştan sona sloganlarla, marşlarla yürüyen insanların sesini duydu. “Bu daha başlangıç mücadeleye devam” en çok atılan slogan oldu. Duygu Cafe’de biten yürüyüş, Adana’nın çok özlediği birlik ve dayanışma ruhuyla son buldu.

Adana PDD

Antakya’da protesto eylemi

İBB’ye dönük gözaltı saldırısının ardından, 21 Mart günü Antakya halkı sokaklara çıktı. 1 Mayıs’tan daha kalabalık, daha coşkulu bir kitle sloganlarla biraradaydı. Gezi Direnişi’nin simgesi Armutlu, Uğur Mumcu Meydanı’na yürüyüş yaptı.

23 Mart günü ise saat 20.30’da Sümerler Mahallesi’nde toplanan kitle, TÖP’ün saat 19’da Harbiye kavşağında başlattığı (40-50 kişilik bir kitle ile 4 km yürüdüler) yürüyüş kolu ile birleşerek Armutlu Mahallesi’ne, Uğur Mumcu Meydanı’na doğru yürüyüşe geçti. En az 10 bin kişi, coşkulu sloganlarla yürüdü.

Kalabalığın ve coşkunun 21 Mart tarihinden daha yüksek olduğu ve CHP’nin daha organize geldiği yürüyüş, hızlı adımlarla başladı. Belli ki kitlenin bir an önce meydana ulaşmasını istiyorlardı. **21 Mart’ta CHP öncülüğünde başlayan yürüyüş, meydana tamamen TKP ve TÖB-SEN’in inisiyatifine geçmişti. Şimdi belli ki bunu engellemeye çalışıyorlardı.** Öyle de oldu.

23 Mart’ta Eğitim-Sen’in kürsüye çağırılması her şeyi açıklıyor aslında. Antakya’da Eğitim-Sen, “kayyum” suçlamasını üzerinde taşıyan bir sendikadır. 2019 yılında Eğitim-Sen’in seçilmiş yönetimindeki devrimciler, düzmece disiplin soruşturmalarıyla ihraç edilmiş, yerlerine Eğitim-Sen Genel Merkezi’nden atama yapılmıştı. Bu süreçte KESK de pasif bir tutum izlemişti. **Eğitim-Sen’den kayyum darbesiyle ihraç**

edilenler, TÖB-SEN’i kurmuştu. Kuruluşu devrimci dinamiklerin parçalanmasına yol açsa da, deprem döneminde ve sonrasında ortaya koyduğu tavır ve irade ile kitleler tarafından tanınır ve güvenilir olmayı başardı. 21 Mart eyleminde de öne çıktı.

Bugünkü eylemlerin gösterdiği gerçek şu ki “hava dönüyor”. Kitleler öncüsünü yaratırken, önlerinde duran hiçbir engeli tanımayacaklardır. Antakya bugün halen depremin

ve yıkımın etkilerini en üst düzeyden yaşamaya devam ediyor. **Kitlelerin yaşam alanları kendi mahallelerine daraltılmış durumda. “Şehir merkezi” diye bir kavram kalmadı.** Hani insanlar işlerini halletmek için “merkez”e gider ve sonra orada tanıdıklarına uğrar, sohbet eder, arkadaşlarıyla kafede buluşur... Artık Antakya’da “merkez” yok. Çarşının ve merkezi yerlerin tamamı yıkılmış durumda. Alışveriş yapmak için kurulan birkaç konteyner ise “çarşı” olmuyor. Eski uzun çarşının küçük bir kısmı dışında merkezin abartısız tamamı şantiye olmuş. O kadar ki, şehir merkezinde birden fazla beton santrali bulunuyor.

Üstelik **Antakya bir de Suriye’de yaşananların doğrudan etkisi altında. Mesela Alevi katliamı, Antakya’yı doğrudan ilgilendiriyor.** BOP projesinin içine alınan Antakya’ya saldırıların ve katliamların sığırma ihtimali, kitleyi çok tedirgin ediyor. Deprem sırasında devletin yaptıkları, yapmadıkları unutulmuyor. Özellikle insanlar “yaşam üçgeninde” hayattayken, moloz kaldırma derdine düşen bu hükümet var oldukça, Antakya’da kalıp yaşama savaşı veren bu halk, öfke sokağa taşıdığı kimsenin öne geçmesini beklemeyecek.

Bugün kitlenin gerisine düşmemek için daha fazla cesarete ihtiyacımız var. Gezi’de Abdullah Cömert’e, Ahmet Atakan’a, Ali İsmail Korkmaz’a ve bu yolda yitirdiğimiz tüm canlara verdiğimiz sözü tutmak adına, üzerimize düşen sorumluluğu iyi kavramalı ve haklının yanında duran, Antakya’da inadına yaşayan ve arayışta olan bu direngen kitlenin bir parçası olmak zorundayız.

Antakya PDD

Samsun’da ayakta

Samsun’da eylemler sürüyor. Emek ve Demokrasi Güçleri iki gün üst üste eylem yaptı. 3. gün ise 19 Mayıs Üniversitesi öğrencileri Atakum’da eylemdeydi. Yaklaşık 500 öğrenci katıldı bu eyleme. Aynı saatte, merkezde de CHP il başkanlığının çağrısıyla eylem vardı. KESK bu eyleme kitlesel olarak katıldı. Yaklaşık 4 bin kişinin yürüdüğü eylem coşkuluydu.

DURMAK ÖLÜM DEMEKTİR!

Sokağa, eyleme, genel greve!

Halk direniş bir haftayı geride bıraktı. Her akşam Saraçhane’de yüzbinlerin toplandığı (Pazar akşamı toplanan kitlenin 1 milyon 200 bin kişi olduğu açıklandı) gösterilerin merkezinde yer aldığı direniş, yeni bir safhaya geçiyor.

CHP, Saraçhane toplanmalarına 25 Mart Salı gecesi son verdi. **Onlara göre, 23 Mart’taki önseçim-de 15.5 milyon insan İmamoğlu’na oy vererek bu oyunu bozmuştu! 19 Mart darbesi başarısız olmuştu!** İBB’ye vekaleten başkanlık edecek birini seçtikten sonra, CHP kurmayları Ankara’ya, meclise dönecekti. Saraçhane’de çeşitli etkinliklerin yapılacağı fakat mitinglerin başka meydanlarda olacağı söylendi. Ve Cumartesi günü Maltepe’de miting duyurusu yapıldı.

Bundan sonra CHP asıl olarak “erken seçim” kampanyasına yönelecek. Direnişle birlikte arkasına aldığı kitleyi elbette kaybetmek istemez. Onları seçime endekslemeye çalışacak. **Oysa direnişin İmamoğlu ile sınırlı olmadığı, kitlelerin “erken seçim” talebiyle ayaklanmadığı çok açık.**

Diğer yandan 19 Mart darbesi gerçekten başarısız mı oldu, püskürtüldü mü, bir zafer kazanıldı mı?

Böyle olmadığını hepimiz biliyoruz. İmamoğlu’nun diploması iptal edildi; ardından tutuklandı. Sadece o da değil. Beylikdüzü, Şişli belediye başkanları ve yöneticilerin önemli bir kısmı tutuklandı; Şişli Belediyesi’ne kayyum atandı. Yetmedi, Beyoğlu Belediye Başkanı hakkında da soruşturma açıldı. CHP’nin öne aldığı kurultayı iptal etmek için çalışmaların sürdüğü görüldü.

Bu durumda tek “başarı” İBB’ye kayyum atanmamış olmasıdır. Kitle gücüyle bunun başarılması tabi ki önemlidir, fakat buradan darbenin başarısızlığa uğradığı, püskürtüldüğü söylenemez. Kaldı ki, önümüzdeki günlerde İBB’ye ve diğer muhalif belediyelere kayyum atanmayacağına hiçbir garantisi yoktur. Hatta CHP’nin kurultayı halen tehlike altındadır. Erdoğan yönetiminin kural-kanun tanımadığını, son olaylar bir kez daha kanıtlamıştır.

Anlaşılan o ki, CHP, yalancı bir zafer havasıyla direnişin ateşini yavaş yavaş söndürmeyi planlıyor. CHP’nin kitle hareketinden korktuğu, o yüzden yıllarca kitlelerin sokağa çıkmasını engellediği kimse için sır değil. Son dönemde birkaç mitingle kontrollü kitle gösterileri yapması, tepkileri bertaraf edebilmek içindi. Ama İmamoğlu’nun tutuklanmasıyla birlikte varlık-yokluk sorunu yaşayınca, kitleleri Saraçhane’ye çağırmak zorunda kaldı. Özgür Özel’in de itiraf ettiği gibi Saraçhane’de ilk günden itibaren yüzbinler olduysa ve tam bir hafta sürdüyse, İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin polis barikatını aşarak eylem yapması ve ardından öğrencilerin tüm ülkede ayaklanması sayesinde oldu.

CHP, kayyumları durdurma karşılığında, direnişi söndürme pazarlığı yapmış olabilir. Ve CHP’ye şimdilik bunu başarmak yetebilir. Fakat kitlelere yetmediği, yetmeyeceği çok açıktır. Kitleler açlık, işsizlik, adaletsizlik, gelecek güvensizliği, hak gaspları, yaşam biçimine müdahaleler vb. temel sorunlarına duydukları tepkiyle patladı. Başta gençlik olmak üzere sokağa çıkan kitlelerin temel hedefi, Erdoğan

yönetiminin son bulmasıdır. Bu hedef gerçekleşmiş değildir; dahası bu yönde bir geri adım atılmış da değildir.

O halde bu direniş sürecektir. Bütün mesele bundan sonra nasıl bir seyir izleyeceğidir.

Genel grev genel direniş!

Direnişin ilk aşamasında CHP’nin işin içinde olması, direnişin meşruiyeti ve geniş bir yelpazeyi kapsamı bakımından yararlı olmuştur. **Bundan sonra CHP’ye rağmen ve CHP’yi aşarak büyümesi gerekir ki, bunun zemini mevcuttur.**

Hedef bu yönetimi yıkmaksa, bugüne dek yapılanların yetmediği görülmüştür. Onun için “genel grev genel direniş” en etkili mücadele yöntemidir. Kitlelerin bir haftadır yasaklara-engellere rağmen sokakları, meydanları doldurması, tepkinin boyutunu ortaya koymaktadır. Buna karşın kitlelerin örgütsüzlüğü, en büyük handikaptır. **Sendikaların bir haftadır ne kadar atıl kaldığı görüldü. Komünist ve devrimcilerin hem nicel hem nitel güç kaybı ortada. Ama kendiliğinden patlayan bu hareketi, olabildiğince örgütlü hale getirmek gibi bir yükümlülükleri var ve hiç kimse bundan kaçamaz.**

Diğer yandan **her hareket kendi örgütlülüğünü yaratıyor. Direnişin başını çeken öğrenci gençlik, bunun ilk örneğini verdi.** “Genel boykot” kararıyla, kampüs içi yürüyüşleri, toplanma alanları ve caddeleri trafiğe kesen eylemleriyle pratikte bunu ortaya koydu. Her ne kadar henüz tüm üniversiteleri kapsamasa da veya boykot yapılan yerlerde öğrencilerin tümü katılmasa da çok önemli bir adım atılmış, kitlesellik yakalanmıştır. Hatta liseliler de bu sürecin içine girdi. Devrimci öğrenciler bunları güçlendirmeli, hareketi yönlendirmelidir.

Direniş semtleri de kapsamış durumda. Bazı semtlerde akşam saatlerinde yürüyüşler yapılıyor. Son günlerde tencere-tava çalma, ışık söndürme gibi pasif ama en geri kesimleri içine çeken eylemler başladı. Geçmişte devrimci faaliyetlerin sürdüğü bölgeler, hızlı refleks gösterdi. Komünist ve devrimci hareketler bulundukları her yerde “direniş” ya da “halk komiteleri” kurarak bu eylemleri örgütlü hale getirmelidir. Semtlerdeki yürüyüşleri yakın semtlerle buluşturma, toplanma merkezleri yaratma ve belli bir hedefe yöneltme başarılsa, daha etkili hale gelecektir.

Direnişin en zayıf yanını oluşturan işçi cephesi ise, en başta devrimci-öncü işçileri harekete geçirerek ve sendikalar üzerinde basınç oluşturarak açılabilir. **Yemekhanelerde protestolar, iş çıkışlarında sloganlı yürüyüş, bir saatlik iş durdurma gibi küçük ama etkili eylemler başlangıç olabilir.** Bu küçük adımlarla genel grev süreci örülebilir. DİSK ve Türk-İş içinde kimi sendikalar ve şubeler, çoğu kez merkezlerinden daha ileri bir tutumlar alabilmiştir. Bu sefer de merkezleri beklemeden üyelerini harekete geçirmeli, merkezlerini de bu yönde kararlar almaya zorlamalıdır. KESK için de aynı durum geçerlidir. **Eğitim Sen’in üniversitelerde iş bırakma kararı alması iyi bir başlangıçtır.**

İşçi sınıfının bu direnişin önderliğini üstlenmesi, en

azından aktif bir bileşeni haline gelmesi, hareketin başarısı için olmazsa olmazdır. Bugüne kadar dünyadaki ve ülkemizdeki tüm ayaklanmalarda bu görülmüştür.

Bir diğeri, Kürt hareketinin desteğinin pratiğe dökülmesidir. Direnişin içinde şoven kesimlerin de yer alıyor olması, buna bahane olamaz. Birçok ilde varolan Emek, Demokrasi Platformları’nda devrimci, demokrat kurumlar birlikte hareket etmektedir ve şoven saldırılara karşı Kürtleri yalnız bırakmayacağı açıktır. **Ama Kürt hareketi sadece metropollerde değil, kendi bölgesinde de kitleleri sokağa çağırmasıdır. Newroz’da meydanları dolduran yüzbinler, bu direnişin bir parçası olabilirdi.**

DEM Parti, Erdoğan’ın bayram sonrasına ertelediği randevuyu beklemektedir. **Belli ki, Erdoğan yönetimi DEM’i direnişin dışında tutmak için randevu tarihini bilerek geriye atmıştır.** Kürt hareketinin bunu görmesi ve daha fazla gecikmeden direnişin aktif bileşeni olması gerekir. Gezi’den sonraki özeleştirinin pratikteki karşılığı budur. Erdoğan yönetiminin halkların birleşik eylemiyle yıkılması, şovenizmin kırılması bakımından da önemli bir rol oynayacaktır. Bu fırsat bir kez daha kaçırılmamalıdır.

Sonuç olarak

İmamoğlu’nun gözaltına alınmasıyla patlayan öfke, İstanbul’dan tüm ülkeye yayılmış ve Gezi’den sonra yeni bir halk hareketine dönüşmüş durumdadır.

Direnişin motor gücü, Gezi’de ilkokula giden, bugünün gençleridir. Direnişin hedefi, AKP-MHP gerici-faşist rejiminin son bulmasıdır. Bunu CHP, barışçıl biçimlerle “erken seçim” hedefine endekslemeye çalışıyor. Fakat direnişin CHP’yi aşacağı belli olmuştur. Saraçhane buluşmalarının son gecesinde, gençlerin topluca Şişli’ye gitmesi de bunun göstergesidir.

Gençler hem CHP’den kopmak, hem de kayyum atanmış bir yerde toplanmakla, son derece isabetli davranmıştır. Kayyumlara karşı mücadelenin protestodan çıkarak, kayyum kararını tanımamak ve atanmış kayyum çalıştırmamak halini alması gerekir artık. Kayyum işlevsiz kılacak ve bu uygulamadan vazgeçmek zorunda bırakacak, tek yöntem budur.

Subjektif yöndeki eksikliğe rağmen “Genel Boykot, Genel Grev, Genel Direniş” nesnel bir zorunluluk olmuştur. Bu bir ajitasyon sloganı olmaktan çıkmış, eylem sloganı haline almıştır. Bizlere düşen buna uygun bir tutum almak, gereğini yerine getirmektir.

Marks’ın dediği gibi “ayaklanma bir kez başladı mı, durmak ölüm demektir.” 19 Mart’ta başlayan ve hızla yayılan bu direnişi de söndürmek, daha büyük saldırıların önünü açmak demektir. Bu kez hedefine ulaşana kadar büyüyerek devam etmelidir. Sokağa, eyleme, genel greve!

Gençlik eylemlerinde devrimcilerin yeri üzerine...

19 Mart'ta başlayan kitlesel direnişin motor gücü öğrenci gençlik oldu. İstanbul Üniversitesi'nde yürüyüşe geçen öğrencilerin polis barikatlarını aşması ve Beyazıt'ta toplanarak kitle gösterisi yapmaları, hem diğer üniversiteleri harekete geçirdi, hem de Sarayhan'e yüzbinlerin gitmesinin zeminini oluşturdu. Ardından ODTÜ direnişi, başta Ankara olmak üzere tüm ülkede üniversiteleri ayağa kaldırdı.

Uzun yıllardır sessizliğe gömülmüş olan öğrenci hareketi, bir kez daha toplumsal mücadelenin önemli bir dinamiği olarak sahnede yerini aldı. Bu durum diğer toplum kesimlerini de sevindiren ve hareketlendiren bir etki yarattı.

Dünyada ve ülkemizde gençlik hareketini karakterize eden en önemli özelliği; varolan düzene karşı olması, anti-empyrist, anti-faşist bir karakter taşımasıdır. Öncekiler bir yana, '68 hareketi ve sonrasındaki tüm gençlik eylemlerinde bu karakter baskın bir şekilde görülür. Çünkü **gençlik, yapısı gereği ileriye açıktır, geleceği temsil etmektedir; bu da onu ilerici-devrimci yapılara çeker.** Fakat bu durum, gençliğin bir bütün olarak ve otomatikman ilerici-devrimci olacağı anlamına gelmez. Toplumdaki siyasal bölünmeler gençlikte de karşılığını bulur. **Gerici-faşist ideolojiden etkilenen gençler her zaman olagelmıştır. Ama bunlar sınırlı bir kitlenin ötesine geçememiştir.** Dahası, devlet tarafından başta gençlik olmak üzere halk hareketlerini bastırma için paramiliter güç olarak kullanılmışlardır.

Bugünkü direnişte de, gerek İÜ'de gerekse ODTÜ'de öncülük yapanlar ilerici-devrimci gençlerdir. Kayyuma karşı yıllardır mücadele eden Boğaziçi Üniversitesi, zaten öğrencileri ve akademisyenleriyle ilerici-devrimci bir çizgideydi. Fakat son günlerdeki eylemlere, Zafer Partisi'nin gençlerinden oluşan şoven-faşist öğrenciler de katılıyor. Bunlar, kendilerini Kemalist-Atatürkçü olarak tanımlayan gençleri de etkisi altına alarak, devrimci öğrenciler üzerinde baskı oluşturmaya başladılar. Fakat **asıl olarak devrimci örgütlerin gençlik içinde güçsüzleşmesi, reformist grupların ise faşist-şoven baskılara boyun eğmesiyle gençlik eylemleri baltalanmaya başladı.**

Bunu en açık haliyle 25 Mart Maçka Parkı'ndaki buluşmada ve 27 Mart'taki Cevahir AVM önündeki eylemde gördük. **Maçka'da şoven-faşist gruplar "eylem komitesi" üzerinde baskı kurarak,**

devrimci gençliğin pankart ve flamalarını indirmesini istemiş, "eylem komitesi" de sözde "provokasyon çıkmasını" diye bu isteğe uygun davranmıştır. Oysa provokasyonu kimin çıkardığı bellidir. Şoven-faşist gruplar aracılığı ile ilerici-devrimci gençlik örgütleri eylemlerden dışlanmaya çalışılmaktadır. Böylece gençlerin devrimci kurumlarla yaklaşması engellenmiş, eylemin gücü zayıflatılmış olacaktır.

27 Mart'ta Cevahir AVM gerçekleşecek eylem de yine "eylem komitesi"nin zafiyetinden dolayı bozguna uğramıştır. Gençlerin toplanacağı bilgisi alan polis, çevreyi ablukaya alırken, "eylem komitesi" eylemin iptal edildiğini açıklayarak çekilmiş; bu sırada Cevahir AVM önünde toplanan kitleyi polisle karşı karşıya bırakmıştır.

Bazı devrimci gençlik örgütleri yaptığı açıklamada, her iki eyleme ilişkin EMEP, İDP, MTF'den oluştuğu söylenen "eylem komitesi"ni özeleştirme vermeye çağırılmaktadır. **Reformist-troçkist ağırlıklı grupların oluşturduğu "eylem komitesi" elbette bunun özeleştirisini vermelidir. Fakat aslolan devrimci grupların kendi iç örgütlülüğünü güçlendirmesi, eylemlerde birlikte hareket etmesi ve faşist-şoven grupların etkisini kırarak bir politik hat izlemesidir.**

Elinde Türk bayrağı olan veya Atatürk posterini taşıyan her genç, şoven-faşist değildir. Büyük bir kısmı Atatürkçülüğü ilericilik, hatta devrimcilik olarak görmektedir. AKP döneminde, özellikle son yıllarda AKP gericiliğine karşı Atatürkçülük böyle tanımlanmaya başladı. Gençlik kitlesinin de ağırlıklı bölümünü bu gençler oluşturuyor. Elbette faşistler de bu sembollerini kullanıyor, fakat aralarındaki ayrımı iyi yapmak gerekiyor. Onları şoven-faşist kesimlerden koparacak bir esneklikle yaklaşılmalıdır. Ne gençler, ne de ivmelenen gençlik eylemleri, şoven-faşist kesimlere bırakılamaz.

Son eylemler için bir gençlik koordinasyonu oluşturulduğu açıklandı. Bu koordinasyona forumlardan seçilen temsilcilerin katıldığı belirtiliyor. Bu yönüyle demokratik bir örgütlenme olduğu söylenebilir. Fakat seçilen temsilciler gerçekten geldikleri fakülteleri temsil ediyor mu, bunlar ne kadar denetleniyor belirsizdir. Buna karşın **devrimci öğrenciler bulundukları yerlerde forumlar düzenlemeli, temsilci seçilmelidir. Gerek merkezi koordinasyonlarda gerekse "eylem komiteleri"nde yer almalı, eylemlerin devrimci bir içerikte büyümesini sağlamalıdır.**

Devrimci gençlik örgütleri, yaşanan bu ortamı kırmak için ortak imzalı pankartlarla da katılabilirler. Flama ve pankartlarda sınırlama getireceklerse de, dövizler

kullanılacaksa da birlikte karar alınmalıdır. Bu eylem sürecinde, el yazılı dövizlerin dikkat çektiği görülüyor. El yazısı ile hazırlanmış, imzalı dövizler kullanmak da mümkündür. Ama **her halükarda kendi siyasal kimlikleriyle yer almalı, ne faşistlere ne de onların baskısıyla hareket reformist-troçkist gruplara boyun eğmelidirler.**

Dün olduğu gibi bugün de gençlik hareketi, toplumsal sorunlara duyarlı, ilerici-devrimci bir karakterde ilerleyecektir.

30 Mart 2025 tarihinde sitemizde yayınlandı.

Rize ve Artvin'de eylemler

İmamoğlu'nun gözaltına alındığı günden itibaren Rize-Fındıklı'da eylemler her geçen gün katılım artarak sürüyor.

Ekrem İmamoğlu'nun katkılarıyla yapılan ve kalp krizi sonucu kaybedilen Fındıklı CHP İlçe eski Başkanı Kadirhan Kadioğlu'nun adı verilen sosyal yaşam merkezinde 24 saat "yaşam nöbeti" tutuluyor. Akşam 20.30'da burada toplanan kitle, yürüyüşe geçiyor ve Fındıklı merkezinde basın açıklamasıyla eylem bitiriliyor ve nöbet yerine geçiliyor.

DISK Genel-iş'in örgütlü olduğu belediyelerde işçiler İBB'ye yapılan darbeyi protesto etmek için iş yavaşlatma eylemi yapıyor.

22.03.2025 günü saat 14'te Ardeşen'deki yürüyüşe de destek verildi. Aynı akşam Fındıklı'da yapılan eylem de Ardeşen ve Pazar ilçelerinden katılımlarla, yürüyüşe katılan kitle 2500 civarında oldu. Katılım ise her gün artıyor. "Hükümet istifa", "Tayyip istifa", "Diplomasız Erdoğan", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Faşizme karşı omuz omuza", "Direne direne kazanacağız", "Birleşe birleşe kazanacağız" sloganları en çok atılanlar arasında. Kitlenin beklenti ve özlemlerini ifade ediyor.

İlk günlerde Artvin ilçe ve il merkezinde yürüyüşler yapılmıştı. Cuma günü ise tüm ilçelerin ve kitle örgütlerinin katılımıyla Artvin merkezinde yapıma kararı alındı. Saat 19 itibarıyla hastane kavşağında toplanmaya başlayan kitle 20.30'da sloganlarla yürüyüşe geçti. Caddeye zar zor sığan kalabalık, evlerinin balkon ve pencerelerinden destek veren bir kitle... **Artvin, büyük maden mitinginden beri böyle coşkulu bir kalabalık görmemişti.** Belediye önündeki parka kurulan kürsüye varmak yaklaşık 1,5 saat sürdü. Yağan kar ve havanın soğukluğuna aldırmayan kitle, coşkulu ve öfkeli sloganlarla yürüyüşünü sürdürdü. Alandaki konuşmalarla eylem bitirildi. CHP bütün soruların yanıtını 23 Mart'ta yapacağı ön seçime bağlayan bir ufukla hareket ediyor. Açıkça pazar gününden sonrasına ilişkin ne olacağına dair her şeyi kitle hareketi belirleyecek gibi görünüyor.

Artvin PDD

Boykot!

19 Mart günü ilk polis barikatını yararak ilerlediklerinden bu yana, öğrenci gençlik çok militan bir eylem hattı izliyor, örgütleniyor, kitleselleşiyor.

İstanbul'daki öğrenciler birlikte hareket edeceklerini duyurdular. Okullarda forumlar düzenlediler ve Pazartesi gününden itibaren boykot kararı aldılar. Hafta sonunu kitlesel eylemlere katılarak, polisin saldırılarına karşı direnerek, bulundukları her yeri eylem alanına çevirerek geçiren öğrenciler, Pazartesi günü yapılacak kitlesel boykota hazırlandılar.

24 Mart günü İstanbul ve Ankara başta olmak üzere pek çok üniversitede boykot vardı. Ankara'da ODTÜ, Hacettepe ve Ankara üniversitelerinin yanı sıra, Bilkent, Başkent, Yıldırım Beyazıt gibi özel üniversitelerde de boykot vardı. Polis kuşatması altındaki ODTÜ'de boykota katılım yüksek oldu.

İstanbul'da ise İstanbul, Boğaziçi, İTÜ, Yıldız Teknik, Marmara, Mimar Sinan, Galatasaray, Bilgi, Bahçeşehir, Yeditepe, Kadir Has, Özyeğin üniversitelerinde boykot vardı.

İzmir, Bursa ve başka kentler de boykot yaptı.

İstanbul'daki öğrenciler, boykotun yanısıra "Gençlik Sarayhaneye'ye sığmıyor" diyerek kendi eylemlerini örgütlediler. Beşiktaş'ta binlerce öğrenci toplandı ve Sarayhaneye'ye doğru yürüyüşe geçti. Öğrenciler Galata Köprüsü'nden geçerken burayı işgal ettiler. Polisin saldırısı sonrasında yürüyüş devam etti. Yaklaşık 8 km.lik yürüyüşün ardından, gece saatlerinde öğrenciler Sarayhaneye'ye ulaştı.

Öğrenciler, İstanbul Üniversiteler Koordinasyonu'nun çağrısıyla, 25 Mart günü Maçka Parkı'nda toplandı. Burada yaptıkları eylemden sonra, 10 binden fazla öğrenci, "Üniversitelerden belediyelere kayyum rejimine son", "Öğrenciler boykota, sendikalar greve" pankartının arkasında kortejler oluşturarak, Şişli caddelerinden sloganlarla yürümeye başladı. **Öğrencilerin hedefi, kayyum atanan ve eylem yapılmasını diye önü kapatılan Şişli Belediyesi olmuştur.** Şişli sokakları gençlerin sloganlarıyla inerken, apartmanlardan alkışlar ve ıslıklarla destek verildi.

Şişli Belediyesi önüne gelen öğrencilere, Okmeydanı'ndan gelen kitle de katıldı. Şişli Belediyesi önünde açıklama yapıldı. **Taleplerini öğrenciler şu şekilde sıraladılar: "Tutuklananlar serbest bırakılsın, üniversitelerde öğrenci temsilciliği seçimi yapılsın, polis şiddeti son bulsun, seçme ve seçilme hakkını gasp eden anti demokratik uygulamalardan vazgeçilsin".**

İstanbul Öğrenci Koordinasyonu 27 Mart günü de Mecidiyeköy-Cevahir AVM önüne çağrı yaptı. Polis eylemden saatler öncesinde alanı ve buraya açılan caddeleri ablukaya aldı. Eylem Komitesi de eylemin başlamasına 5 dakika kala polis ablukası nedeniyle "eylemi iptal ettiği"ni açıkladı. Buna rağmen Cevahir AVM önünde toplanan binlerce öğrenci eylem yapmak istedi.

Öğrencilerin bir kısmı Metro'ya girip alandan uzaklaşmaya çalışırken, aralarında Yapı Yol-İş sendikası, Proleter Devrimci Gençlik, Devrimci Öğrenci Birliği'nin de bulunduğu öğrenci grupları Cevahir AVM önünde toplandı slogan attı. Polis sürekli öğrencilere "Yüzlerinizdeki maskeyi çıkartın" şeklinde anonslar geçti ve saldırı tehdidinde bulundu. Daha eylem başlamadan gözaltı saldırısına başladılar. Öğrencilerin maskelerini zorla çıkartan polisler, ardından Cevahir AVM önündeki kitleyi ablukaya

aldı. Öğrencilerin bir kısmı abluka dışında bekleyişlerini sürdürdü. Polis, toplamda 100'den fazla öğrenciyi gözaltına aldı.

İstanbul Barosu görevden alındı: Avukatlar Taksim'de

İstanbul Baro Başkanı İbrahim Ka-boğlu ve Yönetim Kurulu üyeleri 21 Mart günü Çağlayan Adliyesi'nde görülen dava ile görevden alındılar. Hem yargılama sürecinin hem de alınan kararın hukuksuzluğuna tepki gösteren avukatlar, Çağlayan'dan Taksim'e yürüyüşe geçti. Polisin bütün engelleme çabalarına rağmen İstiklal Caddesi'nde yürüyen avukatlar, "İşte Taksim işte direniş" sloganı attılar.

Cihan Alptekin'in mezarı başında anma

Kızıldere'nin yıldönümünde Rize-Fındıklı'da bir anma yapıldı. Saat 11.30'da yapılan basın açıklamasında, ortak metni Fındıklı Demokrasi Güçleri adına PDD temsilcisi okudu. Burada "Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm" sloganları atıldı. Açıklamaya yaklaşık 150 civarı insan katıldı. Saat 14.00'de yapılacak mezar anmasına çağrıyla eylem bitirildi.

Kızıldere'nin 53. yıl anması Cihan Alptekin'in Rize Ardeşen'e bağlı Yeniyol (Oce) köyündeki mezarı başında yapıldı. 300 kişiye yakın coşkulu bir kalabalık vardı. Anmada Fındıklı Belediye Başkanı Ercüment Şahin Çervatoğlu yanı sıra Sol Parti adına Alper Taş, ESP, Halkevleri ve Proleter Devrimci Duruş adına da konuşmalar yapıldı. Kızıldere direnişinin ve dayanışmanın önemine dair vurgular yapıldı, '68 kuşağının anti-emperyalist, anti-faşist karakterine işaret edildi; CHP ve İmamoğlu özelinde halkın iradesine karşı yapılan darbeye bağlanarak birleşik mücadele üzerine mesajlar verildi.

PDD adına yapılan konuşmada şunlar söylendi: '71 devrimciliği, Mustafa Suphilerin katliyle başlayan 50 yıllık suskunluk ve düzen-İçi mücadeleden devrimci bir kopuştu. Bize miras kalan, Denizlerin idam sehпасına attığı tekme, Mahirlerin kuşatma karşısında teslim olmayı değil son

mermisine kadar vuruşmayı seçmeleri, İbrahim Kaypakkaya'nın ser verip sır vermeme tavrıdır. Elbette bugün AKP'nin yaptığı halk iradesine karşı bir darbedir ve buna karşı en önde devrimcilerin savaşıacaktır; ancak burada yatan Cihan Alptekin ve yoldaşlarının İmamoğlu cumhurbaşkanı olsun diye ölmediğini unutmamak gerekir. Evet '68 kuşağı anti-faşistti, anti emperyalistti, ama aynı zamanda sosyalizmi düşlüyorlardı. Bugün onların devrimci mirasını sahiplenirken onların düzenin icazet sınırlarına teslim olmuş bir politik anlayışa da neşter vurduğunu unutmamak gerekiyor. Biz birleşik devrimci mücadeleden, bu değerleri sahiplenme konusunda ki samimiyeti ve çabayı anlıyoruz...

Anma sonrasında, ailesinin çağrısıyla Cihan Alptekin'in evinde çay eşliğinde sohbetler devam etti...

Artvin PDD

Eğitim-Sen'e soruşturma Samsun'da protesto edildi

Öğrencilerin boykot eylemine destek olmak için 25 Mart günü "1 günlük hizmet üretmeme" kararını açıklayan Eğitim-Sen MYK üyelerine soruşturma açıldı ve ev hapsi-adli kontrol cezaları verildi. Cezalar, 26 Mart günü Samsun'da protesto edildi. Eğitim-Sen Samsun şubesinin yaptığı

basın açıklamasına, OMÜ (19 Mayıs Üniversitesi) öğrencileri de katılarak destek verdi. Eylem sırasında "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!", "Eğitim Sen Susturulamaz!", "Her Yer İstanbul Her Yer Direniş", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek", "Genel Grev Genel Direniş" sloganları coşkulu şekilde yükseldi.

Kitleler Maltepe mitingine aktı

Bir hafta süren Saraçhane buluşmalarının ardından, 29 Mart Cumartesi günü Maltepe mitingi gerçekleşti. Direniş boyunca polis kitleye acımasızca saldırısına, gözaltı ve tutuklamalara rağmen Maltepe'ye milyonlar aktı. Saldırıların kitleyi korkutmadığı, aksine daha fazla kinlendirdiği, Maltepe mitinginde görüldü. En başta **çocukları gözaltına alınan-tutuklanan aileler çok öfkeliydiler. Mitinge katılanlar arasında en çok ilgiyi de onlar gördü.** “Çocuklarımıza dokunmayın-Öğrenci Aileleri” pankartıyla gelen, ağırlıklı kadınların olduğu kortej ve attıkları sloganlar, herkesin ilgisini çekti ve sahiplenildi. Adeta yeni bir “12 Eylül anneleri” doğuyordu. Gözaltına alınan gençlerin aileleri biraraya geliyor, ortak pankartla mitinge katılıyor, kendi aralarında örgütlenmenin ilk adımlarını atıyorlardı. **Son günlerde AKP'nin kitleyi sindirmek için yaptığı her şey gibi, gençlerin tutuklanması da bir bumerang gibi kendisine geri dönüyordu.**

Maltepe'ye her yerden en hızlı ulaşım aracı Marmaray'dı. Sabah saatlerinden itibaren tren vagonları mitinge gidenlerle dolmuştu. Vagonlar tıklım tıklımdı. Ama her zamankinden farklı olarak insanlar birbirlerine daha anlayışlı davranıyor, kadınlara-yaşlılara yer veriyor, gülen yüzlerle sohbet ediliyordu. Tren Maltepe'ye yaklaşırken önce bir alkış koptu. Ardından “Hak, hukuk, adalet”, “Tayyip istifa” sloganları patladı. **Bütün tren sloganlarıyla inliyordu. Maltepe istasyonuna inildiğinde sloganlar devam etti.** Merdivenlerde izdiham oluştu. Ama görevliler dahil herkes birbirine itinalı davranıyor, kolaylık sağlamaya çalışıyordu.

İstasyon çıkışında pankartlar, flamalar, bildiri-gazete dağıtılar, ajitasyon çekenler karşıladı kitleyi. Birlikte sloganlar atılmaya devam edildi. Bazı yerlerde gruplar oluşmuştu, gelecek olanları bekliyorlardı. PDD olarak biz de beklemeye başladık. Bu arada önlüklerimizi giydik, flamaları hazırladık. Ardından sloganlarla yürüyüşe geçtik. Attığımız genel sloganların dışında “Genel grev, genel direniş” sloganına da katılımın çok yüksek olduğunu gözlemledik. Bir yoldaş, 5 ve 9 yaşında iki çocuğu ile gelmişti. Çocukların flamaları tutması, sloganlara katılması, ilgiyi üzerlerine çekti. Bazen babalarının omuzunda, mitingin sonuna kadar kaldılar. Mitinge katılan başka çocukların da olması dikkat çekiciydi.

Ön tarafımızda DİSK'in korteji vardı, en çok

da emekliler görünüyordu. (DİSK'in Cuma günü ilan ettiği “genel eylem” kararı da basın açıklamalarıyla geçirilmiş, DİSK'e bağlı işyerlerinde bile yaşama geçmemişti.) “Özgür basın susturulamaz” sloganıyla gazeteciler yan tarafımızda yürüyordu. Bu slogana hepimiz katıldık. Ailelerin kortejiyle de orada karşılaştık. Ayrıca birçok kişinin elinde el yazısı ile yazılmış çeşitli dövizler vardı. Çoğunda Atatürkçü sloganlar ve kısmi talepler vardı. Bazı yerlerde CHP'li gençler, İmamoğlu için başlatılan “imza kampanyası” için kitleyi imza vermeye çağırıyordu. **İdealtepe tarafından ise “Emek ve Demokrasi Güçleri”nin korteji geliyordu. Alan tıklım tıklımdı, yürümekte zorluk çekiliyordu.** Polis arama noktaları bu sıkışmayı arttırıyordu. Sonradan gelenler polis bariyerlerini yıkıp geçmek zorunda kalmıştı.

Miting saat 12.00'de başlayacaktı. Biz de o saatlerde alana girdik, biz girerken bir kısım kitle çıkıyordu. Yaşlılar ve çocuklar çimlerin üzerine oturmuşlardı. Girenler-çıkanlarla zorlukla kürsüye doğru yürüyüşü sürdürdük. PDD flamaları, birçok kişinin ilgisini çekiyordu, ne anlama geldiğini soranlar, yanımıza gelip fotoğraf çektirenler oldu. Alanda beklerken “*sizi her yerde görüyorum, 1 Mayıs'larda, çatışmalı yerlerde hep varsınız; sizleri taktir ediyorum*” dedi birisi. Biz de bu övgülere teşekkür ettik.

Miting bir saat gecikmeli başladı. İmamoğlu'nun ailesinden sonra Mansur Yavaş konuştu. **Saraçhane'de Kürtlerin bayrağına “paçavra” dediği için büyük tepki toplayan Yavaş, bu kez dikkatli bir konuşma yaptı. CHP il başkanı Özgür Çelik ise, İmamoğlu'nun mesajlarını verdi; Ahmet Arif'in şiirinden dizeler okudu.** İmamoğlu'nun mesajı “yapay zeka” ile kendi sesinden dinletildi. Son konuşmacı Özgür Özel ise, Saraçhane'de konuştuklarını yineleyince, mitingden ayrılan kitle sayısı artmaya başladı.

Dönüşte de yaklaşık bir saatlik yürüme ile istasyonlara ulaşıldı. İnsanların çoğu ücretsiz geçiş yaptı. İstasyonlar yine tıklım tıklımdı. Ama insanlar mutluydu. Son yıllarda yapılan bütün “mutluluk endeksleri”nde Türkiye en arka sıralarda çıkarken, 19 Mart'tan sonra bu durum da değişmeye başladı. **Direniş, mutluluğu yeniden getirmişti; asık suratlar değişmiş, yerini umutlu bir aydınlık almıştı.**

Trene binenler, mitingden gelenler olduğu için mitinge dair konuşmalar sürüyordu. Bir kadının “*size Erdoğan'ın mektubunu getirdim*” diyerek, alanda bir metin okumaya çalıştığını, tepkiler olunca sustuğunu, mitingdeki kadınların çabasıyla alandan çıkartıldığını söylediler. Bu provokatif girişim bir yerle mi sınırlıydı, mitingin çeşitli yerlerinde yapılmış mıydı, anlayamadık. Fakat her halükarda mitingi karıştırmak istemişlerdi.

Maltepe mitingi, Saraçhane'nin coşkusunu taşımasa da artan kitleselliği ile direnişin bitmediğini gösterdi.

Gözaltında ve hapisanede işkence

19 Mart'tan bugüne 2 bine yakın kişi gözaltına alındı. İstanbul'da 268, Türkiye genelinde 301 kişi tutuklandı. Polisin gaz bombalı, tomalı, plastik mermili saldırılarına karşı direnenler, hem alınırken hem de emniyette işkence gördüler. 2911 sayılı “toplantı gösteri yürüyüş yasasına muhalefet” iddiasıyla hakim karşısına çıkartılanlar, tutuklamaya gerek olmadığı halde, hükümetin talimatıyla tutuklama, ev hapsi ve adli kontrol kararları ile karşılaştılar. Amaç, tutuklama tehdidiyle kitle hareketini bastırmaktı.

Ağırlıklı olarak öğrenci gençlik bu saldırıların hedefi oldu. Çok sayıda üniversiteden öğrenciler tutuklandı. Birçok partinin yöneticileri ve üyeleri, keza akademisyenler gözaltına alınıp tutuklananlar arasındaydı. Öğrencilerin boykotuna destek vermek için iş bırakan Eğitim-Sen yöneticileri 15 gün ev hapsi cezası aldı. Ayrıca İstanbul'da DİSK Enerji Sen Genel Merkezi'ne baskın düzenlendi.

25 Mart günü, eylemleri ve devletin saldırılarını takip eden gazeteciler Zeynep Kuray, Bülent Kılıç, Kurtuluş Arı, Yasin Akgül, Ali Onur Tosun, Hayri Tunç, Gökhan Kam tutuklandılar. Gazeteciler daha sonra serbest bırakıldılar.

28 Mart'ta İstanbul'da aralarında Etha Muhabiri Elif Bayburt ve Evrensel muhabiri Nisa Sude Demirel'in de bulunduğu 20 kişi gözaltına alındı. Muhabirler serbest bırakılırken 5 kişi tutuklandı, 6 kişiye de ev hapsi cezası verildi.

Gözaltına alınanlara yoğun işkence yapıldığı, kadınlara tacizde bulunulduğu, avukatlar ve milletvekilleri tarafından açıklandı. Yayınlanan fotoğraflarda ve kamera görüntülerinde polisin yakın mesafeden ve hedefli olarak yoğun bir şekilde plastik mermi ve gaz bombası kullandığı görüldü; alınanlarda plastik mermi morluklarının yanı sıra kemik kırıkları da vardı.

Gözaltındakileri savunmak için emniyet müdürlüğü ve adliyelere giden avukatlar da polis saldırılarına uğradı. Cevahir önünde yapılmak istenen öğrenci eylemini takip eden avukatlar abluka içindeki öğrencilere ulaşmak isteyince saldırıya uğradı. İstanbul ÇHD Şube Başkanı Ezgi Önalın, sakallı bir öğrenciye ‘maske taktığı için’ tutuklama kararı çıkarılmak istendiği, ancak görüntülerde maske değil de sakal olduğu anlaşıncı hakim bu kez suç uydurarak tutuklattığını anlattı. Ayrıca herhangi bir delil olmadan, sadece talimatla tutuklamaların yapıldığını belirtti. Dosyaya erişimlerinin engellendiği ve savunma hakkının gasp edildiğini belirten avukatlar, tutuklamaların hiçbir hukuki gerekçesinin olmadığına değindiler.

Sezgin Tanrıku İstanbul Emniyeti'nde bir kadın öğrenciye polisin yaptığı tacizi bildirdi. Kadın öğrenci gözaltına alındığı anda ve sonrasında yaşanan olayları tutanaklara geçirtti. Kocaeli'nde gözaltına alınanlara polisin su dahi vermediğini, “gidin tuvaletten için” dediğini, hakaretler ve küfürler ettiğini açıkladı. Gözaltına alınanların birçoğu darp raporu dahi alamazken, birçok gencin de “fişlenme” korkusuyla bunu yapmaktan korktuğunu söyledi.

Tutuklananlara hapisanelerde ayrı bir işkence uygulanıyor. Bayram dolayısıyla kantinlerin kapalı olmasını gerekçe gösteren devlet, alışveriş yapılmasına izin vermiyor; hatta ilaç ihtiyacı olanların ilaçlarını vermiyor. Ayrıca kıyafetleri içeriye alınmadığı için gözaltına alındıkları kıyafetlerle beklemek zorunda kalıyorlar. İstanbul, İzmir, Ankara ve tutuklamaların olduğu diğer illerde hapisanelere ziyaret gerçekleştiren barolar ve CHP milletvekilleri, başta hijyen olmak üzere birçok ihtiyaçlarının karşılanmadığını söylediler, gözaltı sırasında ve emniyette uygulanan işkence izlerinin hala durduğuna dikkat çektiler.

İçeride ise, tutuklanan gençlerin çetelerle ve farklı suçtan tutuklularla biraraya konduğunu, bu nedenle zorluklar yaşadığı, çetelerin “*artık hayatınız bitti*” diyerek öğrencileri korkutmaya, tehdit etmeye çalıştığı öğrenildi.

Ozgür Özel'den emperyalistlere güvence!

İmamoğlu'nun ardından başlayan direniş, bir halk hareketine dönüşünce, emperyalist ülkeler başta olmak üzere tüm dünyanın gözü Türkiye'ye çevrildi. Bugüne dek Erdoğan'a destek veren ABD ve AB basını da Türkiye'deki anti-demokratik uygulamaları yazmaya başladı.

Direniş sürerken CNN-International, BBC, Le Monde gibi önemli medya kuruluşları Özgür Özel ile röportajlar yaptılar.

Türkiye'deki "yandaş medya" ise, bu röportajlar üzerine Özel'i Türkiye'yi dış basına şikayet etmekle, emperyalist ülkelerden "müdahale" beklemekle, "mandacı zihniyet"le suçladı. Her zaman yaptıkları gibi **Erdoğan'ın ve AKP-MHP yönetiminin emperyalistlerle işbirlikçiliğini örtbas ederek, muhalefeti hedefe çaktı.** Erdoğan'ın daha AKP başkanı ve başbakan değilken, hiçbir sıfatı yokken; dönemin ABD başkanı Bush'la görüşmesi, kendisini "BOP başkanı" ilan etmesi vb emperyalistlerle ilişkisine dair son derece çarpıcı kanıtlar ortadayken, Özgür Özel'i ağızlarına doladılar.

Onların bu çarpıtmaları bir yana, **Özel'in yabancı basına verdiği röportajlar, CHP'nin emperyalistlerle ilişkisini göstermesi bakımından önemliydi** gerçekten. Elbette bu bilinmedik bir şey değil. Fakat direniş sürüyorken bu kadar açık ifade edilmesi şaşırtıcıydı. Üstelik sol kesimleri arkasına alabilmek için, '70'li yıllardaki gibi halkçı-devrimci söylemleri yükselttikleri bir sırada...

Özel'in İngiltere'de BBC'ye verdiği demeçte, *"demokrasinin beşiği İngiltere"* diyerek övgüyle söze başlaması, ardından İngiltere Başbakanı Starmer'in İşçi Partisi'nin başkanı olmasından dolayı *"kardeş partimiz"* diyerek sitemde bulunması dikkat çekiciydi. *"Buna nasıl sessiz kalabiliyor, terk edilmişlik hissediyoruz, gerçekten çok kırgınız"* sözleri, İngiltere sanki "insan hakları" ve "demokrasi"ye çok duyarlı bir devletmiş ve bugüne kadar yapılan anti-demokratik uygulamalara karşı çıkmış gibi, İngiltere'ye düzülen methiyeydi aslında.

Ama asıl olarak CNN-International'e verdiği röportajdaki sözleri, işin "bam teli"ni oluştuyordu.

"Ülkemizin Batı ile entegre olmasını, NATO ile güçlü bir ittifakı destekliyoruz... ABD, AB veya diğer demokratik ülkelerle ilişkilerimiz açık diyalog şeklinde devam etmelidir. İkili ilişkiler önemlidir ve bu her iki tarafın da yararınadır." (24 Mart 2025)

Daha önceki yıllarda darbeci generalerin ağzından duyduğumuz *"NATO'ya, CENTO'ya bağlıyız"* yeminlerinden ne

farkı var bu sözlerin? Belli ki, Özgür Özel de emperyalistlere güvence veriyor! *"Erdoğan'ı değil bizi tercih edin; sizlerle işbirliğine devam edeceğiz, çıkarlarınıza dokunmayacağız"* diyor.

CHP işbaşına geldiğinde, emperyalistlerle ilişkilerin süreceği konusunda bugünden verilen teminatlardır bunlar. Kitleleri kandırmak için Deniz'lere, onların "tam bağımsız Türkiye" sloganına sahip çıkar görünen CHP'nin gerçek yüzünü göstermesi bakımından da çarpıcıdır.

Diğer yandan AKP-MHP yönetimi de direniş döneminde ABD ile arayış tutmanın arayışı içindeydi. **İmamoğlu'na operasyon başlamadan iki gün önce Erdoğan Trump'ı arayıp telefonla konuşmuştu.** Üstelik Trump göreve başladığından bu yana Erdoğan'ı hiç aramamış, randevu vermemişti. Ardından direnişin sürdüğü günlerde Dışişleri Bakanı Hakan Fidan ABD'ye gitti ve mevkidaşı Rubio ile görüştü. **Her iki görüşmede, ABD'ye birçok söz verildiği anlaşıldı. Türkiye'nin Ukrayna'ya asker göndermesi, İran'a saldırıda ABD'nin yanında olması, Rusya'dan alınıp depoya saklanan S-400 füzelerinin imhası veya iadesi, bunların başında geliyor.**

Erdoğan yönetimi ayakta kalabilmek için ABD başta olmak üzere emperyalistlere taviz üzerine taviz veriyor. ABD Dışişleri Bakanlığı görüşme sonrası açıklamasında, memnuniyetini bildirdikten sonra, *"Türkiye'de son dönemdeki tutuklamalar ve protestolarla ilgili kaygılarını ifade etti"* denildi. Erdoğan'ın zor günler yaşadığının farkındaydılar, bu sözler de onu sıkıştırmak içindi.

Bir yandan Erdoğan yönetimi, bir yandan Özgür Özel, emperyalistlere mavi boncuk dağıtıyorlar. Emperyalistler de bu durumu tepe tepe kullanıyor.

AKP-MHP yönetimi tabi ki yıkılmalıdır. Fakat onun alternatifinin CHP olmadığı, Özel'in verdiği son röportajlarda bir kez daha görülmüştür.

Türkiye'nin gerçekten tam bağımsız olabilmesi, devrim ve sosyalizmle mümkündür. Her zaman en tutarlı anti-emperyalistler komünistler olmuştur. Kitlelere bu gerçekleri anlatmak ve pratikte göstermek de komünistlerin görevidir.

Paris'te arka arkaya eylemler

22 Mart Cumartesi günü Republique Meydanı, Fransız sendika ve anti-faşist kuruluşların çağrısıyla, Türkiye'li devrimci-demokrat kurumların da katıldığı 70 bini aşkın, daha çok gençlerden oluşan kitle ile doldu.

Flamalar ve pankartlar eşliğinde kortej oluşturularak, Bastil Meydanı'na kadar yürünen güzergahta atılan sloganlarda, **son yıllarda Avrupa'da ve Fransa'da yükselişte olan faşizme karşı, birlikte mücadelenin yükseltilmesi ve faşizmin geriletilmesi çağrıları haykırıldı.** Cumhurbaşkanı Macron ve hükümet başkanı olan Bayron'un ekonomi politikaları ve faşist yükselişe yol veren politikaları, "hükümet istifa" sloganlarıyla, canlı ve coşkulu haykırışlarla dillendirildi.

Kitle müzik grupları ve Afrikalı göçmenlerin çaldıkları davulları eşliğinde yöresel gösterilerle, akşamın geç saatlerine kadar sürerken, yer yer polislerle anti kapitalist gençlerin çatışmalı protestolarına sahne oldu.

Bu eylemden sonra, **Türkiye'de Ekrem İmamoğlu'nun ve öğrenci eylemlerinin etkisiyle, devrimci-demokrat kurum ve CHP Paris örgütlülüğünün katılımıyla**, Republique Meydanı'nda bir gösteri daha organize edildi. Kurumların bayrak ve flamalarıyla katıldığı eylemde, AKP hükümeti ve gözaltılar protesto edildi. 500 civarında kişinin katıldığı eylem, akşam saatlerinde tamamlandı.

Aynı gün Paris'in banliyösü olan Ville Le Belle semtinde **Kürdistanlı kurumun çağrısı üzerine Newroz kutlaması** yapıldı. Geçmiş yıllara oranla kitle katılımının daha yoğun olduğu kutlamaya gençler büyük ilgi gösterdi. Sabahın ilk saatlerinden itibaren yöresel kıyafetleriyle alana gelen kitle, kurulan kitap ve yiyecek stantlarından alışveriş yaptı. Önceden hazırlanan sahnede Kürt yöneticilerin Öcalan'ın özgürlüğü ve barış çağrıları üzerine yaptıkları konuşmalar sonrası, Kürt sanatçıların söylediği canlı müzik eşliğinde, Newroz ateşi etrafında çekilen halaylarla, kutlamalar akşam saatlerine kadar sürdü.

23 Mart Pazar günü ise, **CHP'nin sandığa çağrı organizasyonu Paris'te de etkisini gösterdi.** Hava yağışlı olmasına rağmen, sandığa gidip oy verme çağrısına yaşlılarıyla genciyle, çocuğuyla katılımın yoğun olduğu gözlemlendi. Ayrıca yine CHP'li bir grubun çağrısıyla Pazar günü Republique Meydanı'nda bir eylem gerçekleştirildi. Burada yapılan eyleme katılım fazla olmazken, katılan devrimci kurumlarla Türk bayraklı kitle birbirinden bağımsız görüntü sergilediler.

CHP Paris temsilciliğinin ve devrimci-demokrat kurumların çağrısıyla, 29 Mart Cumartesi günü Paris'te yeni bir yürüyüş ve miting organize edildi. Önceki eylemlere oranla daha organize, kitlesel ve coşkulu geçen eyleme, Fransız parti ve belediye seçilmişleri de katıldılar, konuşmalar yaptılar. Cumhurbaşkanı Macron'un, ekonomik, politik, ırkçı, cinsiyetçi uygulamalarını eleştirdiler. Türkiye'de Erdoğan yönetiminin tüm muhalif kesimlere karşı yürüttüğü hukuksuz yargılamalar, gözaltı ve tutuklamalardan haberdar olduklarını, bu davaların takipçisi olacaklarını ve hükümetin derhal bu uygulamalardan vazgeçmesini istediler. **Erdoğan yönetiminin bir yandan Kürt hareketi ile "barış" görüşmesi içindeyken Batı'da muhalif güçlere karşı uygulamalarının samimiyetsiz ve gerçeklik-**

ten uzak bir yaklaşım olduğunu belirttiler. Republique Meydanı'nda toplanan 3 bin civarındaki eylemci coşkulu sloganlar attı. Eyleme her yaş grubundan Türkiye'li ve Kürdistanlı insanlar katılırken, gençlerin eyleme ilgi ve katılımı yoğundu. Eylem, Bastille Meydanı'nda son buldu. Türkiye'de üniversite öğrencilerinin militan ve kararlı duruşları, **yurtdışında eğitim ve öğrenimini zor koşullar altında sürdürmeye çalışan sessiz Türkiye'li öğrencilerin** buradaki son eylemlere ilgi göstermesini sağladı. Her ne kadar bu gençlik hala düzeniçi sınırlardaki yapılanmaların etkisi altında olsalar da, kullandıkları yaratıcı yöntemler ile, buralarda yapılan eylemler coşkulu geçiyor. Dahası, bu cumartesi yapılan eylemde gençlik, zaman zaman uzlaşmacı CHP yöneticilerini bile eleştirerek kitlenin önüne geçme çabasında bulundular. Halen sınıf özelliklerinden kopuk, dağınık yapıda olsalar da, korku duvarlarının aşılma başlandığını görmek mümkün. Türkiye'de son yıllarda işçi eylemlerinde ve hak arama mücadelesindeki yükselişin

ve birçok yerde kazanımlarla sonuçlanmasının, bizde de büyük bir etkisi olmaktadır. Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!

Özgürlükler için sokağa, eyleme, genel greve!

Fransa PDD

Saraçhane günlüğü...

İBB başkanı ve CHP'nin cumhurbaşkanı adayı Ekrem İmamoğlu'nun adaylığını ilan etmesinin ardından, AKP her koldan saldırıya geçti. En son hukuksuz biçimde İmamoğlu'nun diplomasını da iptal ettikten sonra, gözaltı saldırısı geldi.

Sabah saatlerinde İstanbul Üniversitesi öğrencileri, polis barikatını aşarak Beyazıt Meydanı'na geldiler. Orada toplanan üniversite gençliği, direnişin fitilini yaktı. Ardından Saraçhane'ye yürüdüler.

CHP ise, saat 14.00'te il ve ilçe başkanlıklarına çağrı yaptı, birçok kentte kitlesel eylemler yapıldı.

Ankara'da CHP milletvekilleri meclisten CHP il başkanlığına kitlesel yürüyüş gerçekleştirdiler. Ardından saat 20'de Ankara'da Güven Park'ta toplanan kitle, Adalet Bakanlığı'na yürüdü. Burada yapılan açıklamanın ardından **CHP eylemi bitirdiğini duyurunca, kitlenin yuhalaması ile karşı karşıya kaldı**. ODTÜ'de ise binlerce öğrenci okul içinde yürüdükten sonra Eskişehir Yolu'na çıktı. Burada Hacettepe Üniversitesi öğrencileri ve kitlenin katılımıyla daha da büyüyen eyleme polis saldırdı. Ankara'nın son yıllarda gördüğü en büyük eylem oldu bu.

İlk gün: Eylem yasağına rağmen

CHP ilk çağrıyla Vatan emniyeti önüne yapmıştı. Burada toplanan binlerce kişi, sloganlarla gözaltıları protesto etti. Sonra saat 20.30'da Saraçhane'de İBB binasının önüne çağrı yapıldı. Vatan Emniyet önündeki kitle, Saraçhane'ye yürüyerek geçti. Saraçhane'de yüzbinden fazla insan, öfkeli sloganlarla gözaltıları protesto etti. Kitlenin kararlılığı ve öfkesi sloganlara da yansdı.

Valiliğin eylem yasağı kararına rağmen, yüzbinlerce kişi sokaklara çıkmış, eylemlere katılmıştı. Saatlerce alanda bekleyen kitleye ilk olarak Ekrem İmamoğlu'nun eşi Dilek İmamoğlu seslendi. Ardından ise Özgür Özel konuştu. Özgür Özel'in konuşması sıklıkla “Özgür bizi Taksim'e götür” sloganlarıyla kesildi. Kitlenin kararlılığı ve öfkesi o kadar artmıştı ki, doğru bir önderlikle sokakları zaptedebilecek bir noktaya geldi.

Özgür Özel'in konuşmasını bitirirken eylemi de bitirip kitleyi pazar günü sandığa çağırması büyük bir tepki çekti. Yuhalamalar ve tepki sloganlarının ardından Özel, yarın da Saraçhane'de olacaklarını, her gün eylem yapacaklarını duyurmak zorunda kaldı.

Eylemin bitmesinin ardından kitle sloganlarla yürüyüşüne devam etti. Bir grup Vatan Caddesi'ne inerek Emniyet'in önüne doğru yürüyüşe devam etti. Saraçhane'de ve caddelerdeki yürüyüş boyunca polislerin uzak durması dikkat çekti. Herhangi bir müdahalede kitlenin öfkesinin patlaması olası-ğı böylesi bir önlem almaya itti.

2. gün: Barikatın başında

20 Mart'taki toplanma bir gün öncesine göre

daha kalabalık oldu. Üniversite öğrencileri kendi okullarında yaptıkları eylemlerden sonra Saraçhane Meydanı'na geldiler. İlk gün ortalarda görünmeyen polis, kitlenin kararlılığı ve öfkesini gördükten sonra hem Fatih'e hem de Taksim'e açılan yollara tomalarla, çevik kuvvet polisleriyle barikat kurdu. Barikat defalarca zorlandı. Sloganlarla yüklenilen barikatta polis kitleye gaz sıkı. Proleter Devrimci Duruş, ESP, SEP, Mücadele Birliği, İGD flamaları ve dövizleriyle eylemde yerlerini aldılar ve barikatı zorladılar. Özellikle öğrencilerin barikata yüklenme konusundaki ısrarı devam etti. Polis müdahalesi sırasında kitle kürsüdekileri yuhaladı.

Ankara'da ise, birçok koldan Birinci Meclis önüne yürüdüler. Polisin müdahalelerine rağmen Meclis önünde eylem yapıldı. ODTÜ'de buluşan üniversite öğrencileri de Kızılay'a yürümek istedi. Üniversite kapısına barikat kuran polis öğrencilere tomalar, gaz bombalarıyla saldırdı. Buna karşı öğrenciler barikatlar kurdu ve polisle çatıştı.

İzmir'de toplanan kitle ise AKP il binasına yürüdü, AKP İl binası önündeki polis bariyerlerini yıktı. Adana'da binlerce kişi, Duygu Cafe'nin önünü trafiğe keserek sloganlarla yürüdü. Keza Trabzon, Rize, Çorum gibi pek çok il ve ilçede gösteriler gerçekleşti.

Direnişin ikinci günü, eylemler tüm ülkeye yayılmaya başladı. Üniversite öğrencileri başta olmak üzere halkın tepkisi giderek büyüyor.

3. gün: Kitlelerin öfkesi

Ekrem İmamoğlu'nun diplomasının iptali ve gözaltına alınmasının ardından, Saraçhane'de 3. gün kitle daha da büyüdü. İlk gün yaklaşık 150 bin kişiyle başlayan kitle, 3. gün, **devletin tüm engellemelerine rağmen, yolları kapatmasına insanların saatlerce yol yürümek zorunda bırakılmasına rağmen, 500 bini aştı**.

3. gün eylemine Emek Barış Demokrasi Güçleri de katılmıştı. Tıpkı Gezi Direnişi sırasında olduğu gibi, bugüne kadar yaşadığı ekonomik terör ve siyasi baskılara tepki duyan her kesim oradaydı. Devrimciler de vardı, CHP'liler de... Farklı siyasi görüşlerden insanlar biraradaydı. En güçlü atılan slogan ise “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz” oldu.

Devlet Taksim korkusunu yine göstermiş, Bozdoğan Kemer'i'nin önüne büyük bir barikat kurmuştu. 3 gündür öğrencilerin polis barikatlarını yara yara yürümelerinin verdiği korkuyla, bu defa Bozdoğan Kemer'i'ne kurulan barikat da çok güçlüydü. Yer yer barikatı zorlayan direnişler yapıldı. Polis gaz sıkı. Miting bittikten sonra ise devlet, bütün Saraçhane'yi gaza boğdu.

4. gün: “Konsere değil eyleme geldik!”

Bugün buraya gelen insan sayısı 1 milyonu aştı. Sadece meydan değil, meydana açılan bütün caddeler ve ara sokaklar bile dolu. Gerçekten güçlü ve öfkeli bir kitle var burada.

Bugün aynı zamanda Çağlayan'da duruşmaların başlamış olması, kitleyi daha da sabırsız ve öfkeli hale getiriyor. Alanda internet kullanmak mümkün olmadığı için, CHP'nin bir açıklama yapması, durumu anlatması bekleniyor; ancak CHP kitleyi oyalama çabasında. Önce uzun bir süre, İmamoğlu'nun sesinden konuşmalar yapılıyor. Eski miting konuşmalarından derlenmiş bir kolaj.

Ardından iki üniversite öğrencisi peşpeşe konuşma yaptılar. Konuşmalar militan, coşkulu konuşmalardı. İstanbul'daki üniversite öğrencilerinin bir platform kurduğunu öğrendik bu konuşmalardan. Ve ortak hareket etme kararı aldıklarını.

“Pazartesi gününden itibaren İstanbul'daki bütün üniversitelerde boykot yapacağız” cümlesi alanda çok büyük bir coşkuyla karşılandı. Ve öğrenciler, kitleyi de “Genel grev genel direniş”e çağırdılar. Öğrencilerin eylem gücü, her zaman kitleyi olumlu motive eder; şimdi de öyle oldu. Kitle, “genel grev, genel direniş” çağrısından çok etkilendi.

Ardından sanatçılar çıkıyor sahneye. Belli ki o gün birçok sanatçı çağrılmış ve her biri birer parça söylesin istenmiş. Böylece zaman doldurulacak. Önce Melike Demirağ çıkıyor kürsüye. Kitlede belli bir hoşnutsuzluk yaratıyor bu durum. Ardından Moğollar gelip “Bir şey yapmalı” ile coşturuyor kitleyi. Sonra Erdal Erzincan... Ağır bir ağıt biçimindeki türküsünü söylemeye başlayınca, kitle patlıyor: **“Konsere değil, eyleme geldik!”** 1 milyondan

fazla insan bir ağızdan bu sloganı atıyor. 1 milyondan fazla insan, CHP'nin kitleyi oyalama taktiğine tepki gösteriyor.

Aslında bu türden eylem alanlarında Moğollar gibi ya da her gün tekrar tekrar çalınan İlkay Akkaya'nın “Kurtuluş yok tek başına” parçası gibi, doğrudan eyleme dönük marşlar olur; bu şarkılar hem kitle hem de eylem üzerinde olumlu bir etki yaratır. Ancak **mitingin “halk türküleri konseri”ne çevrilmesi, bu eylemci kitleye karşı çok büyük bir saygısızlıktı, öyle de algılandı**.

1 milyon insan birden Erdal Erzincan'ın türküsünü yuhlamaya (aslında CHP yönetimini yuhlamaya) başlayınca ve hep birlikte “Konsere değil, eyleme geldik” diye slogan atınca, CHP'liler duruma müdahale etmek zorunda kaldılar. Önce *“elbette burada kitlenin istediği olur, kitle ne isterse biz de onu yapacağız, burada kararları kitle alır”* gibi sözlerle kitleyi sakinleştirmeye çalıştılar. Sonra *“kitle ne isterse o olur”*dan yola çıkarak *“şimdi ne yapmak istiyorsunuz, slogan mı atacaksınız, İmamoğlu'nun konuşmalarını mı dinlemek istiyorsunuz”* diye sordular; kitlenin tepkilerine göre *“peki o zaman şimdi sizin sloganlarınıza bırakıyoruz”* diyerek kontrolü iyice kaybettiler.

Özgür Özel'i bekleme süreci devam ederken, Muharrem İnce'yi çıkardılar kürsüye. Önce **Bozdoğan Kemer'i'ni zorlayan gruba “provokatör” demeye kalkıştı Muharrem İnce; kitlenin tepkisi üzerine toparladı ve konuyu değiştirdi**. Sonra *“Kılıçdaroğlu ile ben cumhurbaşkanlığı yarışını kaybetmiş kişiler olarak, İmamoğlu'nu destekleyeceğiz”* diyerek, kitlenin coşkusunu, desteğini arkasına almaya çalıştı.

Çağlayan'dan haber gelmediği için kitlede giderek büyüyen hoşnutsuzluk, Özgür Özel'in kürsüye çıkmasının ardından duruldu. O ana kadar Çağlayan'dan haber almak istediğini ifade eden sloganlara karşılık, ifade verme sürecini özetledi; Boğaziçi Üniversitesi'nde yaşanan saldırıya ilişkin *“milletvekillerimiz orada”* dedi.

Özgür Özel, Saraçhane kürsüsü üzerinde her gün biraz daha militanlaşan bir üslup kullanmayı öğrenmiş görünüyor. Söyledikleriyle kitleyi kontrol etmeyi, şimdilik başarıyor. Mesela birkaç saat önce türkülere sloganlarla tepki veren kitleyi, Zülfü Livaneli dinlemeye ikna etti. Özgür Özel'in ardından kürsüye çıkan Mansur Yavaş ise, tam bir fiyaskoydu. Genel olarak **CHP kitlesi tarafından bile sevilmeyen, sağcı yüzünü her fırsatta ortaya koyan Mansur Yavaş, Özgür Özel'in kitle üzerinde yarattığı olumlu etkiyi de**

boşa düşürdü. Özellikle Kürt halkına dönük saldırgan ifadeleri, kitleden tepki topladı.

5 gün: Örgütsüz bir kitle ile birlikte

Bugün yine müthiş bir kalabalığın içinden ilerleyerek alana girmeye çalışıyoruz. Dün için CHP 1 milyon kişi rakamını vermişti; bugün kitle 1 milyonu aşmış görünüyor.

Kitlenin siyasal durumu ilk günden itibaren tartışma konusu. Türk bayrakları taşıyan, *“Mustafa Kemal'in askerleriyiz”* sloganını sıkça atan, arada durup “Andımız”ı okuyan bir kitle bu. Ve bu durum, kitlenin ulusalcı ya da faşist olduğu yönünde bir yanılsama yaratıyor. **Elbette içlerinde faşist ya da ulusalcı olanlar vardır. Ancak gerçekte, onların örgütsüz ve politikaya uzak bir kitle olduğunu görmek ve öyle davranmak gerekiyor**. Kendiliğinden bir kitle hareketi patlak vermiş ve bu duruma öfke gösteren her kesim alana akmış. **Bu alana gelen 1 milyonu aşkın insanın hepsinin sağcı-faşist olması ihtimali elbette yok. Ancak faşist ile devrimci, sağcı ile solcu arasındaki ayrımları ne kadar bildikleri, ne kadar bilinçli davrandıkları, asıl tartışma konusu**.

Mesela PDD'nin anlamını soranlar oluyor. Anlatıyoruz; *“Ha, devrimciyse okey!”* diyen öğrencilerle karşılaşıyoruz. Çünkü **bu güne kadar “Atatürk en büyük devrimci” gibi sözler duymuşlar, zaten kendilerini de bu kapsamda “devrimci” olarak görüyorlar**. Atılan sloganlar, onlar için tanıdık olduğunda atıyorlar. Mesela “Faşizme karşı omuz omuza” sloganı ile “Mustafa Kemal'in askerleriyiz” sloganını aynı kitle atıyor. AKP'nin İmamoğlu'na yaptığı şeyin adı “faşizm” çünkü; bunu duymuşlar. Keza topluca “Andımız” okundüğunda, yine “bildikleri yerden” geliyor ve büyük bir coşkuyla okuyorlar. Ama Özgür Özel, bir gün önce Mansur Yavaş'ın yaptığı hatayı telafi etmek için, *“Kürt kardeşlerimden helallik istiyorum”* deyince de aynı coşkuyla alkışlıyorlar. Kendileri ise “Diplomasız Erdoğan” gibi “çocuksu” sloganlar üretmekte başarılılar. Siyasi bilinç düzeyindeki geriliğin en somut kanıtlarından biri bu.

Yani bu kitleye, çok fazla önyargılar oluşturmadan, kategorilere sokmaya çalışmadan bakmak gerekiyor. Ve böylesine büyük kitle hareketlerinin, her kesimden insanı barındırabileceği gerçeğini unutmadan...

Bugün kitledeki duygu ve motivasyon durumu biraz daha karmaşık. **İmamoğlu'nun tutuklanması, bu kadar güçlü eylemlerin bu tutuklamayı durduramamış olması, bir kafa karışıklığı yaratıyor. Keza, “her gün buraya geliyoruz, konuşma dinleyip gidiyoruz; bir şey olmuyor”** diyenlerde de bir artış var bugün.

Oysa, kazanımlarımızı da kazanamadıklarımızı da iyi görmek gerekiyor. Tanıdık, tanımadık çok fazla insanla bu doğrultuda konuşmalar yapıyoruz. Bir taraftan bu kadar büyük bir kitlenin biraraya gelmesinin ne kadar müthiş bir şey olduğunu konuşuyoruz. Keza İBB'ye kayyum atanmasını, bu kitle ile durdurduğumuzu anlatıyoruz.

Diğer taraftan, öğrencilerin “genel boykot” kararına karşılık “genel grev genel direniş” kararının çıkması gerektiğini söylüyoruz. Ancak **“genel grev genel direniş” sloganını attırdığımızda, henüz kitlede çok büyük bir karşılık bulmuyor**. Şimdilik...

İlginç biçimde **alandaki kitle ilk defa Özgür Özel'in konuşması sürerken ayrılıyor alandan**. Önceki günlerde Özgür Özel'in konuşması soluksuz dinlenirken ve kitle üzerindeki hakimiyeti giderek artarken, bugün çok erken ve hızlı bir boşalma görüyoruz. Belki 5 günlük yorgunluğun doruğa çıkması ve yarın mesaiye gidilecek olmasının etkisidir. **Belki de alandaki tekdüzeliğin artık bir doyma noktası oluşturması ve ufak ufak uç vermeye başlayan umutsuzluğun ürünüdür**. Bunu henüz bilmiyoruz.

Özgür Özel'in konuşmasında geçen *“tüketimden gelen gücümüzü kullanalım ve boykot yapalım”* çağrısının da bir coşku yaratmadığı, buradaki kitlede karşılık bulmadığı ortada.

Kesin olan tek şey; genel grev genel direniş sloganı daha fazla yükseltilmeli ve **işçi sınıfının “üretimden gelen gücü” harekete geçirilmelidir! Keza emekçi semtlere de direnişi yaymalı, tek bir meydana toplanmaktan çıkıp çeşitli toplanma alanları yaratılmalıdır**. Bu boyuttaki saldırıyı püskürtmenin de, kitede tatmin duygusu oluşturma-nın da tek yolu budur.

6 gün: Bir yol ayrımı...

Bugün sayı yaklaşık yarı yarıya azalmış görünüyor. Günlendir gece yarılarına kadar burada eyleme kalmanın yorgunluğu, iş günü olmasıyla da birleşiyor. Ve bu günün öncekilerden daha gerilimli geçeceği, daha alana girerken belli oluyor.

Vezneciler girişinde caminin önünü kapatan geniş bir polis barikatı var. Polis yok, demir perdelerle bariyer kurmuşlar. Dar bir aradan içeriye giriliyor. Dün polis saldırısı sırasında bir grup kaçarken caminin içine girmişler; bugün bütün gün *“cami tahrip edildi”* yaygarası kopartıldı. Ve dinci gericiler, cami içinde etkinlik düzenlemişler. Caminin alana bakan kapısının içine de (kapının cami tarafına, alan tarafına değil) polis yığnağı yapılmış. **Zaman zaman onların içeriden ulumaları geliyor, tekbir sesleri ile birlikte... Dışarıdaki kitle ise onbinlerce kişiyle cevap veriyor “Türkiye laikdir, laik kalacak!”**

Bugün tek gerilim noktası bu değil. Yaklaşık **10 kişilik bir grup ellerinde Öcalan ve Kürt halkını hedef alan dövizler ve sloganlarla kitlenin içine**

giriyorlar. Doğrudan bir provokasyon çabası var. Bir önceki gün Mansur Yavaş'ın ırkçı konuşmasından güç almışlar. Keza Zafer Partisi temsilcisinin alanda Özgür Özel ile birlikte konuşma yapması da cesa-retlendirmiş onları. Alana genel olarak milliyetçilere ait söylemlerin hakim olması şaşırtıcı değil; bu gençlik “AKP’ye karşı Kemalizm”in çözüm olacağı düşüncesiyle büyütülmüş bir gençlik çünkü. Toplumdaki tek çelişkinin dinci-laik çelişkisi olduğunu zannediyorlar. Ancak alanda bu kadar doğrudan ırkçı-faşist bir grup ile daha önce karşılaşmamıştık.

Kürsü konuşmaları yine öğrencilerle başladı. Özgür Özel’in sırası geldiğinde yapılan anons tarzı ise yanı-mızda bulunan kitlenin çok tepkisini çekti. “Özgür Özel teşrif ettiler” diyordu anonsu yapan kişi... “Umutumuz, geleceğimiz ... Özgür Özel” diye övgüler yağdırıyordu. **Egemen dil ile aynılaştan, AKP’yi, Erdoğan’ı çağırıştı-ran bu dil, CHP’lilerin bile tepkisini çekmişti.**

Kitlenin önemli bir çoğunluğunun CHP’li olmadığını söylemiştik daha önce. Bu nedenle **yanlış bulduklarını eleştiren, CHP’ye de karşı çıkan, CHP’nin de kontrol edemediği, beğenmediği şeyleri sloganla değiştirmeye çalışan, olmadı kendisine başka bir eylem alanı, bir yürüyüş alanı yaratan (mesela öğrenci-lerin Beşiktaş’tan yürüyerek gelmesi gibi) bir kitle sözkonusu.**

Bu akşam alanda en çok destek alan konu, Özel’in boykot açıklaması oldu. Özellikle AKP’nin doğrudan desteğini alan ve Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerin boykotu ile tanınan Espressolab’ın boykot edilmesi, bü-yük alkışla karşılandı. Ardından yine doğrudan AKP ile bağlantılı Demirören AVM’den D&R’a, Milli Piyango’dan Ülker’e, TRT’den Türk Petrol’e, İhlas’tan, ETS Tur’a kadar birçok şirketi boykot listesinde açıkladı. Listenin tamamı alkışlarla karşılandı. Özel konuşmasından kitlenin “tüketimden gelen gücünü” kullanmasını istiyor. Tüketimden gelen bir güç de var elbette. Ancak asıl etki yaratacak olan, “üretimden gelen güç” olmuştur her zaman.

Saraçhane’de ilk günden buyana, miting bit-tikten sonra gecenin ilerleyen saatlerinde, alanda kalan kitleye polis saldırısı gerçekleştiriliyor. Biber gazı yemek için Bozdoğan Kemer’ine gitmeye gerek kalmıyor; gece alanda oyalanmaya devam edenler de polis saldırısından nasibini alıyor. Bu defa saldırı, geç saatlerde değil, doğrudan miting biter bitmez ve dağılmakta olan kitleye gerçekleştirildi. Çok sayıda insan biber gazından ya da polis copundan yaralandı. Metroya sığınanlara bile gaz sıkıldı. Polis terörü bu defa çok daha şiddetli biçimde gösterdi kendisini.

Saraçhane mitingleri artık bir yol ayrımına gelmiş durumda. Kitle sonuçta oraya gelmeye devam ediyor. Ancak tıpkı öğrencilerin boykotları ve yürüyüşleri gibi, semtlere ve şehrin başka merkezi noktalarına yayılan genel direnişler, işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanacağı genel grevler gerekiyor. Bu olmadığı taktir-de kendisini tekrar eden, rutinleşen, etki gücü azalan bir evrim yaşayacaktır.

7. gün: Gençlik CHP’den kopuyor

7.günün kitlesi, azalmanın devam ettiğini gösteriyor. Üstelik Emek Barış Demokrasi Güçleri’nin kendi pan-kartlarıyla ve kitlesel biçimde alana gelmesine rağmen.

Bugün Zafer Partisi’nin de daha hazırlıklı, daha ör-gütlü olarak alana geldiğini görebiliyoruz. Ümit Özdağ’ın resminin olduğu oltalar, Kürt hareketini ve Öcalan’ı hedef alan sloganlarıyla birlikte alandalar.

Ancak **devrimci-demokrat güçlerin kendi pankartlarıyla alanda ağırlığını koyması, dengeleri değiştiriyor. Alanda en fazla atılan slogan “Faşiz-me karşı omuz omuza” oluyor mesela.** Zaten bu tür ortamlarda provokasyonları önlemenin en etkili yolu, kendi gücünü ortaya koyup karşı tarafın cesaretini kırmak, saldırganlığını dizginlemektir.

Bugün için hazırlık yapan bir kesim de dinci örgütler. **Saraçhane meydana bakan Şehzadebaşı Camii’nde dün islamcı çeteler toplanmış ve slogan atmışlardı. Bugün ise doğrudan cami minaresin-den birşeyler okuyorlar.** Önceki mitinglerde genel olarak ezan okunurken konuşmanın-müziğin durması gibi yöntemler kullanılır. Burada da her gün miting sırasında ezan okunmaya başlayınca, müziği susturu-yorlardı. Ancak bu defa, Özgür Özel’in konuşması baş-ladıktan sonra, sabotaj ve provokasyon amaçlı olduğu çok belli biçimde, hoparlörden yayın başlattılar. Ancak Özel konuşmasını kesmedi, tersine sesini yükseltti. Hatta bir ara camideki yayını kısıtlar. Ancak eylemin sonuna doğru, kitle yine erken dağılmaya başlayınca, sesin yeniden yükseltildiğini gördük.

Kürsüde Özgür Özel yine coşkulu, militan ko-nuşmalar yapıyor. Polisin dün gece, dağılmakta olan kitleye saldırmasına tepki gösteriyor mesela. *“Bugün kitle dağılıncaya kadar ben burada kürsüde kalacağım”* diyor. (Ama onun bu sözüne rağmen yine polis dağıl-makta olan kitleye saldırısını yapıyor.) En önemlisi de, 1 Mayıs’ta kitleyi Taksim’e götüreceğini söylüyor. “Öz-gür bizi Taksim’e götür” diyen, bu mitinglerin giderek içinin boşalmasına tepki duyan kitleyi ikna etmek için böyle konuşuyor. **Elbette Taksim, “Özgür’ün bizi gö-türeceği” bir alan değil; kitlelerin güçlü bir direnişi ile kazanılabilecek bir alan.**

Her koşulda, kitlenin CHP’den bir kopuşunun baş-ladığı görülüyor. İlk kopuş gençlikten. Dünkü eylemde, üniversite öğrencileri Beşiktaş’ta toplanmış, Galata Köprüsü üzerinden yürüyerek, gece miting biterken Saraçhane’ye ulaşmışlardı. **Saraçhane’de “konser” modunda sürdürülen, CHP’nin içi boş vaatlerine, sandığa-seçime endeksli politikasına duyulan tepkinin göstergesiydi bu. Bugün ise, Maçka Parkı’nda toplanan gençlik, kayyum atanan Şişli Belediyesi’ne yürüdü.** Üstelik, İstanbul’un en merkezi caddelerinden sloganlarla geçerek, camlardan destek sloganları atanları coşturarak kilometrelerce yürüdüler.

Alandaki kitle ise, “ne kazandık” sorgulayışın-daydı. CHP’nin ilk söylemleri bir beklenti yaratmış, ancak kendini tekrar eden-rutinleşen mitingleri bu umutları ortada bırakmıştı.

CHP’nin ön seçim yaparak yaklaşık 15 milyon kişiden oy alması elbette büyük bir başarıydı. Ancak kitleyi rahatlatacak, bu eylemlerin karşılık bulduğunu görecektir düzeyde somut kazanımların olmaması, tabloyu değiştirmeye başladı. Ayrıca alana gelen kitle, kendilerine “CHP’nin miting kitlesi” gibi davranılmasın-dan, konserle, İmamoğlu klipleriyle oyalanmaktan da rahatsız. Bunu çeşitli biçimlerde, kimi zaman slogan-larla ifade de ediyorlar.

Burada gençliğin ayrılarak kendi eylemini koymaya başlaması en büyük olumluluktur. Son gün alana gelen kitlenin ise, “son gün coşkusu” ile ayrılmak yerine, belli bir hayalkırıklığı yaşayarak, daha Özgür Özel’in konuşması devam ederken ayrılması önemlidir. **“Ken-diliğinden kitle hareketi”nin sınırlarına dayanılmış durumdadır.** Bundan sonrası, devrimci yapıların kitle hareketine önderlik etme düzeyine bağlı olacaktır.

İsviçre’de eylemler

İsviçre’de bu ay içinde farklı gündemlere ilişkin eylemler yapıldı.

15 Mart günü Basel’de, **Gazze’de İsrail saldırılarında katledilen çocuklar için** eylem yapıldı. Bebek ara-balarına, katledilen çocukların resimleri yerleştirildi ve görsel açıdan ilgi çekici bir tablo oluşturularak yürüyüş gerçekleştirildi. Bu yürüyüşte, **ABD ve İsrail’in Filistin halkına yaptığı katliamlar protesto edildi.** Yaklaşık 500 genç insanın katılımıyla düzenlenen eylem, göz doldurdu. PDD okurları da eylemdeydi. Eylemde “Filis-tin halkı yalnız değildir”, “Kahrolsun emperyalist savaş” sloganları atıldı.

18 Mart Uluslararası Politik Tutsaklar Günü vesilesiyle, Basel’de ve Avrupa’nın birçok kentinde eylemler yapıldı. Eylemde, **Türkiye ve dünyadaki devrimci tutsakların derhal serbest bırakılması talebi yükseltildi** ve hak ihlalleri teşhir edildi. PDD’nin de içinde bulunduğu plat-formun çağrısıyla yapılan eylem, coşkulu geçti. Etkinlik “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük” sloganının güçlü biçimde atılmasıyla sonlandırıldı.

20 Mart günü ise **coşkulu bir Newroz kutlaması gerçekleştirildi.** Dreirosenbrücke’de toplanan yaklaşık 500 kişi, renkli görselleriyle, marşlar eşliğinde yürüyüş gerçekleştirdi. Ana caddeden yürüyerek Kaserna’ya gelen kitle, burada büyük bir ateş yakarak halaylar çekti, sloganlar attı. Saatlerce süren coşkulu etkinliğin ardından kitle dağıldı. Eylemde “Biji Newroz”, “Yaşasın halkların kardeşliği” sloganları atıldı.

27 Mart günü, **Türkiye’de milyonlarca insanın sürdürdüğü direniş, İsviçre’nin birçok kentinde coşkuyla selamlandı.** Basel şehrinde, PDD’nin de çağrıcısı olduğu eyleme yüzlerce insan katıldı. “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz”, “Genel grev genel direniş” gibi sloganların gür biçimde atıldığı eylemde, yaşanan süreç Almanca ve Türkçe anlatıldı. Ayrıca kurumlardan konuşmacılar, sürece dönük konuşmalar yaptı. Öğrenci gençlik başta olmak üzere, milyonlarca gencin sokaklara döküldüğü bu eylemlilik sürecinde, direniş daha da büyütülmeli, işçi ve emekçi-lerle sokak etkinlikleri düzenlenmeli, genel grev genel direnişle işçi sınıfının öncü rolü ortaya çıkartılmalıdır.

Ancak bu yapıldığında hak ve özgürlük mücadelesi yükselecek, yaygın bir örgütlenme ağı kurulacak; böy-lece devletin baskı, işkence, tutuklama politikası boşa çıkacaktır. Birleşik eylemliliklerin devamı çok önemlidir. Korku duvarı yıkılmış, geleceğe daha umutla bakabi-leceğimiz bir süreç başlamıştır. Çetin bir mücadelenin yaşanacağı yeni bir yükseliş sürecine girilmiştir. Elbette faşist gerici yönetim, ayakta kalmak için baskı ve şiddeti artıracak, yapabileceği her şeyi yapacaktır. Ama bun-dan sonra eskisi gibi devam edemeyeceği de açıktır.

Sokaklar bizimse, gerisi teferruattır.

Gelecek bizim, biz kazanacağız!

Sokağa eyleme genel greve, birlikte mücadeleye!

İsviçre PDD

“Grev okulu”nda eğitildik

Kocaeli-Çayirova'daki Askaynak Tekniği (Lincoln Electric) fabrikasındaki grev, 14 Mart günü, grevin 43. gününde kazanımla bitti. Direnişin ardından, bir öncü işçiyle yaptığımız röportaj-sohbeti yayınlıyoruz.

Grevi kazanımla bitirmek, taleplerimizin kabul edilmesi çok güzel bir duygu. Aldığımız zam oranı, sosyal haklardaki iyileştirmelerle yüzde 110'u geçiyor. TİS süreci Eylül ayında başladığı için, anlaşmaya uygun olarak patron, geriye dönük farkları da ödeyecek. Sendikanın aidatı da Eylül ayından geçerli olmak üzere kesilecek.

Bizim sendikalaşma mücadelemiz, Aralık 2023'ten itibaren sürüyor. Önce o süreci ve fabrikanın durumunu anlatmak istiyorum.

Çalıştığımız Lincoln Electric şirketinin, Hindistan'dan Romanya'ya, Çin'e kadar dünyanın pek çok ülkesinde fabrikası var. **Bu fabrikalarda toplam 11 bin çalışanı bulunuyor. Bunlardan 27'si doğrudan kendi fabrikası.** Ayrıca yerel ortaklarla birlikte kurduklarını da eklersek, 100 civarını buluyor. Türkiye'de de önce Eczacıbaşı ile birlikte, yüzde 51 hisse ile ortaklık kurmuşlar. Sonra Eczacıbaşı'nın pazar payını daraltınca, Eczacıbaşı hisselerini satarak çekilmiş.

Biz burada elektrolit ve gazaltı teli, yanısıra kaynak makinaları üretiyoruz. Hem Türkiye'de iç pazara, hem de Avrupa'ya satış yapıyor. **Bu fabrika, diğer birçok fabrikasından daha iyi üretim yapıyor; hem üretim çok seri ve işçilik maliyeti düşük, hem de kalitesi yüksek. Fabrikada üretim elemanı olarak 270 işçi çalışıyor.** Buna beyaz yakalılar dahil değil. Ayrıca temizlik ve yemekhane de taşeron olduğu için onlar da dahil değil. 7 kadın arkadaşımız var, onlar 2 yıllık işçiler; onların dışında diğer işçiler çok daha uzun süredir çalışıyorlar. **8 yıllık, 10 yıllık işçiler var; hepimiz asgari ücret ya da ona yakın ücret alıyoruz.** Üstelik çok ağır koşullarda çalışıyoruz.

Mesela bir dönem fiilen **“16 saatlik işgünü” uygulaması vardı. Mesai normalde 8 saat, ama peşpeşe iki vardiya birleştiriliyor ve biz 16 saat çalışıyoruz. Sonra 8 saat ara var.** Bu 8 saat içinde eve gelmek, yemek, banyo, uyku hepsi dahil. Yaklaşık 4 saatlik uyku ile yeniden 16 saat çalışmak üzere işe gidiyorduk. Ben oğlumun nasıl büyüdüğünü göremedim, o kadar ki zordu koşullarımız. Ailecek bunun sıkıntısını yaşıyadık. Bu koşullarda “iş kazaları” da kaçınılmaz oluyor. Parmağı kopan var, takılıp düşen oluyor, eline tel batan, elini sıkıştıran oluyor. Bir ara benim kollarım komple yanık; kopan teller yakıyordu kollarımı.

Sendikanın gerekli olduğunu önceden birkaç arkadaşla kendi aramızda konuşuyor, ufaktan çalışma yapıyorduk. Ama bunu bir türlü gerçekleştiremiyorduk. Çünkü işçiler içinde yönetime yakın olanlar çoktu. Patron da bizi bölmek için çeşitli yöntemler kullanıyordu. Mesela aynı işi yapan iki kişi var; birisi yüzde 1 zam alıyor, diğeri yüzde 10. Neden böyle oluyor; arada ne fark var, belli değil. Kimisi patronlara yalakalık yaptığı için fazla alıyordu, kimisi de sebepsiz yere. **Bu aslında bizi birbirimize düşürmek, güvensizlik yaratmak, bir şaibe oluşturmak için bilinçli olarak yapılıyor.** İşçilerin arasına soğukluk giriyordu. Pek çok kişi

birbirine “yalaka”, “yandaş” diyordu açıktan, ya da arkasından. Üstelik zamlar, zarf içinde veriliyor ve yüzde 0 zam bile olsa, “kimseye söyleme” diye uyarılıyordu. Zam geldiğinde zarfları saklıyorduk.

İki günde sendikalaştık

Patlama noktası 2023 Aralık'ta yapılan ücret zamları oldu. **Yüzde 5, yüzde 10 zamları görünce gerçekten herkes isyan etti. O güne kadar çok uğraşmış, başaramamıştık, zamlar böyle açıklanınca “artık yeter” dendi.** Öncü işçiler olarak “*madem isyan ediyorsunuz, harekete geçmek zorundayız, herkes telefonunu çıkaracak sendikaya üye olacak*” dedik. O gün o vardiyada olmayanlar da evlerden birbirini aradı. Bir öfkeyle herkes birden sendikalaştı.

O kadar hızlı olmuştu ki, Cuma günü zamlar açıklandı, Cuma-Cumartesi üyelikler yapıldı; o arada sendikayla da konuşuldu; **Pazartesi günü patronun karşısına yüzde 60 sendikalaşmış olarak çıktık. Patron çok şaşırıldı.** Sonra bize yüzde 35 zam teklif etti ve sendikayı bırakmamızı istedi. Bugüne kadar bize yüzde 5'ten 10'dan fazla zam veremeyen, ekonominin kötülüğünü anlatan patron, birden yüzde 35'e çıkmıştı. Ama o iş geçti artık. Biz “*örgütlenmeye devam*” dedik.

Birleşik Metal iş sendikasında örgütlenmiştik. Sendikanın gelmesi ile birlikte, şirketteki yolsuzluklar da açığa çıktı. Bizim ücretlerimiz ve taleplerimiz ABD'de genel merkeze ulaştınca, görevli göndermişler. Gelen CEO, finansçıya “*bırak bilgisayar, dışarı çık*” demiş, kovmuş. **Açığa çıkartılan 2.4 milyon dolar kayıp var. Şu anda şirkette müdür yok, patron yok, finansçı yok, insan kaynakları yok. Tüm süreç, yetki itirazı ve mahkeme süreci de dahil, avukatlar üzerinden ilerledi. Muhatabımızın olmaması TİS sürecini de zora soktu.** Avukatlar sürekli ABD ile görüşerek iş çözmeye çalışıyor.

Sendikalaşma sürecinde 15-20 kişilik bir komite kurulmuştu. Komitenin seçimiyle 3 kişi temsilci olarak görev aldı. Sendika, fabrikanın içinde sandık kurmak istedi, ancak sendika yetkililerini içeri almıyordu patron. Öyle ki mahkeme kararlarını bile sendika doğrudan patrona veremedi; insan kaynaklarından birilerini gönderdiler, evrakları bu kişiler aldı.

Mahkemeden yetkiyi aldıktan sonra işler değişti tabi. Eylül ayından itibaren TİS için görüşmelere başladık. **Her TİS görüşmesi çıkışında, sendikanın Gebze şube başkanı ile temsilciler birlikte açıklama yapıyordu.** TİS görüşmelerinin nasıl gittiği, ne konuşulduğu, ne verildiği, ne alındığı tek tek anlatılıyordu. Temsilcilerimiz ve sendika hiçbir şeye tek başına karar vermiyordu. İşçilerle konuşuluyor, komisyonda karar alınıyor, her takıldığımız noktada işçilerle yeniden konuşuluyordu.

Aynı zamanda eylemler de devam ediyordu. **Üretimi düşürdük, iş yavaşlattık.** Yemekhanede yemek yiyip, tabakları masada bıraktık, kaşık vurma eylemleri yaptık. Zaten sendikalaştıktan sonra “mesai yasağı” uygulamaya başlamıştık, artık 16 saatlik mesailerini tamamen durdurmuştuk.

Bu eylemler sürecinde işçilerin birbirleri ile bağları

da, sendikaya olan güvenleri de güçlendi. Öyle ki, “*TİS masasından kalkın artık, grev istiyoruz*” diyorlardı.

Canlarına tak etmiş, gözleri kararmıştı. En sonunda dedik ki, “*gözümüz aydın, çok istiyordunuz, işte grev!*” Böyle coşkulu çıktık greve.

Üretimde çalışan 270 işçinin 5'i hariç tümü sendikalıydı ve tümü greve çıktı. O 5 kişiyi de zaten biz istemiyorduk.

Grev çadırında...

Grev sürecinde içerideki üretim tamamen durdu, şalterler indi. Sadece belli bölümlerde nöbetçiler vardı, bakım bölümünde bir elektrikçi ve bir mekanikçi kalmıştı. Üretim yoktu, dışarı-ıçeri kamyon girişi-çıkışı yoktu. O arkadaşları da içeride bilinçli olarak bırakmıştık. İçeride ne olup bittiğini takip etsinler, bize haber versinler diye. Sonrasında arkadaşlarımızın içeride olmasının çok faydasını gördük. Birçok önemli gelişmeyi onlardan öğrendik, grev kırıcılığı planlarını baştan önledik. Mesela bir formen makineyi çalıştırmak istemiş, çalıştıramamış. Onun haberini aldık, kendisini uyardık. “*Siz nereden biliyorsunuz*” dedi şaşkın biçimde. Örgüt-lülüğün, sendikalı olmanın gücüydü bu.

Nöbet usulü getirdik çadırda. 8 saat, 12 saat nöbetlerimiz vardı. Tüm ihtiyaçlarımızı sendika karşılıyordu. Yemek, su, çay, odun... Ayrıca ailelerimiz de sürekli börekler, pratik yemekler hazırlıyor, grev çadırına taşıyorlardı. Fabrikaya doğrudan ulaşım olmadığı için sendikadan servis istedik. Servisin pratik olmayacağını söylediler. Arabası olan bir arkadaş, o günkü nöbetçileri toplayıp getiriyor, benzin parasını sendika ödüyordu. Sendika ayrıca, asgari ücretin yaklaşık yarısı kadar ödeme yaptı bütün grevci işçilere.

O çadırda 43 gün kaldık, yağmur, kar, soğuk içimizden geçti... Ama çok büyük bir coşkuyla, çok büyük bir umutla geçirdik çadırdaki günlerimizi... Derler ya “*direniş bir okuldur*” diye, gerçekten de herkesin çok fazla şey öğrendiği, çok fazla şey yaşadığı, çok değiştiği bir okul oldu.

Üç vardiya çalıştığımız için farklı vardiyalardaki arkadaşlar birbirini tanımıyorlardı, tanıdığımız arkadaşlarla bile doğru düzgün bir araya gelemiyorduk. **Direniş bize bir sınıf olmayı öğretti. Birlikte hareket etmeyi, birbirine güvenmeyi, her şeyi paylaşmayı öğretti.** İşçiler arasında çok güzel bir dostluk gelişti. Çadır bir işçi çadırından öte, aile çadırı olmaya başladı.

Kadın arkadaşlarımız mesela... **Daha öncesinde hiç yanımıza gelmeyen, bizimle konuşmayan kadın arkadaşlar, direniş boyunca çadırdan çıkmadılar.** Hatta bazen bizi çadırdan kovuyorlardı “*çıkın da biz burayı temizleyelim*” diye. Çadırı temizliyor, ziyaretçileri karşılıyor, yemekleri organize ediyorlardı. Direniş boyunca sohbetlerimiz oldu, kolkola girip yürüdük, halay çektik, slogan attık. **Onların direngenliğini, kararlılığını gördükçe bizim de bakışımız değişti,**

onlara olan saygımız arttı. Aileleri geldi, onlarla tanıştık, evlerine gittik, onların da bakışı değişti. Kadın sorunu da böyle çözülüyor zaten.

Bütün işçi arkadaşların aileleri geldi çadıra. **Sendikayı ilk kez duyanlar, ilk defa grev gören vardı. Sağcı bir arkadaşımız vardı, bir gün baktım 3 yaşındaki çocuğuna slogan atmaya öğretiyor.** Başkası, çocuğuna sendikayı, çadırı, grevi anlatmaya çalışıyor. **Çadır, işçileri de ailelerini de eğitti. Sınıfın birliğini öğretti, kadın ile erkeğin direnişte nasıl eşitlendiğini öğretti.** Çadırın için-

deki zamanı daha verimli geçirmek için önceden bazı konularda hazırlanıp gitmeyi planladık, ancak bunun hayata geçmesi mümkün olmadı. Çadırın içinde öyle bir hareketlilik yaşanıyor ki, gelenler, gidenler, çocuklar... Ancak günlük gelişmeler üzerinden sürekli bir şeyler anlatıyorduk.

Direnişin ilk günlerinde bir işçi, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz” sloganını atarken itiraz etti, “bu terör örgütünün sloganı, ben bunu atmam” dedi. Bir arkadaş da, “279 kişi terörist de bir tek sen mi vatanseversin” diye karşı çıktı. Tartışma çıktığını görünce gittik, dedik ki; “atmak istemiyorsan atma, ama sus, bu ortamı dağıtamazsın, buraya da bir daha gelme, evinde otur.” Biz böyle sert çıkınca özür diledi, bir daha da sorun çıkmadı.

Çadırın dışında da eylemlere katıldık. Mesela **Tabipler Birliği’nin Ankara yürüyüşünde Gebze’deki buluşmaya biz de katıldık;** sendikadan arkadaşlar ve grev çadırındaki arkadaşlarımızla birlikte gittik, hem onlara destek verdik, hem de kendi direnişimizle ilgili sloganlar attık. **8 Mart’ta Gebze’de yapılan eyleme bizim kadın arkadaşlar katıldı.** Feministlerle birlikte olduğu için sadece kadın arkadaşlarımız gitmişti. Sonra bir temsilci ve kadın arkadaşlarımız, sendikanın şubede yaptığı etkinliğe katıldı. Bunun dışında bazı kurumların düzenlediği etkinliklere davet edildik, onlara katılıp kendi direnişimizi anlattık.

43 gün bize çok kısa geldi, o kadar kilitlenmiştik ki, nasıl geçtiğini bile anlayamadık. Bazı arkadaşların aileleri, “neden her gün çadıra gidiyorsun” diye sorup duruyorlarmış, çadıra gelip bizim ortamımızı görünce, direnişin ne olduğunu anlayınca, bu defa kendileri gelip gitmeye başladılar.

Direniş kararlılığı kazandı

Bizde “kazanamazsak” duygusu hiç olmadı. “Ya fabrikayı kapatırlar, ya da bizi içeri alırlar” diyorduk. **Biz kaybedersek, bir maaş kaybedeceğiz, onlar ise trilyonluk işlerini kaybedecekler.** Sendika başkanı da biz de hep şunu söyledik: İşçi maaşlarının maliyetinden dolayı fabrika kapanırsa şimdi kapansın. Burada işçi maliyeti sorunu yok, onların yanlış hesapları sorunu var.

Buna rağmen taleplerimizi kabul etmemek için çok direndiler. “Bu isteklerinizi veremeyiz, fabrika kapanır” diyorlardı. Bir taraftan da fabrikaya yangın alarmı kuruyorlar, 3 tane makine siparişi veriyorlar, fabrikanın çatısını yeniliyorlardı. Devlet bunlara teşvik veriyor, bir sürü yardımlar yapıyor, ama üretim durdukça müşteri kaybediyorlar. Şimdi üretim de yok, stok da çok azdı,

pazarı kaybetmekle karşı karşıyaydılar. Üstelik sipariş almışlardı ama mal gönderilmemişti, bu da onları sıkıştırıyordu. Şimdi bu siparişleri yetiştirmek zorundalar.

Bu koşullarda oturduğumuz TİS masasında çok önemli kazanımlarla kalktık. Kabul edilmeyen taleplerimiz de var, ama çok önemli değildi. Mesela memurlar gibi biz de özel sağlık sigortası istiyorduk, kabul edilmedi. Bu nedenle işçi arkadaşların hiçbirisi “greve devam edelim”

demedi. Çünkü yıllarca asgari ücretle çalıştıktan sonra aldığımız zam ve sosyal haklardaki iyileşmeler çok önemliydi. **Bu bizim ilk TİS’imiz. Tabi ki eksikliklerimiz olabilir, herkes bundan mutlu olmayabilir. Sendika içeri bir girsin, bir yıl sonra yine TİS imzalayacağız** ve üzerine bir şeyler daha ekleyeceğiz.

Gerçekten de **TİS’i kazandıktan sonra her şey bitmiyor. İçeride çalışırken de mücadele devam edecek.** Birlikliliğimiz korumak, bundan sonra patronun çeşitli saldırılarına karşı hazır olmak gerekiyor. İşçi çıkarma gündeme gelir mi, mesai dayatması olur mu, bütün bunlara hazırlıklı olmalıyız.

Direniş boyunca temsilciler işçilere çok büyük güven verdiler. Temsilciler her zaman alandaydı, kişisel bir sorunu olan arkadaşların sorunlarıyla ilgilendi, kimi zaman işçilerle tek tek konuştu, ikna etti. Bu güven, bizi patron karşısında daha güçlü kıldı. Bundan sonra da bir sorun çıktığında “şalter inecek” dediğimizde, kimse geri durmayacak.

Şimdi fabrikanın içinde sendika odamız da var. Baştemsilci çalışmayacak, sürekli içeride dolaşacak, işçilerle görüşecek. Diğer 2 temsilcinin de günde 2 saat üretimden ayrılıp işçileri gezme, görüşme hakkı var artık. Şu anda 15 kişilik bir de işçi komitemiz var. **Sendika direniş boyunca bu 15 kişiyi sendikaya, eğitimlere götürmüştü.** Sendikanın yaptığı bu eğitimler, içinde bulunduğumuz koşulları ve direnişi anlamaya dönük eğitimlerdi. Şimdi direnişin ardından daha kapsamlı eğitimlere ihtiyacımız var. Bu eğitimler bizi daha güçlendirecek, sonraki direnişlere daha iyi hazırlayacaktır.

“Sınıf olmak”ta birleştik

Grev çok büyük bir okul. Dostunu, düşmanını gösteriyor.

Fabrikadaki işçilerin büyük çoğunluğu MHP’ye, AKP’ye oy veriyordu. Grev başladıktan sonra “Ziya-retlere neden hep solcular geliyor” diye soruyorlardı. Hepsine bana ‘komünist’ der. Ben dedim ki, “komünist

olmama rağmen çadıra AKP’liler de gelse, karşılar, çay veririm.” Ama gelmediler. Zar-zor İYİP’li biri geldi. Bunu görünce, “benim yanımda olmayan, demek ki benden değilmiş” dedi işçiler, kendi yaşamlarında gördüler, direniş içinde eğitildiler.

Sohbetlerde dedik ki, “arkadaşlar bırakalım sağ-solu, Aleviyi-Lazı-Kürdü... Biz sınıfız, biz işçiyiz.” İşçiler arasında ortak bir sayfamız vardı. Orada ben “merhaba yoldaşlar” dediğimde, önce tepki gösteriyorlardı, “biz senin örgütün müyüz” diye. “biz örgüt değiliz, ama yoldaşız” dedim. “Seninle aynı yolu paylaşmaktır yoldaşlık. Burada aynı grevi paylaşıyoruz, aynı çadırı paylaşıyoruz, aynı sorunlar için direniyoruz.” Sonra sendika başkanı da, sendika temsilcisi de “yoldaşlar” diye konuşunca, alıştılar.

Zaten sendika başkanı, temsilcileri “başkanım” havası yaratmadılar; bizden biri gibi geldiler, sohbet ettik. Ciddi konularda ciddi konuştuk, sohbet içinde gırgır, şamata yaptık. Bence olması gereken buydu.

Çadırımıza çeşitli sol kurum ve partilerden çok ziyaret oldu, bizi yalnız bırakmadılar. Keza **OSB içinde olduğumuz için, başka fabrikalardan arkadaşlar da çok geldi.** Özellikle direnişte olanlarla ilişkilerimiz çok güçlüydü. **Green Transfo işçileriyle olan ilişkilerimiz daha güçlü oldu. Onlar kaç yıldır sendikalılar, kaç defa greve çıktılar.** Bu nedenle çok tecrübeliydiler, üstelik tecrübelerini bizimle paylaşmak konusunda çok açıktılar, bize çok şey kattılar. Mesela çadırı nasıl kuracağız, çadırda nasıl duracağız gibi konularda sendikadan önce onlar yardımcı oldu. Sonra tuvalet, elektrik gibi ihtiyaçlarda patron fabrikayı kullanmamıza izin vermeyince, Green’deki arkadaşlar bize kapılarını açtılar. Direnişe ilişkin tavsiyelerde bulundular.

Grevci işçilerin kendi arasında dayanışması çok farklı bir şey. Biz çadır kurmadan önce, gece nöbet tutarken, karşılıklı birbirimize slogan atıyorduk. Bazen bütün arkadaşlar toplanıp, Green Transfo’ya gidiyorduk. Grev sürecinde bu bağlar daha da güçlendi. Bugün de ilişkilerimizi sürdüreceğiz. Yarın direniş alanlarında yine birlikte olacağız.

Kuzey Star tersanesi işçileri direndi, kazandı

Kuzey Star tersanesinde hakları gaspedilen ve işten çıkartılan işçiler 5 Mart günü direnişe başladılar.

İşçiler 3 aydır ücretlerin ödenmediğini, yıllık izin ve mesailerin, kıdem ve ihbar tazminatlarının ödenmediğini, sigorta primlerinin asgari ücret üzerinden yatırıldığını anlatıyorlar. “Hiçbir şekilde sesimizi duyuramadık” diyen 4 işçi 13 Mart günü kule vince çıktılar. Vincin üzerinde iki gün kalan işçiler, patronun verdiği sözler üzerine aşağıya indi. Ancak patronlar sözlerini yerine getirmede, tersine işçileri gözaltına aldırdı.

Ardından Limter-iş sendikası başkanı Kamber Saygılı 18 Mart günü, patronun tutumunu protesto etmek için tersane önündeki bir elektrik direğine çıktı. Saygılı, sorun çözülmeden eylemi bitirmeyeceğini duyurdu. Patronun talepleri kabul ettiğini duyurması üzerine Saygılı da direnişine son vererek aşağıya indi.

☆2 Nisan 1948- Sabahattin Ali öldü

Savaş yıllarının yoksulluğu içinde okuyarak öğretmen olan Sabahattin Ali, muhalif kimliğinden dolayı uzun yıllar hapis yattı. Yurtdışına çıkmak isterken, Bulgaristan sınırında öldürüldü. Katil Ali Ertekin kısa sürede serbest bırakıldı. Onun polis olduğu sonradan anlaşıldı.

S. Ali'nin öldürülmesi, ülkemizde işlenen ilk faili meçhul cinayettir. S. Ali, Kuyucaklı Yusuf, Kürk Mantolu Madonna gibi romanların yazarıdır. Şiir, öykü, makale ve fıkra yazarlığı dışında çeviriler de yapmış önemli aydınlarımızdan biridir.

☆ 4 Nisan 1968- Amerikalı siyah lider Martin Luther King öldürüldü

1929 yılında doğan King, siyahların hakları için mücadele eden bir liderdir. Birçok eylem düzenleyen King, bir otel odasında uğradığı silahlı suikast sonucu öldürüldü.

☆ 8 Nisan 1973- Pablo Picasso öldü

1881'de doğan İspanyol ressam Picasso, Kübizm akımının kurucusudur. Onu ünlü yapan eseri, 1937'de yaptığı Guernica'dır. Nazi Almanyası'nın başlattığı İspanya iç savaşında, vahşeti ve korkunç yıkımı anlatan bu tabloyu gören bir Alman general, ressama hayranlığını belirtmek için "Bunu siz mi yaptınız" diye sorar. Picasso ise "Hayır siz yaptınız" diyerek, faşizme

Nisan ayında şehit düşen İhtilalci Komünistler

Azmi Akan-18 Nisan 1979

İhtilalci komünistlerin ilk şehidi olan Azmi Akan, Adana'da gözaltında tutulan yoldaşlarını kurtarmak için, Sezai Ekinci komutasında Hacı Bayram Karakolu'na düzenlenen baskında vuruldu. Yoldaşları onu yaralı halde karakoldan alarak geri çekildiler. Yolda bir arabayı gaspederek hastaneye ulaştırdılar. Fakat Azmi, yol boyunca kan kaybetmişti, hastanede kurtarılamayarak şehit düştü.

Öldüğünde 24 yaşındaydı. Ölmeden kısa bir süre önce örgüte üye olarak kabul edildiğini öğrenmiş ve çok mutlu olmuştu. O, TİKB'nin kurucu üyelerindendi ve ilk şehidi olarak ölümsüzleşti.

tepkisini dile getirmiştir.

☆ 10 Nisan 1919- Meksikalı köylülerin toprak ve bağımsızlık mücadelesinin önderi Emiliano Zapata öldü.

☆ 11 Nisan 1985- Enver Hoca yaşamını yitirdi
Enver Hoca, Arnavutluk devriminin önderi olmasının yanında, Sovyet ve Çin revizyonizmine karşı verdiği mücadele ile de tanınır.

II. Emperyalist Savaş döneminde, Arnavutluk'taki devrimci örgütleri birleştirerek, bağımsızlık mücadelesine önderlik etmiş ve bu mücadeleyi devrimle taçlandırmıştır. Emperyalist ülkelerin yanı sıra Sovyet ve Çin revizyonistlerinin Arnavutluk'u boyun eğdirme çabalarına karşı, 3 milyonluk küçük ülkesini savundu. Ve ölene kadar da her tür kuşatmaya karşı direndi. "Üç Dünya Teorisi" ve "Mao Zedung Düşüncesi"ne karşı mücadelede Enver Hoca'nın önemli bir rolü vardır.

☆ 11 Nisan 1945- Buchenwald toplama kampında direniş başladı.

☆ 13 Nisan 1977- Plaza De Mayo Anaları'nın ilk eylemi

Arjantin'de askeri diktatörlüğün kaybettiği, katlettiği devrimcilerin aileleri, her Perşembe günü Plaza De Mayo meydanında toplanmaya başladılar.

Cunta, sadece devrimcilere değil, ailelerine karşı da azgın bir terör estirmekteydi. Yakınlarını aramak ve hesap sormak için eylem yapanlar da, cuntacılar tarafından kaybediliyor, katlediliyordu. 92 kişi bu şekilde kaybedildi. Ancak "Perşembe Delileri" dedikleri analara geri adım attıramadılar ve etkin bir gücün oluşmasını engelleyemediler.

19 Nisan 1943-Varşova Ayaklanması

Yahudilerin Nazi faşizminin vahşetine karşı gerçekleştirdikleri en büyük silahlı direniştir. 450 bin Polonyalı Yahudi, hapsedildikleri gettoda aç bırakılarak, işkence yapılarak ya da gaz odalarına gönderilerek katledildi. 1943 yılı Nisan'ında hayatta kalan 60 bin Yahudi, silahlı ayaklanma başlattı ve yüzlerce Alman askeri öldürüldü. Ayaklanma sırasında 13 bin Yahudi katledildi. Geride kalanlardan bir kısmı yakalanarak farklı kamplara gönderildiler. Kaçabilenler ise, Polonya'daki halk direnişine katıldılar. Varşova Ayaklanması, faşizmin saldırıları karşısında sessizce teslim olan geleneksel orta kesim Yahudi tutumuna karşı, Yahudi işçi ve emekçilerinin direnişi olarak gelişti.

☆ 14 Nisan 1987- "Tek tip öğrenci dernekleri"ne karşı mücadele

12 Eylül sonrası yeniden hareketlenen öğrenci gençlik, ilk derneklerini 1984 yılında kurdu. ANAP hükümeti, '87'de çıkardığı "tek tip dernek yasası" ile dernekleri kapatmaya kalktı. Öğrenciler, İstanbul'da Aksaray'dan Beyazıt'a yürüdü. Beyazıt Meydanı'nda üç gün oturma eylemi ve açlık grevi yaptı. Ankara, İzmir ve birçok şehirde öğrenciler eyleme geçtiler. Bu tepkiler üzerine devlet, yasayı geri çekmek zorunda kaldı.

☆ 16-17 Nisan 1992- Devrimci Sol savaşçıları şehit düştü

Sabahat Karataş, Sinan Kukul, Taşkın Usta, Eda Yüksel, Arif Öngel, Şadan Öngel,ERCÜMENT ÖZDEMİR, Hüseyin Kılıç, Satı Taş, Ayşe Nil Ergen ve Ayşe Gülen, bulundukları evlerde polis kuşatması altında çatışarak ölümsüzleştiler.

☆ 16 Nisan 1995- Pakistan'da köle çocukların direnişine önderlik eden İkbâl Masih, 12 yaşındayken vurularak öldürüldü.

24 Nisan 1916- Dublin Ayaklanması başladı.

1914 yılında İrlanda'nın Büyük Britanya Parlamentosu'nda temsil hakkının feshedilmesi, ayaklanmanın temellerini atmıştı. 24 Nisan 1916'da, Paskalya Bayramı'nda ayaklanma başladı.

James Collony önderliğindeki ayaklanmacılar, Dublin'deki en önemli binaları ele geçirip barikatlar kurdular. Aynı gün İrlanda Cumhuriyeti ilan edildi. Son 300 yılda altı defa silahlı ayaklanma gerçekleştiren İrlandalıların 7. başkaldırısıydı bu ayaklanma. Savaş 6 gün sürdü ve Britanya Ordusu tarafından vahşice bastırıldı, yüzlerce insan öldü, binlercesi yaralandı. Ayaklanmanın önderleri kurşuna dizilerek idam edildiler.

☆ 25 Nisan 1974- Portekiz 'Karanfil Devrimi' başladı.

Suriye'de Alevi katliamı ve direniş

Suriye'de Lazkiye ve Tartus kentlerinde HTŞ'lilerin Alevi bölgelere saldırdığı ve katliam gerçekleştirdiği yönünde haberler geliyor. İngiltere merkezli Suriye İnsan Hakları Gözlemevi (SOHR), Lazkiye'nin kıyı bölgesinde yüzlerce Alevi'nin katledildiğini duyurdu. İçlerinde kadınlar ve çocuklar da var. Alevi kaynaklar ise onbinlerce kişinin katledildiğini söylüyorlar.

HTŞ'nin iktidarı ele geçirdiği 8 Aralık 2024 tarihinden itibaren, ülkede yaşayan Alevi nüfus bir katliam korkusu altında yaşıyordu. Cihatçı çetelerin Alevilere olan büyük düşmanlığı biliniyor. Hatta cihatçı çeteler, kendileriyle aynı mezhepten olmayan Sünnilere karşı da düşmanlık besliyorlar. Taliban'ın Afganistan'daki katliamlarının yanısıra, IŞİD'in Suriye ve Irak'taki ilerleyişi sırasında girdiği bütün köylerde büyük kıyım gerçekleştirdiği, kadınları köleleştirdiği, erkeklerin kafasını kestiği, kameraların önünde canlı canlı yakarak kayıt aldığı sayısız örnek basında yer almıştı.

Şimdi HTŞ de gerçek yüzünü gösteriyor. Takım elbise giyip kravat takmakla zihniyet değişmiyor. ABD'nin Colani'yi ve HTŞ'yi makyajlayarak "kabul edilebilir" seviyeye çekme çabası, her yerinden patlıyor. Suriye'de iktidarı ele geçirdikten sadece 3 ay sonra Lazkiye ve Tartus'ta başlattıkları **Alevi katliamları, gerici-çihatçı çetelerin gerçek yüzünü ortaya seriyor.**

HTŞ yaptığı açıklamada, "devrik Esad yanlısı güçlerle çatıştığını", onların silahlı direnişini kırmaya çalıştığını söyleyerek, katliamı meşrulaştırmaya çalışıyor; diğer taraftan Suriye'nin resmi haber ajansı SANA'ya konuşan bir bakanlık yetkilisi, "bölgede bireysel ihlallerin yaşandığını" itiraf ediyor. Onların bu kadarını itiraf ediyor olması, katliamın büyüklüğünü göstermeye yeter. BBC'nin haber doğrulama servisi de, Lazkiye'de bir cesedin arabaya bağlanarak sürüklendiğini doğrulamış durumda.

Katliama dönüşen saldırılar

Aslında gerici cihatçı çete HTŞ'nin iktidarı ele

İsviçre'de kitlesel protestolar

Suriye'de HTŞ'nin gerçekleştirdiği Alevi katliamı, 14 Mart günü İsviçre'nin Basel kentinde protesto edildi. Ayrıca Bern başta olmak üzere, İsviçre'nin başka kentlerinde de kitlesel protestolar gerçekleştirildi.

Ardından 23 Mart günü İsviçre'de Alevi birlikleri federasyonu çağrısıyla yüzlerce insan Basel Marktplatz'da biraraya gelerek eylem yaptı.

Eylemde Suriye'de Alevilere, Ezidilere dönük katliamlar kınandı.

Ayrıca Türkiye'de İmamoğlu'nun şahsında tüm hak mağdurlarıyla dayanışma içinde olduğu belirtildi. Faşist sistemin saldırıları protesto edildi.

Çav Bella marşıyla etkinlik sona erdirildi.

İsviçre PDD

geçirdiği günden itibaren **Aleviler üzerindeki baskı ve saldırıları artırdığı biliniyordu. Bu süreçte çok sayıda insanın öldürüldüğü, gözaltına alınmasının ardından bir daha haber alınmadığı, evlerine-mülklerine el konulduğu gibi haberler basında sıkça yer alıyordu.** Uluslararası imajını parlatmakla meşgul olan HTŞ, resmi olarak bu saldırıları kabul etmiyordu elbette. Zaten saldırıları gerçekleştirenlerin resmi ya da sivil olmasının bir önemi yoktu; yeni yönetim, kimi zaman resmi kolluk güçleriyle, kimi zaman sivil giyimli haliyle bu saldırıları düzenliyordu.

Bütün bu birikim 6 Mart günü patladı. HTŞ yönetimini eleştiren bir kişiyi gözaltına almak üzere Lazkiye'de Beyt Ana köyüne gelen kolluk güçleri, köy halkının direnişi ile karşılaştı. Ardından Şam'dan gelen birlikler köyde operasyon başlattı. Herkes artık bu operasyonların ölüm anlamına geldiğini biliyordu. Esad döneminde Suriye ordusunda görev yapan, **HTŞ'nin "silahlarınızı teslim edin" çağrısını kabul etmeyen gruplar, bu operasyonları yürüten HTŞ ile çatışmaya başladı.** Direniş büyüyünce, HTŞ çevre kentlerden bölgeye asker çağırdı. Direniş güçleri, askerlerin geleceği yolda önlerini keserek çatışmaya başladı. Bunun ardından bölgeye çok sayıda cihatçı birlikler sevk edildi. Lazkiye ve Tartus'ta elektrik ve içme suyu kesildi, HTŞ doğrudan imha operasyonu başlattı.

Perşembe gününden beri süren çatışmalarda, SOHR'un tespitlerine göre bugüne kadar HTŞ'ye bağlı 125, eski Esad askerlerinden 148 kişi öldü. Çatışmalar sırasında HTŞ tarafından doğrudan hedef gözetilerek katledilen sivil Alevilerin sayısı ise 745; bunların önemli bir bölümü kadın ve çocuk. Ama bu resmi rakam. Evlerinde öldürülen insanların sayılamadığı, gözleri oyulmuş çocuk cesetlerinin yerlerde sürüklendiği, cesetlerin sokaklara saçıldığı, kimsenin dışarı çıkıp cenazesini alamadığı söyleniyor. Birçok ailenin yokolduğu belirtiliyor. Lazkiye'nin ardından Halep gibi başka kentlerde de Alevilerin hedef alındığı görülüyor.

Cihatçı çeteler bir Alevi katliamı yürütüyor. 2014'te Irak'ta, Şengal'de, Kobane'de yaşanan katliam, şimdi Lazkiye'de, Tartus'ta gerçekleştiriliyor. O zaman adı IŞİD'di, şimdi HTŞ oldu; ama amaç değişmedi. Arkalarındaki Amerikan emperyalizminin desteği de. **HTŞ çeteleri, doğrudan ABD'den, Türkiye'den, İsrail'den destek alarak yürütüyor bu katliamı.** Katliamı İstanbul'da protesto etmek isteyenler için, bazı ilçelerde eylem yasağı başlatılması bile, Türkiye'nin cihatçı çetelere olan desteğini, Alevi katliamına verdiği onayı kanıtıyor.

Bu katliam derhal durdurulmalıdır. Cihatçı çetelere karşı direnmek meşrudur, doğrudur, zorunludur.

9 Mart 2025 tarihinde sitemizde yayınlandı.

İstanbul'da protesto eylemi

Suriye'de cihatçı çetelerin Alevilere dönük katliamları, 10 Mart günü İstanbul-Kadıköy'de protesto edildi. İstanbul Emek, Barış, Demokrasi Güçleri, İskele Meydanı'nda eylem düzenledi.

Saat 19.30'da başlayan eylemde yapılan açıklamada, Alevi halkının katillerinin, HTŞ ve onu destekleyen ABD- Türkiye ve işbirlikçilerinin olduğu söylendi, katliamların derhal durdurulması istendi.

Nurtepe'de eylem

Suriye'de HTŞ'nin Alevilere yaptığı katliamı protesto etmek için, Nurtepe-Güzeltepe'de 15 Mart günü eylem yapıldı. Saat 17'de Nurtepe Metro meydanında yapılan eyleme yaklaşık 400 kişi katıldı. Okunan basın açıklamasının ardından, atılan sloganlarla eylem bitirildi.

Eylemi PDD, SYKP, TİP, CHP, Nurtepe Cemevi ve Nurtepe-Güzeltepe'deki yöre dernekleri örgütledi.

Fransa'da iki gün protesto

Suriye'de gerçekleştirilen Alevi katliamı, üzerinden Paris'te "Alevi katliamlarına son" adı altında bir platform oluşturuldu. Türkiyeli ve Kürdistanlı komünist, devrimci kurum ve Alevi derneklerinin içinde yer aldığı platform, acil bir dizi kararlar aldı.

İlk olarak 13 Mart Perşembe günü Paris'teki Suriye konsolosluğu önünde, emperyalist güçler ve Türkiye'nin açık desteğiyle oluşturulan cihatçı HTŞ paramiliter örgüt ve başındaki Colani, Fransızca okunan basın açıklamasıyla protesto edilirken, katliamların derhal durdurulması istendi. Yaklaşık yarım saat süren eylem, konsolosluğun önüne bırakılan siyah çelenk ve atılan sloganlarla bitirildi. Eyleme yaklaşık 150-200 kişi katıldı; Arap kökenli dostlar da ellerindeki dövizlerle eyleme destek verdiler.

İkinci eylem 15 Mart Cumartesi Paris Nation Meydanı'nda yapıldı. Çevre illerden de katılımın olduğu eylem, saat 13'te, Suriye'de katledilen Aleviler için yapılan saygı duruşuyla başladı. Ortak pankart ve kurumların kendi flamlarıyla katıldığı eylemde, Paris'in 94 Bölgesi Belediye Başkanı Denis ve Paris meclisinden bir vekil, birer konuşma yaparak soykırımı kınadılar. Ardından birçok Alevi kurum temsilcisi, PDD ve devrimci-demokrat

kurum temsilcileri sırayla konuşma yaptılar. Konuşmalar slogan ve alkışlarla desteklendi. Eylem yaklaşık 2 saat sürdü ve atılan "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganı ile bitirildi.

Paris PDD

HTŞ-SGD anlaşması ne anlatıyor

Dünya kamuoyu Suriye'deki Alevi katliamına kilitlenmişken, beklenmedik haber SGD'den geldi. Suriye haber ajansı SANA, HTŞ ile SGD'nin anlaşmaya vardığını duyurdu ve anlaşmanın maddeleri, el sıkışma fotoğrafları ile birlikte basına verildi.

İmzalanan anlaşmanın maddeleri şöyle açıklandı:

1-Tüm Suriyelilerin dini veya etnik kökenine bakılmaksızın liyakate dayalı temsiliyet ve siyasi katılım hakkının güvence altına alınması

2-Kürt toplumunun Suriye'nin ayrılmaz bir parçası olarak tanınması ve anayasal haklarının güvence altına alınması

3-Suriye topraklarının tamamında ateşkes sağlanması

4-Kuzeydoğu Suriye'deki tüm sivil ve askeri kurumların, sınır kapıları, havaalanları ve petrol-gaz sahaları da dahil olmak üzere devlet yönetimi altında birleştirilmesi

5-Tüm yerinden edilmiş Suriyelilerin, devlet koruması altında kendi memleketlerine dönüşünün sağlanması

6-Suriye'nin Esad yönetiminin kalıntılarına ve ülkenin güvenliği ile birliğine yönelik tüm tehditlere karşı mücadelesinin desteklenmesi

7-Bölünme çağrılarına, nefret söylemine ve çatışma çıkarmaya yönelik girişimlerin reddedilmesi

8-Anlaşmanın yıl sonuna kadar uygulanmasını sağlamak amacıyla uygulama komitelerinin çalışmaya başlaması...

SGD, Alevi katliamına nasıl yaklaşıyor?

Bu anlaşmanın imzalanması esasında çok şaşırtıcı değildi. **Hem SDG hem de HTŞ, ABD ile işbirliği yapıyorlar; ikisi de ABD'nin Suriye planlarının bir parçası olarak hareket ediyor...** HTŞ, ABD'nin öne itmesiyle 27 Kasım günü Esad yönetimine karşı harekete geçmiş; ABD'nin Rusya ile imzaladığı anlaşma doğrultusunda Şam'ı ele geçirmişti. Bu süreçte SGD, yine ABD'nin talimatıyla HTŞ'nin ilerlemesi karşısında geri çekilmiş, Menbiç ve Tel Rıfat gibi stratejik kentleri terkederek Fırat'ın doğusuna geçmişti. **İkisi de ABD ile işbirliği yapan bu güçlerin, bir anlaşma imzalayarak iktidar paylaşması, beklenen bir şeydi.**

Beklenmedik olan, Aleviler bu kadar büyük bir katliam yaşarken bu anlaşmanın imzalanmasıydı. 8 Aralık 2024 tarihinden bugüne, -özellikle son 4 gün içinde- binlerce Alevi alçakça katledildi; çocuk-kadın demeden vahşi işkencelerle öldürüldü. Tıpkı 2014'teki IŞİD'in yaptığı gibi, cihatçı çeteler pervasız, dizginsiz bir saldırı düzenledi. Sadece Lazkiye'de değil, Halep'ten Şam'a kadar Alevi köyleri, mahalleleri cihatçı HTŞ katillerinin saldırılarına maruz kaldı. **Son 4 günde, 57 Alevi köyünün yok edildiği, sokakların cesetlerle dolduğu, cenazelerin kaldırılmasına bile izin verilmediği anlatılıyor.**

Ve bütün bu süreç boyunca, "Suriye'nin demokratik yüzü" SGD'den hiçbir tepki gelmedi, tek bir "kınama" açıklaması bile yapmadı. Ve ardından bu anlaşma gündeme geldi.

Alevi katliamları nedeniyle HTŞ dünya kamuoyunda hedef haline gelmişken; Suriye'deki cihatçıların varlığı yeniden tartışılmaktayken, Alevilerin yaşadığı katliamın durdurulması için dünyanın pek çok bölgesinde eylemler yapılırken ve bütün bu kitle baskısı nedeniyle BM, Suriye'ye bir heyet göndermeye karar vermişken **SGD'nin yaptığı bu anlaşma, HTŞ'nin meşruiyet tazelemesine neden oldu. Halkların nefret unsuru HTŞ, SGD lideri ile verdiği mutlu pozları ile akladı, itibar kazandı.** Alevilerin yaşadığı katliam ikinci plana atıldı, herkes bu anlaşmayı ve anlaşmanın sonuçlarını konuşmaya başladı.

Üstelik **anlaşmanın 6. maddesinde, "Esad yönetiminin kalıntılarına ve ülkenin güvenliğine yönelik tüm 'tehditlere' karşı mücadele" konusunda SGD'nin HTŞ'ye destek vereceğini söylemesi, HTŞ'nin Alevi katliamını onaylayan ve bu konuda birlikte hareket edeceklerini duyuran bir cümle olarak algılandı.** Çünkü HTŞ ve destekçileri, Alevi katliamını "Esad artıklarının isyanı" şeklinde lanse etmişlerdi. Aynı dilin kullanılması dikkat çekiciydi.

Günlerdir süren vahşi katliam sürecinde SGD'den tek bir açıklama gelmemesi büyük bir tepki oluşturunca, kerhen bir açıklama yapıldı. MSD (Demokratik Suriye Meclisi) Özerk Yönetim Dış İlişkiler Dairesi Eşbaşkanı İlham Ahmed, "Mazlum Abdi ve Ahmed Şara arasında imzalanan anlaşmanın kıyı bölgesinde olayların ve Suriye toprakları üzerindeki tüm operasyonların durdurulması amacını taşıdığını" söyledi. **İlham Ahmed zevahiri kurtarmaya çalıştı, fakat Alevileri ikna edemedi.**

Bu anlaşmanın Kürt hareketine neyi kazandırdığı bir tarafa, "HTŞ'nin Alevi katliamının sessiz ortaklığı"nı yüklediği açıktır. 2014 yılında IŞİD'e karşı direnirken tüm dünya halklarının sevgisini, saygısını, desteğini kazanmış olan Kürt hareketinin, ABD'nin dümen-suyuna girdikten sonra başka halklara karşı nasıl yabancılaştığının, cihatçı katliamlarına ses çıkaramaz hale geldiğinin somutlanmasıdır.

Anlaşma ne diyor?

Bu anlaşmanın HTŞ'yi güçlendirmek dışında Kürt hareketine ne kattığı henüz belirsiz. En başta "özerklik" türü kavramları kullanmadığı, "entegrasyon"dan sözettiği için **AKP hükümetinin desteğini alacak bir içeriğe sahip olduğunu söyleyebiliriz.**

Diğer taraftan, SGD'nin hiçbir şey kazanmadan petrol yataklarını, bölgesindeki askeri üsleri, sınır geçişlerini HTŞ'ye devretmesi ihtimali yok. Anlaşmanın sorunları çözmek yerine belirsizliği büyüttüğü açıktır.

Bütün belirsizlikler içinde bazı olasılıklar görülüyor: **Birincisi, bu anlaşma asıl olarak Türkiye'yi rahatlatmak ve Alevi katliamı konusunda dikkatleri dağıtmak amacıyla imzalanmıştır.** Uygulamaya geçirilmesi zamana yayılacak ve birçok maddesi işlevsiz hale gelecektir.

İkincisi ise, SGD Suriye devletinin içinde

eriyen değil, Suriye yönetimi üzerinde daha baskın olan bir konuma yükselecektir. SGD'nin silahlı güçlerinin 100 bin kişi, HTŞ'nin ise 20 bin kişi olduğu söyleniyor. 100 bin kişinin 20 bin kişiye "teslim olması" ihtimal dahilinde olamaz. Keza farklı ülkelerden katillerin toplanarak oluşturduğu ve tek meziyetleri kan dökmek olan HTŞ'nin, devlet yönetme beceresinin olmayacağı, SGD'nin bu konuda çok daha birikimli olduğu da ortada. Bu koşullarda devlet yönetiminde ağırlığın SDG'ye bırakılması, Suriye'nin bir "Arap devleti" olmaktan bir "Kürt devleti"ne dönüşürülmesi söz konusu olabilir. ABD'nin ve İsrail'in onaylayacağı bu plan, Türkiye'nin ve Arap ülkelerinin tepkisini çekecektir; bu nedenle düşük bir ihtimaldir.

Üçüncü ve daha büyük ihtimal ise, Suriye'nin "Libyalaşması"dır. SDG ile HTŞ'nin anlaşması, görece daha kolaydır. Ancak **Türkiye destekli şeriatçıların iktidardan pay alması o kadar kolay olmayacaktır.** Diğer yandan eski Suriye ordusundan kalan grupların şu süreçte direnişe geçmesi, Rusya'nın Suriye'ye dönük planlarını yeniden hareketlendirecektir. Keza **SGD ile HTŞ'nin anlaşması, İran'ın yakında hedefe çakılacağına işaret edecektir.** Bu koşullarda Suriye'nin kıyı şeridini ele geçirmek için vahşi bir paylaşım savaşının başlaması, Rusya ve İran'ın da sürece yeniden dahil olmasını getirecektir.

Anlaşmada belirtilen "liyakate dayalı temsiliyet" kavramının fazlasıyla göstermelik olduğu açık elbette. Keza "yerinden edilmiş Suriyelilerin memleketlerine dönmesi" ifadesiyle Kürt hareketinin Afrin'e dönme hedefinin vurgulandığı maddeler var.

Ortadoğu'da çok anlaşma imzalanır, pek azı hayata geçer. Bu anlaşmanın gerçekten bir uzlaşma metni mi, yoksa HTŞ'ye zaman ve itibar kazandırmak, Türkiye'yi yatıştırmak için bir yapılan göstermelik bir belge olarak mı kalacağı zaman içinde belli olacaktır. Ancak bu anlaşmadan geriye, Alevilerin Kürt hareketine karşı güvensizliklerinin derinleşmesi kalacağı kesindir.

Anlaşma ile SDG'nin, dolayısıyla Kürtlerin kazandığı izlenimi verilmekte, Kürtlerin sevinç gösterileri yapıldığı görülmektedir.

Yüzyıllardır baskı ve şiddet gören ezilen bir ulusun, kendi kendini yönetmesi ve bunun resmileşmesi, tabi ki sevindirici bir gelişme olurdu. Fakat bu anlaşmada böyle bir netlik yoktur. Daha önemlisi, **başka ezilen toplulukları zora sokmadan, emperyalistlerin ve gerici-faşist iktidarların ömrünü uzatmadan bunun gerçekleşmesidir.** Aksi bir durum, ezilen bir ulus da olsa kimseye özgürlük getirmez.

Öcalan'ın mesajı ve UKKTH ilkesi

Öcalan 1999 yılında tutsak alındıktan sonra ilk savunmalardan itibaren UKKTH ilkesini doğru bulmadığını açıklamıştı. Ama kendine “komünist”, “Marksist-Leninist” diyenler, Öcalan'ın her mesajını ve Kürt hareketinin her kararını, UKKTH ile açıklamaya devam ettiler. Kürt hareketi de devrimci demokrat kesimleri kendi görüşlerine yedekleme ihtiyacı duyduğunda bu ilkeyi hatırladı, hatırlattı. Öcalan'ın her mesajı, UKKTH oldu; bu mesajları desteklemenin tek argümanı da “UKKTH'na saygı”! UKKTH ilkesi nedir gerçekten? Bir ulusal hareketin her kararı, her adımı, UKKTH olarak görülebilir mi?

“Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı” (UKKTH), Öcalan'ın son mesajıyla birlikte yeniden gündeme geldi. Kürt hareketini her koşulda destekleyen siyasi yapılar, bir kez daha UKKTH'nı ileri sürerek, Öcalan'ın 25 Şubat 2025 tarihli son mesajını destekleyen açıklamalar yaptılar. Keza SDG ile HTŞ'nin anlaşmasını da yine UKKTH kapsamında görüp desteklediler. “Kürt ulusal hareketinin kararını saygıyla karşıladıklarını”, “desteklediklerini”, “omuz omuza mücadele edilmesi gerektiği”ni belirttiler arka arkaya... UKKTH deyince, bütün eleştiriler kesilmeliydi!

Son 20-25 yılda Öcalan'dan gelen her mesaj ve Kürt hareketinin aldığı her karar, bu ilke üzerinden aklanıyor, meşrulaştırılıyor zaten. Üstelik bunu Türkiye devrimci hareketi içinde yeralan partiler, örgütler yapıyor. Öcalan 1999 yılında tutsak alındıktan sonra ilk savunmalardan itibaren UKKTH ilkesini doğru bulmadığını açıklamıştı. UKKTH dahil ML tespitleri “çağdışı” ilan ederek burjuva liberal görüşlerden “yeni paradigma” oluşturmuş, onların kavramlarıyla konuşmaya başlamıştı.

Ama kendine “komünist”, “Marksist-Leninist” diyenler, Öcalan'ın her mesajını ve Kürt hareketinin her kararını, UKKTH ile açıklamaya devam ettiler. Kendi tabanlarını ikna edebilmenin, aynı zamanda Öcalan ve Kürt hareketine dönük eleştirileri bastırmanın en etkili argümanı olarak bu ilkeyi kullandılar. Kürt hareketi de devrimci demokrat kesimleri kendi görüşlerine yedekleme ihtiyacı duyduğunda bu ilkeyi hatırladı, hatırlattı. Öcalan'ın her mesajı, UKKTH oldu; bu mesajları desteklemenin tek argümanı da “UKKTH'na saygı”! Bu mantığın doğal uzantısı olarak, Öcalan ve PKK'yi eleştirenler ise tek bir kabın içine atılıyor; “UKKTH tanımayan, milliyetçi-şoven önyargılarla hareket eden” kişi ve kurumlar oluyordu!

UKKTH ilkesi nedir gerçekten? Bir ulusal hareketin her kararı, her adımı, UKKTH olarak görülebilir mi? UKKTH'nin içeriği, zemini, koşulları yok mu? UKKTH ilkesi, ulusal hareketleri her koşulda desteklemenin aracı mı? Komünist ve devrimcileri bu konuda ikna edebilmenin “sihirli değneği” mi? Komünistler her ulusal hareketi ve onun her kararını desteklemek zorunda mı?

UKKTH ilkesinin hangi koşullarda, kimler tarafından ortaya atıldığı, amacının ne olduğu, nerede, nasıl uygulandığı bilinmeden, bu ve benzeri soruları yanıtlamak mümkün değildir. Önce UKKTH konusunda doğru bilgileri edinelim, sonra günümüze ve yerli-yersiz UKKTH kullanımına dönelim.

UKKTH ilkesi hakkında

kısa tarihçe

UKKTH, ilk olarak Lenin'in 1914 yılında kaleme aldığı eserde ayrıntılı biçimde işlendi. Lenin, “uluslar hapishanesi” olarak tanımladığı Çarlık Rusyası'nda, her ulusun kendi devletini kurma hakkı dahil olmak üzere kendi kaderini belirleme hakkını savundu. Esasında **bu ilke, Bolşeviklerin programında 1903'ten itibaren yer almıştı. Sonrasında Stalin'in de katkılarıyla geliştirildi.**

I.Emperyalist savaş sonrası 1918 yılında ABD Başkanı Wilson, kendi adını taşıyan “ilkeleri”ne UKKTH'nı yazdı. Fakat UKKTH'nı “bozguna uğramış imparatorlukların sınırları içinde kalan halklar için geçerli olduğunu” söyleyerek, savaştan yenik çıkan Avusturya-Macaristan, Almanya ve Osmanlı İmparatorluğu içinde yeralan uluslarla sınırladı. Bu sınırlama, emperyalizmin UKKTH ile neyi amaçladığını da ortaya koyuyordu. Ardından 1920'de kurulan Milletler Cemiyeti, 95 üye devlet tarafından kabul edilen bildirgesinde, UKKTH'nı (self determinasyon) geçirdi.

ABD'nin ve Milletler Cemiyeti'nin UKKTH ilkesini kabul etmesinin en önemli nedeni, Rusya'da gerçekleşen 1917 Devrimi'nin ulusal kurtuluş hareketlerinde yarattığı etkiyi kırmaktı. ABD başta olmak üzere emperyalistler, bu ilkeyi ulusal kurtuluş hareketlerini devrim ve sosyalizm hedefinden saptırmak; kapitalist sınırlar içinde tutmak ve kendi emperyal çıkarları doğrultusunda kullanmak için savundular.

Zaten **ulusal sorun kapitalizmin ortaya çıkardığı bir sorundu.** İlk ulusal hareketler, feodal iktidara karşı ayaklanan burjuvazinin kendi iç pazarını oluşturma, kendi merkezi devletinin sınırlarını çizme ihtiyacından doğmuştu. 1789 Fransız Devrimi ile başlayan bu dönem, burjuvazinin ilerici rol oynayarak demokratik devrimlere ve ulus-devletlerin oluşmasına önderlik ettiği bir dönemdi.

Kapitalizmin emperyalizm aşamasına geçtiği dönemde ise, burjuvazi gericileşti, girdiği her yere “siyasi gericilik” götürdü; demokratik devrimlerin ve ulusal kurtuluş hareketlerinin en büyük düşmanı, engeli oldu. **Bu dönemde ulusal sorun, “sömürgeler sorunu” haline geldi.** Böylece ulusal sorun dahil burjuva demokratik devrimlerin çözmesi gereken sorunlar; proletaryanın önderliğindeki devrimlerin çözmesi gereken sorunlar oldu. Ulusal sorunun çözümünde en ileri adımlar sosyalizmde atıldı. Öyle ki, Lenin, kendi devleti içindeki ulusların bağımsızlığını tanıyan, dünyadaki tek lider oldu.

Buna karşın 1990'ların başında Sovyetler Birliği başta olmak üzere “sosyalist blok”un çöküşü, kapitalizmin tek sistem

olarak kalması, birçok çarpıtmayı beraberinde getirdi. “Sosyalizmin ulusal sorunu çözmediği” demagojisi bir yana, “ulusların artık yok olduğu”, “ulus devletlerin sonuna gelindiği”, dolayısıyla ulusal sorunun önemini kaybettiği şeklinde teoriler ortalığı kapladı. Bu durumda UKKTH ilkesi de gereksizleşiyordu. Fakat sonraki gelişmeler ulusların hiç de yok olmadığını ve bu sorunun daha da büyüdüğünü ortaya koydu. Balkanlarda, Ortadoğu’da ulusal boğazlaşmalar bitmedi.

Sosyalist bir ülkenin kalmadığı, komünist ve **devrimci hareketlerin zayıfladığı koşullarda, ulusal hareketler de “emperyalist çözüm”lere yöneldiler. “Barış” adı altında emperyalist devletlerle ve işbirlikçileriyle uzlaşma yoluna gittiler.** Bu “çözüm”ler daha büyük katliamlara yol açtı, fiilen elde edilen hakları da eritti.

Komünistlerin UKKTH ilkesine yaklaşımı

Lenin döneminde kurulan 3. Enternasyonal (Komüntern) UKKTH ilkesini; kapitalizmin yeni geliştiği dönem, emperyalizm aşaması ve sosyalist bir sistemin varolduğu koşullar olarak üç farklı döneme ayırmış, her dönemin özgünlüklerini ortaya koyarak çözüm yollarını sunmuştur.

Marks’tan itibaren komünistler, ulusal sorun üzerinde önemle durdular. Marks, İrlanda sorunu üzerinden “bir ulusu ezen bir ulus özgür olamaz” diyerek, soruna doğru bakışın önünü açtı. Lenin’in belirttiği gibi **Marks, İrlanda’nın İngiltere’den ayrılmasını, ‘İrlanda için adalet’ düşüncesinden değil, İngiliz işçi sınıfının çıkarları açısından istiyordu. “İngiliz işçi sınıfı İrlanda’dan kurtulmadan önce hiçbir şey yapamayacak... İngiliz gericiliği İrlanda’nın bağımlılığında kök salıyor”** diyordu Marks. (aktaran Lenin-Ulusal Siyaset ve Proletarya Enternasyonalizm Sorunları-Bilim ve Sosyalizm Yay. sf. 93)

Marks’a göre ulusal sorun, ‘işçi sorunu’na oranla ‘ikincil bir sorun’du ve her zaman proletaryanın çıkarları esas alınmalıydı. Çünkü Marksizm, işçi sınıfının kurtuluşunu esas alan bir ideolojydi, dolayısıyla her soruna “işçi sınıfının çıkarları” penceresinden bakacaktı, bundan doğal bir şey olamazdı.

Sonrasında “ulusal sorun” İkinci Enternasyonal’in de gündemine girdi. Orada üç görüş ortaya çıktı. Polonya

milliyetçileri, ulusal sorunun tek çözümlü olarak bağımsız devletlerin kurulması gerektiğini savunuyordu. Rosa Lüksemburg, küçük devletlerin emperyalizme bağlı kalacağından hareketle ayrılmayı değil, sosyalizm içinde büyük devletler halinde kalınmasını istiyordu. Kautsky ise, devrimci olduğu dönemde Marks’ın görüşlerini savunuyordu, fakat sonrasında terketti. UKKTH ilkesini geliştiren Lenin oldu.

Marks ve Engels’in yolundan ilerleyen Lenin, Rusya’da işçi sınıfının iktidarı ele geçirebilmesi için, Çarlığa karşı olan tüm kesimlerin (ezilen ulusların da) taleplerine sahip çıkması, tek hedef etrafında birleştirmesi gerektiğine inanıyordu. Bolşeviklerin özellikle birinci emperyalist savaş döneminde Çarlık Rusyası adına savaşan farklı uluslardan askerler içinde geniş bir taban bulmasında, emperyalist savaşa karşı barışı savunması kadar, UKKTH ilkesini savunması da, çok önemli bir yer tutar. Sadece Ekim Devrimi’nin zaferinde değil, SSCB diye büyük bir sosyalist devletin kurulmasında, keza ikinci emperyalist savaşta Nazi Almanyası’nın dize getirilmesinde ve dünyanın üçte birinin ‘sosyalist kamp’ haline gelmesinde, bu ilkenin savunulması ve yaşama geçmesinin çok önemli bir rolü olmuştur.

Lenin, “*işçi sınıfı, ulusal sorunu bir fetiş durumuna getirmeye en az yetenekli olan sınıftır*” diyordu. O, işçi sınıfını “milliyetçi önyargılara” karşı her zaman uyarırken, ulusal harekette ‘ilerici yönleri’ desteklemek gerektiğinin de altını çizdi. (Proletarya Enternasyonalizminin Sorunları sf. 91) Bu vurgu, Komüntern’de daha somut biçimde ele alınacaktı. **Ulusal harekete önderlik eden burjuva reformistlerin hem kendi burjuvazisi, hem de emperyalistlerle uzlaşma eğilimleri üzerine, ‘burjuva demokrat’ yerine ‘ulusal devrimci’ kavramını geliştirdiler ve desteğin yalnızca ‘ulusal devrimcilere’ verilmesini kararlaştırdılar.** “*Bu değişikliğin anlamı şudur: Biz komünistler olarak sömürgelerde burjuva kurtuluş hareketlerini ancak gerçekten devrimci bir ruhla eğitip örgütlememize engel olmadıkları taktirde desteklemeliyiz ve destekleyeceğiz.*” (Lenin, 3. Enternasyonal Konuşmaları, sf. 65, abç)

Stalin sonraki yıllarda bunu daha açık biçimde şöyle ifade etti: “*Kuşkusuz proletarya, her ulusal hareketi, her zaman ve her yerde, her özel ve somut*

Marks’a göre ulusal sorun, ‘işçi sorunu’na oranla ‘ikincil bir sorun’du ve her zaman proletaryanın çıkarları esas alınmalıydı. Çünkü Marksizm, işçi sınıfının kurtuluşunu esas alan bir ideolojydi, dolayısıyla her soruna “işçi sınıfının çıkarları” penceresinden bakacaktı, bundan doğal bir şey olamazdı.

durumda desteklemelidir anlamına gelmez. Desteklenmesi sözkonusu olan ulusal hareketler, emperyalizmi devam ettiren ve sağlamlaştıran hareketler değil, emperyalizmi zayıflatan ve devrilmesini kolaylaştıran hareketlerdir.” (Sömürgeler Sorunu sf. 220, abç)

Marks’tan Stalin’e ML ustaların UKKTH ilkesinden anladığı şey budur. Toparlarsak, **bu ilkeyi savunmalarının birinci nedeni;** farklı uluslardan işçilerin birliğinin, sınıfsal dayanışmanın, ulusal önyargılardan kurtularak sağlanacağını bilmeleridir. **İkincisi;** köylülük, ağırlıklı olarak ezilen ulusa mensuptur ve ulusal hareketin ‘temel ordusunu’ oluşturur, farklı ulusların emekçileri arasında yaratılan güvensizlik aşılmadan işçi-köylü ittifakı gerçekleşemez. **Üçüncüsü;** sınıfların ortadan kaldırılması, ezilen sınıfın diktatörlüğünden (proletarya diktatörlüğü) geçiyorsa, ulusların birleşmesi de bütün ezilen ulusların tam özgürlüğünden geçecektir. Komünist toplum, sınıfsal, ulusal, mezhepsel cinsel, vb. her tür ayırım ortadan kalkmadan gerçekleşemez.

Ondan dolayıdır ki, komünistler ulusal sorun konusunda ‘ikili’ bir yaklaşım sergiler. **Bunun bir yanını, bütün ulusların kendi kaderlerini tayin haklarını kayıtsız şartsız tanımak; öbür yanını ise, işçilerin sınıf mücadelelerinde uluslararası birliğini sağlamak oluşturur.** Bu, daha I. Enternasyonal döneminde kabul gören en köklü, en temel perspektiftir. Bolşevikler bunu “birleşmek için ayrılmak” şeklinde tanımlamıştır.

Lenin, kapitalist-emperyalist sistemde “*gerçekten ciddi ve derin bir nitelik taşıyan her siyasal sorunda kümelenme, uluslara göre değil sınıflara göre gerçekleşiyor*” tespitini yapmıştı. Ve “*her şeyden önce proleter görevler*” demişti. “*Çünkü proleter görevler yalnızca emeğin ve insanlığın sürekli ve yaşamsal çıkarlarına yanıt vermekle kalmıyor, demokrasinin sürekli ve yaşamsal çıkarlarına da yanıt veriyor*”du. (Lenin, Proleter Enternasyonalizm Sorunları sf. 30)

Örneğin her koşulda ezilen ulusların “**ayrı devlet**” kurmalarını savunmadılar. Bir hakkı tanımak başka, onu her koşulda doğru bulmak başkaydı... “*Boşanma hakkını savunmak, her evli insanın ayrılmasını istemek*” anlamına gelmeyeceği gibi... Onun için Bolşevikler, SSCB’yi

oluşturan ulusların “ayrı devlet” kararını sadece sınır bölgelerde kabul ettiler; iç bölgelerde bu hakkın kullanımını doğru bulmadılar. Aksi halde sosyalist bir ülkenin ortasında kapitalist bir devletin kurulması ihtimali vardı. *“Demokrasinin çeşitli istemleri, ulusların kendi yazgılarını belirleme hakkı dahil, bir mutlak değil, ama demokratik hareketin tümünün bir parçasıdır; o zaman parçacığın bütünü ile çelişmesi olanaklıdır; o zaman parçacığın reddedilmesi gerekir”*. (Lenin, Proleter Enternasyonalizm Sorunları, sf. 149)

Esasında komünistler düzinelerce küçük devlet kurulmasını istemezler. Böl-parçala-yönet” taktiği, egemenlerin en klasik, bilinen yöntemidir. **Devletin sönmüldüğü, sınırların kalktığı sınıfsız bir dünyaya büyük, güçlü, merkezi sosyalist ülkelerle ulaşılır. Fakat “gönüllü birlik” olmadan böyle bir dünya yaratılmaz.** “Gönüllü birlik” için de UKKTH savunulmalı, hayata geçirilmeli ve her ulus özgür iradesiyle bu birliğin parçası olmalıdır. Elbette bu zaman alacaktır; ama bu göze alınmak zorundadır. Bu da kendiliğinden değil, ulusal önyargıları kıran kitlesel bilinç dönüşümü ve ona uygun politikalarla olacaktır. Lenin *“ezen ulusun komünistleri ayrılıktan yana, ezilen ulusun komünistleri birleşmeden yana olmalı”* derken, ilk başta komünistlerde bu bilinç dönüşümünü sağlamaya çalıştı. *“Sosyalizmde UKKTH ilkesinin gereksizleşeceğini”* savunanlara karşı, birliğin zor ve baskıyla değil, gönüllü olması için bunun şart olduğunu savundu. SSCB bunun somut kanıtı oldu. Başlangıçta “ayrı devlet” kararını alan uluslar (Finlandiya dışında) SSCB içinde federasyon olarak kalmayı tercih etti.

Sonuçta ML’ler, ulusal sorunu, her ülkenin sosyo-ekonomik, tarihsel, sınıfsal vb. gelişimi içinde ‘somutluk ilkesi’ üzerinden değerlendirmiş ve çözümler üretmişlerdir. Fakat “sosyalist blok” çöktükten sonra sosyalizmin bu alandaki başarısını gölgelemek isteyenler *“sosyalizm ulusal sorunu çözemedi”* yaygarasını yaptılar. Halbuki **komünistler, kadın sorunu gibi ulusal sorunun da tamamen ortadan kalkmasının ancak sınıfsız toplumla gerçekleşeceğini söylemişlerdi.** Ama hem kadın sorununda hem ulusal sorunda en ileri adımların sosyalizmde atıldığı da bir gerçektir.

Öcalan’ın ’99 yılında tutsak düşmesinden sonra ortaya attığı görüşler, TDH’nin çoğu tarafından, başlangıçta “teslimiyet” olarak nitelendirilmişti. Ama 2000’li yılların başında, devletin 19 Aralık saldırısı ile TDH daha fazla kan kaybedince, direnme mevzilerini birer birer terketti. Legalizm ve parlamentarizm yayıldı. Kitle tabanı giderek eriyen TDH’nin önemli bir kesimi, ayakta kalabilmenin yolunu Kürt ulusal hareketine tutunmakta buldu. O tarihten itibaren Kürt hareketinin her yaptığını onaylamaya, ona kılıflar uydurmaya başladı. Bunun en önemli argümanı UKKTH ilkesi oldu.

PKK’nin kararları UKKTH mıdır?

“Sosyalist blok”un yıkılışı sadece ulusal hareketleri değil, komünist ve devrimci hareketleri de olumsuz yönde etkiledi. “Elveda proletarya”da cisimleşen kapitalizmin teknolojik üstünlüğüne vehmedilen misyon, **“yenilenmek” adına ML’den uzaklaşmaya götürdü. Tasfiyecilik ve teslimiyet yaygınlaştı.**

’90’ların başındaki bu gelişme, 12 Eylül’ün yenilgisini üzerinden atmaya çalışan Türkiye Devrimci Hareketi’nde (TDH) ikinci büyük darbe oldu. Kürt ulusal hareketi açısından ise, uzlaşmacı adımlar daha hızlı atıldı. ’93 yılında PKK’nin “ateşkes” ilan etmesi ve emperyalist çözüme yeşil ışık yakması, bunun ilk sinyaliydi. Başlangıçta TDH’nin önemli bir kesimi bu adımları tepkiyle karşıladı. Fakat ideolojik gerileye koşut biçimde örgütsel-pratik gerileyiş, TDH üzerinde Kürt hareketinin etkisinin arttırmasına yol açtı. İşçi-emekçi hareketi gerilerken, Kürt ulusal hareketinin büyümesi de bunun nesnel temelini oluşturdu.

Öcalan’ın ’99 yılında tutsak düşmesinden sonra ortaya attığı görüşler de TDH’nin çoğu tarafından, başlangıçta “teslimiyet” olarak nitelendirilmişti. Ama 2000’li yılların başında, devletin 19 Aralık saldırısı ile TDH daha fazla kan kaybedince, direnme mevzilerini birer birer terketti. Legalizm ve parlamentarizm yayıldı.

Kitle tabanı giderek eriyen TDH’nin önemli bir kesimi, ayakta kalabilmenin yolunu Kürt ulusal hareketine tutunmakta buldu. O tarihten itibaren **Kürt hareketinin her yaptığını onaylamaya, ona kılıflar uydurmaya başladı. Bunun en önemli argümanı ise UKKTH ilkesi oldu.** Öcalan ve Kürt hareketi ortaya hangi görüşü atarsa, *“saygı duymak lazım”* dediler, desteklediler. Oysa PKK, ilk kurulduğu ’70’li yıllarda “bağımsız, birleşik Kürdistan” diyordu, fakat o yıllarda UKKTH ilkesi adına bu “çözüm” savunulmadı. (Hatta bugün PKK kuyrukçuluğu yapanlar, o dönem PKK’ye “karşı-devrimci” diyordu.) ’90’ların başında Cumhurbaşkanı Turgut Özal’ın *“federasyon dahil her şeyi tartışabiliriz”* sözü üzerine PKK *“federasyon olabilir”* dediğinde, bunu da UKKTH adına savunmadılar!

2000’lerde ise, işler tamamen değişti. Tutsak alınan Öcalan, bağımsızlıktan da federasyondan da vazgeçtiğini açıkladı; bu kez “demokratik özerklik”, “özyönetim” demeye başladı. O güne kadar PKK’nin kararlarını UKKTH olarak görmeyenler, “demokratik özerkliği” UKKTH diyerek savunmaya başladılar. Şimdi Öcalan “demokratik özerkliği” hatta “kültüralist çözümleri” “aşırı milliyetçi savruluşlar” olarak niteleyip “çözüm” olarak gerici-faşist rejimle “demokratik uzlaşma” diyor; bunu bile UKKTH diyerek destekleyebiliyorlar.

Bırakalım “demokratik özerklik” talebini, gerici-faşist yönetimlerle “demokratik uzlaşma” ne zamandan beri UKKTH ilkesine girdi? UKKTH “Kürt hareketi neylerse güzel eyler, bize de onu desteklemek düşer” ilkesi midir?

İlk başta UKKTH ilkesi, ezilen bir ulusun ayrı devlet kurma hakkını savunmaktır. Ezilen ulus UKKTH ilkesini, federasyon, özerklik biçiminde kullanabilir. Ancak UKKTH ilkesinin, “demokratik uzlaşma” diye bir biçimi yoktur.

İkincisi, UKKTH ya referandumla ya da ulusun kendi seçtiği temsilcilerden oluşan meclisle belirlenir. Örneğin Kürtler kendi kaderini nasıl tayin ediyor? Öcalan’ın veya PKK’nin kararları, Kürt ulusunun hepsini kapsıyor mu? Kürtlerin yaşadığı dört parça bir yana, sadece Türkiye’yi ele alsak bile PKK’nin ağırlığı olmakla birlikte birçok Kürt partisi veya hareketi bulunuyor. Dahası Kürt halkının önemli bir kesimi AKP gibi gerici-faşist bir partiyi destekliyor.

Kaldı ki, Öcalan’ın son mesajını dinlemek üzere alanlara sloganlar, zılgıtlarla giden kitlenin, mesaj okunduktan sonra çıt çıkarmadan hızla alanı terketmesi de, Kürt halkının bu kararı onaylamadığına dair bir göstere değil midir?

Keza **Güney Kürdistan’da İKBY (Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi), 2017 yılında referandum kararı aldı ve “bağımsızlık” kararı çıktı. Ne PKK ne de PKK’nin kuyruğuna takılanlar UKKTH diyerek bu kararı “saygıyla” karşılamadı ve desteklemedi.** “Barzani’nin propagandası” diyerek referandumu karşı çıktılar. PKK, Iraklı Kürtlerin de “demokratik özerklik” için mücadele etmelerini savundu. Oysa Barzani de

Iraklı Kürtlerin lideriydi, üstelik Iraklı Kürtler “bağımsızlık” kararını referandum yaparak almışlardı. UKKTH onlar için geçerli olmuyordu da, Öcalan ve PKK sözkonusu olduğunda neden geçerli oluyordu?! Barzani “uzlaşmacı”ydı da, Öcalan komünist miydi?!

Üçüncüsü, gerçekten bir ulusun kendi kaderini belirlediği bir karar bile, işçi ve emekçilerin çıkarlarıyla çatışyorsa, komünist ve devrimciler bu kararı doğru bulmaz ve desteklemez. Komünistler için aslolan işçi sınıfının çıkarlarıdır. Ulus kavramı, karşıt sınıflar dahil olmak üzere birçok sınıfı ve katmanı içinde barındırır. “Ulusun çıkarları” da asıl olarak o ulusun burjuvazisinin çıkarlarıdır. Öcalan’ın son mesajı, Kürt işçi ve emekçilerinin değil, Türk ve Kürt burjuvazisinin çıkarlarına hizmet etmektedir. Aksi halde emperyalistlerin ve AKP-MHP yönetiminin bu kararları desteklemesi mümkün olmazdı. Keza “yeni süreç” başlar başlamaz Türk ve Kürt burjuvalarının Urfa’da “GAP’ı yeniden geliştirme” toplantıları yapması da boşuna değildi.

Diğer yandan **emperyalist-kapitalist sistemde ezilen ulusların “bağımsızlık” dahil kendi kaderini tayin edebilmesi, ancak demokratik veya sosyalist bir devrimle mümkündür.** UKKTH, emperyalistlerin ve işbirlikçi devletlerin çıkarlarına uygun olduğu zamanlarda, kitlelerin gözünü boyamak için ortaya atılan bir savdır. Irak Kürt Yönetimi’nin “bağımsızlık” kararını kabul etmemeleri bunun somut göstergesidir.

Bir başka gösterge Suriye’de Alevi katliamı sürerken SGD komutanı Mazlum Abdi’nin, ABD helikopteri ile apar topar HTŞ lideri Colani’nin yanına götürülerek anlaşma imzalatılmasıdır. ABD emperyalizminin çıkarı doğrultusunda imzalanan bu anlaşma, Suriye’deki diğer halkları bir kenara bırakalım, Kürt halkına bile fayda getirmeyecektir.

Sonuç olarak

Öcalan’ın tutsak düştüğü andan itibaren ortaya attığı görüşlerin, ABD ve Türk egemenlerinin onayından-süzgecinden geçerek piyasaya sürüldüğünü bilmemek mümkün değil. Dolayısıyla bu görüşleri UKKTH diye savunmak, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin “çözüm”lerini UKKTH kapsamına

almak ve desteklemek anlamına gelir.

Komünistler, Marks’tan itibaren ulusal soruna proletaryanın çıkarlarını esas alan bir perspektif ile baktılar. Sadece ezen ulusun işçi ve emekçilerine değil, ezilen ulusun işçi ve emekçilerine de zarar verecek, emperyalist ve bağımlı devletlerin işlerine yarayacak hiçbir çözümü, UKKTH adına savunmadılar ve savunmayacaklar. Devrim ve sosyalizm dışında ulusal sorunun çözülmeyeceğini, somut gelişmeler üzerinden tekrar tekrar hatırlatacaklar.

Komünistlerin farkı, bedeli ne olursa olsun gerçekleri söylemekten çekinmemesidir. Onların gücü de buradadır. Söylendiği anda birçok tepkiyle karşılanırsa da gerçekler er ya da geç ortaya çıkacak ve kimin gerçek dost olup olmadığı da anlaşılacaktır.

Akıntıya karşı kürek çekme pasasına gerçekleri söylemeye devam edeceğiz. Kadın sorunu gibi, ulusal sorunda da konjonktüre, esen rüzgarlara teslim olmayacağız. Şu ya da bu partinin veya akımın güdümüne girmeden bağımsız tavrımızı her koşulda ortaya koyacağız. ML ilkelerden taviz veren, dün savunduğunu bugün yalanlayan, yarın da neyi savunacağı belli olmayan tutarsız hareketler kervanına katılmayacağız.

Devrimci siyaset, doğru zamanda doğru tavrı koymaktır. Her şey ayanbayan ortaya çıktıktan sonra veya işin sahipleri bile o görüşleri terk ettikten sonra “özeleştir” vermek değildir. Dün UKKTH adına “açılım”, “çözüm” denilen süreçleri savunanlar, PKK “oyalandık, kandırıldık” diyene kadar sustular. Yarın da benzer şeylerin yaşanması, şaşırtıcı olmayacaktır. Kaderini bir başka harekete teslim edenlerden farklı bir tutum beklenebilir. Gecikmiş ve göstermelik özeleştirilerle siyaset yaptığını sananlar, en başta kendi taraftarlarından gereken tepkiyi göreceklere elbette.

Biz doğru bildiklerimizi söylemeye devam ediyoruz: **UKKTH, emperyalistlerle ve işbirlikçilerle uzlaşma, onların çıkarlarını realize etme ilkesi değildir!** Ezen ve ezilen ulusun işçi ve emekçilerinin tek kurtuluşu, sosyalizm hedefiyle birleşik mücadeleyi yükseltmek, hak ve özgürlükler alanını genişletmektir. Bunu hiçbir emperyalist güç ve burjuva yönetim bahşetmeyecektir. Dün olduğu gibi bugün de direne direne, birleşe birleşe kazanacağız.

Gazi’de 30. yıldönümü yürüyüş ve anması

Gazi Mahallesi’nde yaşanan katliam ve buna karşı yükselen anti faşist direnişin 30. yılında Gazi Mahallesi’nde gün boyu süren etkinlikler yapıldı. 12 Mart Platformu ve Gazi Cemevleri, sabah toplanma yeri olarak Cemevi’nin önünü belirlemiş, kitleye bu

şekilde çağrı yapmışlardı. Saat 10’dan itibaren kitle toplanmaya başladı. Gazi ve Ümraniye şehitlerinin aileleri de oradaydı.

Saat 12’de Cemevi önünde kurulan platformda çalınan türkülerle etkinlikler başladı. Ardından Cemevi yönetimi, Gazi Direnişi Anıtı’nın açılışını yaptı. Aslında son birkaç yıldır bu anıtın nasıl yapılacağı, nereye konulacağı gibi tartışmalar yaşanıyor, sürekli olarak erteleniyordu. Gazi 12 Mart Platformu, 30. yılda bu anıtın mutlaka yetiştirilmesi gerektiği konusunda ısrarlı oldu. Ve 12 Mart gününe anıt yetiştirildi; Gazi Cemevi’nin önüne kuruldu, açılışı yapıldı.

Anıtın açılış konuşmasının ardından, bitmek tükenmek bilmez bir “konuşmalar” dizisi peşpeşe geldi. **Gazi direnişiyle ve sonrasındaki süreçle alakası olmayan partilerin milletvekilleri, kendilerini göstermek için sıraya girdiler. Ama Gazi direnişinin gerçek sahiplerine, devrimcilere kürsüde söz hakkı verilmeyordu.** Gazi 12 Mart Platformu, anıtın açılış sırasında söz hakkı istediğini, ön hazırlık toplantılarında da söylemiş; ancak Cemevi yönetimi bunu yok sayan bir tutum izlemişti. Açılış sırasında da aynı biçimde yok saymaya çalıştı. Ancak platform bu konuda ısrarlı olduğunu, gerekirse fiili durum yaratacağını gösterince, Cemevi yöneticileri kendilerince bir “ara çözüm” bulmaya çalıştılar. O ana kadar dışlamaya çalıştıkları devrimci kurumların isimlerini kürsüden tek tek sayarak, alanda oldukları için teşekkür ettiler. Elbette bu tutum, platform için yeterli değildi. **Cemevi etkinliği bitirip yürüyüşü başlatma kararını duyurunca, 12 Mart Platformu kendi megafonu ile korteje ve genel olarak oradaki kitleye gür bir sesle konuşma yaptı.**

Bu konuşma, kitle üzerinde güçlü bir motivasyon yarattı.

Yürüyüş kortejinde, platform da kendi pankartıyla yer aldı. Önce eski karakola yüründü; Gazi Direnişi’nin en önemli odak noktalarından biri olan ve çok sayıda şehit verilen bu noktada anma yapıldı. Ardından kortej geri dönerek mezarlığa kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca “Gazi’de düşene dövüşene bin selam”, “Gazi şehitleri ölümsüzdür”, “Gazi’nin hesabı sorulacak”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm” sloganları atıldı. Ayrıca Suriye’de HTŞ’nin yaptığı Alevi katliamı, “Katil HTŞ işbirlikçi AKP”, “Yaşasın halkların kardeşliği” sloganlarıyla protesto edildi. Mezarlıkta Cemevlerinin ardından 12 Mart Platformu kendi anma programlarını yaptı. PDD okurları Zeynep Poyraz’ın mezarında kısa bir anma gerçekleştiren, ESP’liler de Hasan Ocak’ın mezarında ayrıca anma yaptılar.

12 Mart Platformu kendi kararlarını hayata geçirmek için çalışmalarına yaklaşık bir ay önce başlamıştı. Kitleleri eyleme çağırmak için yaygın bildiri dağıtımları yaptı; Gazi’nin ana caddelerine afişler, pankartlar astı. Pankartlar polis tarafından kısa sürede indirildi.

12 Mart Platformu (DP, ESP, Halkevleri, Kaldıraç, Kılavuz, MB, PDD, SMF, SYKP) meşruluğundan ve örgütlülüğünden aldığı güçle, bu yıldan da ders çıkartarak yıldönümlerinde daha belirleyici olacaktır.

**Gardiyanları, yargıçları, savcıları,
Kanunları, yönetmelikleri, bütün kararları,
Hepsi halka karşıdır!**

**Vergileri, gazeteleri, bütün yayınları,
Panzerleri, kelepçeleri, bütün silahları,
Hepsi halka karşıdır!**

**Zindanları, tutukevleri, işkencehaneleri,
Borsaları, şirketleri ve iktidarları,
Hepsi halka karşıdır!**

Bunların hiçbirisi onları kurtaramayacak

**Durduramayacaklar halkın
coşkun akan selini...**

Bertold Brecht

